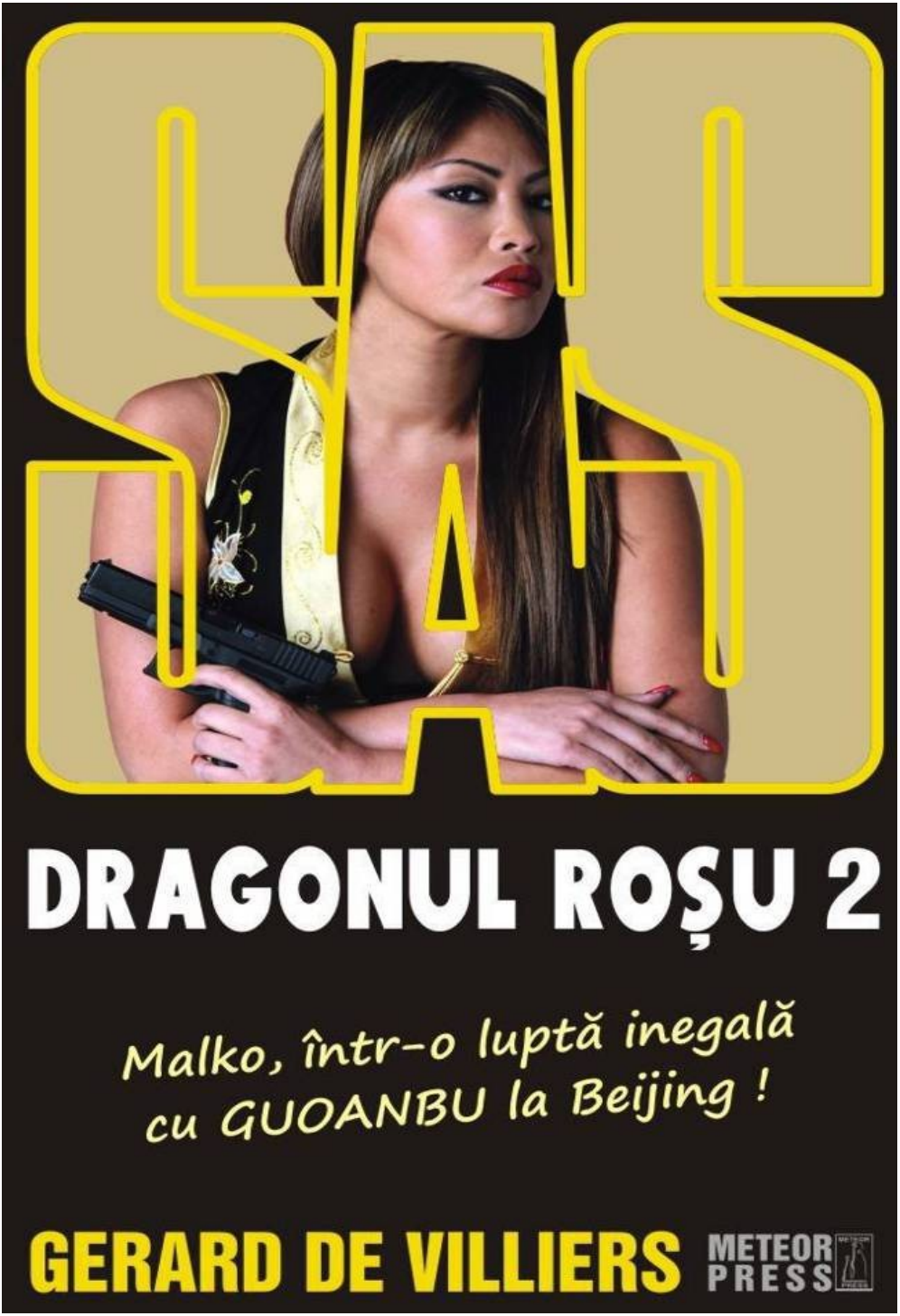
SAS
DRAGONUL ROȘU 2
Malko, într-o luptă inegală
cu GUOANBU la Beijing !
GERARD DE VILLIERS
METEOR PRESS

he_fox

Gérard de Villiers
S.A.S. 189
Son Altesse Sérénissime
Dragonul Roşu Vol.2
Rouge Dragon: 2, 2011
V 1.0

Capitolul I

Fierbând de furie, cu trăsăturile deformate de mânie, Ling Sima continua să-l fixeze pe Malko. Acesta se aştepta ca, din clipă în clipă, femeia să se năpustească asupra lui. Dar, Dumnezeule, cât era de frumoasă! Aproape tară să vrea, Malko oftă.

— Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna…

Această remarcă păru să sporească furia chinezoaicei.

— Ai călătorit cincisprezece mii de kilometri ca să-mi faci curte? exclamă ea ironică.

Malko profită de ocazie.

— De ce crezi că te-am sunat?

Ling Sima izbucni din nou.

— Mă crezi imbecilă? De fiecare dată când ai luat legătura cu mine la Bangkok, mi-ai cerut să-ţi fac un serviciu. Şi cred că asta am şi făcut…

— Absolut, confirmă Malko, dar ştii bine că nu s-a întâmplat întotdeauna aşa. Prima dată când am făcut dragoste, nu ţi-am cerut nimic. Pur şi simplu, am fost atras de tine. Pentru mine, este o amintire foarte frumoasă. Dacă-mi aduc bine aminte, purtai aproape aceleaşi haine ca şi azi.

Ling Sima se mai înmuie, dar spuse pe un ton sec:

— Nu-mi vorbi mie de asta. Nu glumesc deloc, *vreau* să pleci mâine din China.

— De ce?

Privirea femeii îl străpunse ca un laser.

— Uiţi *cine* eşti tu şi *cine* sunt eu…

Malko îi replică ironic:

— Nu mă întrebi de ce m-au lăsat să intru în ţară amicii tăi din Guoambu? Asta ar trebui să te lămurească…

Ling Sima ridică din umeri.

— *Şi* la noi există imbecili.

— Fă o experienţă, îi propuse Malko, plânge-te de prezenţa mea aici. O să-ţi dai seama atunci.

După o tăcere scurtă, chinezoaica repetă:

— Vreau să pleci! Mi-ai putea face mult rău. Nu cunoşti regulile noastre interne.

— Nimeni nu ştie că ne-am întâlnit, replică Malko. Iar dacă nu doreşti să mă mai vezi, asta e alegerea ta.

Chinezoaica îi aruncă o privire aproape dispreţuitoare.

— Îţi imaginezi că nu eşti deja urmărit şi supravegheat? în plus, locul în care ne aflăm aparţine serviciului meu. Femeia aceea de acolo fiice şi ea parte din serviciu şi ne supraveghează.

— Era normal să te sun, insistă Malko.

Guoambu ştie perfect ce s-a întâmplat la Bangkok.

— Bangkok e în Thailanda, iar acolo am avut mai multă libertate decât am aici. Suntem în China, la Beijing. E altceva. În plus, nu mi-ai cerut niciodată să acţionez împotriva serviciului din care fac parte.

— Şi n-o să ţi-o cer niciodată! Ştiu că nu ai fi în

stare să-ţi trădezi ţara.

Malko părea realmente sincer, ceea ce o tulbură pe Ling Sima. Totuşi, îi porunci din nou:

— Vreau să pleci din China!

— E o prostie, obiectă Malko, nu eşti obligată să te întâlneşti cu mine. Dacă astăzi nu mi-ai fi răspuns, nu ne-am mai fi aflat acum aici.

Încăpăţânată, femeia replică sec:

— Oamenii din serviciul meu ştiu că ne cunoaştem. Asta e de-ajuns. Tu nu-i ştii: ei pun răul înainte.

Malko se hotărî s-o înfrunte.

— Ei ştiu că ai fost amanta mea?

Ling Sima tăcu câteva clipe. Malko văzu în ochii ei că ţintise în plin. Urmă răspunsul ei:

— Sunt lucruri despre care nu se vorbeşte niciodată. Şi pe urmă, n-am fost deloc *amanta* ta, am făcut doar dragoste de câteva ori, aşa cum mi s-a întâmplat şi cu alţi bărbaţi.

Femeia din ea ieşea din nou la iveală. Malko nu-şi putu reţine un zâmbet. În acelaşi moment, o rafală de vânt mătură curtea. Iar lui Malko îi veni o idee.

— Aş vrea să-ţi arăt ceva, spuse el.

— Ce anume?

— Nu aici, vino cu mine.

— Unde?

— Acolo.

Arătă cu mâna camera goală pe care o „explorase” mai devreme. Ling Sima tresări.

— De ce vrei să mă duci acolo?

— Pentru că e frig, răspunse calm Malko, şi pentru că nu-mi place să vorbesc afară, sub privirile acelei femei.

— Care o să ne vadă intrând într-o cameră, i-o trânti chinezoaica.

— Şi ce dacă? Asta nu înseamnă nimic. Vino.

Cum Ling Sima nu se clintea din loc, o prinse de braţ, dar întâmpină rezistenţă: parcă se fixase în pământ.

— De vreme ce nu vrei să părăseşti China, zise ea, o să plec eu, iar tu n-o să mă mai vezi niciodată.

Malko o măsură din priviri, ironic.

— Nu vrei să ştii *de ce* am venit la Beijing? Asta e totuşi prima întrebare pe care mi-ai pus-o…

— De ce?

— Vino, o să-ţi spun.

De data aceasta, o trase cu mai multă forţă, iar femeia se desprinse de pe loc. Nu erau decât câţiva metri de parcurs, dar lui Malko distanţa i se păru interminabilă. Urma să ia o hotărâre.

Se afla la Beijing ca să ştie dacă informaţia transmisă de Lou Zhao era închipuirea unui beţiv, o realitate sau o manipulare a autorităţilor chineze. În acest stadiu, singura persoană care putea să-l ajute era Ling Sima. Deşi, era la fel de periculoasă ca un şarpe cu clopoţei: nu putea fi sigur de loialitatea ei. Totuşi, ea făcea parte din sistem, iar această calitate se putea dovedi extrem de preţioasă.

Intrară în camera în care era aproape la fel de frig ca afară.

Malko închise uşa, scoase paşaportul şi i-l întinse lui Ling Sima.

— Poftim!

*

Chinezoaica răsfoi documentul, întârziind asupra paginii cu viza, apoi îl închise şi i-l înapoie lui Malko.

— E o viză veritabilă? întrebă ea, postată în mijlocul camerei.

— Crezi că prietenii tăi sunt atât de naivi încât s-o dea în bară cu un paşaport fals? E o viză *adevărată* şi a fost acceptată oficial de *Guoambu.* Aşa că, îţi dai seama că nu poţi să mă determini să plec din China.

Descumpănită, Ling Sima se aşeză pe marginea patului, iar Malko rămase în picioare; nu era momentul s-o pună pe fugă… Femeia îşi aprinse o ţigară, suflă fumul şi se uită la Malko.

— Foarte bine. De ce ai venit aici?

Malko avea răspunsul pregătit.

— Este vorba de o afacere de stat, zise el. Problema e că nu ştiu dacă am voie să spun ceva despre asta…

Ling Sima îi aruncă o privire furibundă.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu. E o afacere foarte secretă, cunoscută doar de câţiva conducători chinezi. Dacă aş şti că pot s-o fac, ţi-aş povesti cu dragă inimă despre ce e vorba.

— Cum?

— Foarte simplu. Trebuie să le vorbeşti superiorilor tăi despre această întâlnire şi să le spui că n-am vrut să-ţi dezvălui ce fac aici. Rămâne la latitudinea *lor* să hotărască dacă ai dreptul sau nu să afli această informaţie.

Ling Sima îi aruncă o privire destul de ostilă.

— Aş putea să te mint.

Malko dădu din cap.

— N-o să-ţi asumi acest risc în ţara asta. Dacă te-

ai afla în posesia unei informaţii secrete, pe care nu ai avea dreptul s-o cunoşti, consecinţele ar fi foarte grave pentru tine.

Ling Sima trase adânc din ţigară. Ştia că Malko avea dreptate. În China, orice cetăţean ce deţinea un secret la care nu ar fi trebuit să aibă acces risca un „sejur” în Laogai sau, mai rău, un glonţ în ceafa.

— Ce propui? întrebă ea sec.

— E foarte simplu. Le raportezi această întâlnire, deja cunoscută, cu siguranţă, şi le explici poziţia mea. Dacă te autorizează să afli motivul venirii mele la Beijing, mă anunţi. În caz contrar, nu eşti obligată să mă mai vezi…

Se măsurară din priviri câteva clipe, apoi Ling Sima se ridică de pe pat şi-l fixă pe Malko, la fel de furioasă ca la început.

— Mă amesteci într-o poveste încurcată! zise ea. N-ar fi trebuit să ne întâlnim.

Malko omise să-i spună că poate i se spusese să accepte întâlnirea. Erau în China, unde se joacă şah.

— Nu te amestec în absolut nimic, protestă el. Motivul pentru care am vrut să ne întâlnim este altul.

— Care?

Era momentul să-şi joace cartea. Lucrurile erau deja mult prea avansate pentru ca Ling Sima să mai poată da înapoi din proprie iniţiativă.

Se apropie de ea şi îi înconjură mijlocul cu braţul.

— Când am aliat că eşti la Beijing, am vrut să te văd. Motivul eşti doar tu, pentru că nu cred că mă poţi ajuta în misiunea pe care o am.

Simţi cum chinezoaica se crispează. Chipurile lor erau la câţiva centimetri distanţă unul de celălalt. O

clipă, timpul păru suspendat, apoi văzu cum expresia femeii se schimbă.

— Minţi, tăcu ea.

Cu toate acestea, nu încercă să se elibereze, iar lui Malko i se păru că trupurile lor se lipiseră uşor unul de celălalt. Reţinându-şi răsuflarea, tară să-i dea drumul, îi desfăcu uşor cu mâna stângă fermoarul bluzonului din piele neagră, de sub care apăru un pulover de caşmir roşu, mulat pe piept.

— Fără discuţie, repetă el, eşti la fel de atrăgătoare ca întotdeauna.

Ling Sima nu-i răspunse. Respiraţia ei se accelerase uşor.

Cu un gest blând, Malko îşi lăsă mâna să alunece pe pielea neagră mulată pe fesele ei, apoi îi şopti:

— Te doresc.

Cu siguranţă că în cameră existau microfoane, însă Guoambu nu dădea doi bani pe viaţa sexuală a chinezoaicei. Dimpotrivă, chinezii apreciasem întotdeauna ceea ce ei numeau *meiren Ji*[1]*.* Asta încă de pe vremea împăratului Tsui Hui.

— Eu, nu, i-o trânti Ling Sima pe un ton glacial.

Fără să se sinchisească de această remarcă rece ca gheaţa, Malko se apropie imperceptibil de ea, suficient pentru ca trupurile lor să se atingă. În acelaşi timp, îi cuprinse fesele cu mâna. Miracol: femeia îşi împinse bazinul înainte, lipindu-se de Malko.

Acesta aşteptă câteva secunde, apoi prinse curaj şi-i mângâie sânii pe deasupra caşmirului. Chinezoaica nu se apără, dar rămase inertă, ca fetele care ar vrea să cedeze, dar nu îndrăznesc.

1 Stratagema femeii frumoase.

— Îţi aminteşti de *Yaa-Baa?* întrebă el blând.

O memorabilă partidă de erotism, în timpul căreia Ling Sima se dezlănţuise. Femeia nu-i răspunse, dar îl lăsă s-o mângâie cu mişcări din ce în ce mai îndrăzneţe. Încercarea lui dădu roade.

Văzu cum sfârcurile lungi ale sânilor i se iţesc prin puloverul de caşmir.

Privirea lui se îndreptă spre chipul femeii. Trăsăturile ei erau destinse, însă rămânea imobilă.

Malko nu îndrăzni s-o sărute, ca să nu risipească farmecul momentului. Deocamdată, femeia părea să ignore manevrele lui.

Puţin câte puţin, sângele invadă pântecul lui Malko. Membrul lui se întărise de la sine. Atunci, făcu un nou pas şi se frecă încet de pantalonii ei din piele neagră. De-acum, Ling Sima nu mai putea ignora sexul erect şi lipit de pântecul ei. Îşi închise ochii şi lăsă să-i scape:

— *Huan dan*![2]

Ca şi cum ar fi vrut să-l oprească.

Malko nu se mai gândea la CIA, ci doar la pântecul chinezoaicei. Cu un gest hotărât, îi desfăcu fermoarul pantalonilor din piele neagră. De data aceasta. Ling Sima îi opri mâna.

— Nu.

Nu se mai juca.

Frustrat, Malko prinse mâna lui Ling Sima şi o lipi de membrul său. Simţi ezitarea din degetele femeii, apoi crisparea lor bruscă. Ca şi cum ar fi vrut să-l înşface.

Malko nu mai simţea frigul.

— Vino, zise el, împingând-o spre pat.

2 Ticălosule!

Ling Sima se lăsă în voia lui, dar, în loc să se întindă, se aşeză. Deschise fermoarul lui Malko cu ambele mâini.

Treizeci de secunde mai târziu, gura ei îl upi inse cu totul. Malko avu un şoc. Felaţia unei li nici senzuale a fost întotdeauna una dintre manie plăceri ale erotismului. Aplecată deasupra lui. Ling Sima se mişca perfect.

Malko nu-şi mai dorea nimic altceva decât să se lase în voia ei.

Oricum, era o victorie frumoasă! Simţind că e pe cale să ejaculeze, apucă părul negru al chinezoaicei, ca să nu creadă că rămânea pasiv.

Cu sexul înfipt adânc în gura ei, îşi dădu drumul cu un strigăt răguşit.

Un moment de încântare.

După câteva secunde. Ling Sima se retrase. Evident, microfoanele n-au putut înregistra mare lucru.

Dintr-o mişcare, femeia fu în picioare, îşi încheie bluza şi-i spuse lui Malko:

— Sper că eşti mulţumit!

Se îndreptă spre uşă, ieşi şi o trânti în urma ei.

Malko profită de ultimele valuri de plăcere, apoi îşi puse din nou mintea la contribuţie.

Cu o oarecare satisfacţie.

Acum era sigur că Guoambu va cunoaşte adevăratul motiv al călătoriei sale în China. Oare urma să se folosească de Ling Sima pentru a încerca să-l manipuleze?

Prin intermediul ei, măcar avea un contact *direct* cu cei care erau la curent. Trebuia să-şi joace bine cartea. În orice caz, era un mare pas înainte, chiar

dacă pe Ling Sima se putea baza la fel demult ca pe un şarpe cu clopoţei. Înainte de orice, era chinezoaică şi făcea parte din Guoambu.

Nu-i mai rămânea decât să aştepte următoarea întâlnire.

Un pas de uriaş, care era însă minuscul în raport cu ceea ce trebuia să ducă la bun sfârşit.

Capitolul II

Biroul se afla la ultimul etaj al sediului Guoambu, de pe bulevardul Dongchang'an, la numărul 14. Ferestrele dădeau spre piaţa Tien An Men, care, în mod excepţional, era închisă din cauza unei manifestaţii a disidenţilor programată teoretic pentru ziua aceea şi demascată, din fericire, de Guoambu. Sute de poliţişti în uniforme verzi, cu veste antiglonţ GK pe dedesubt, îi îndemnau să meargă mai departe pe şoferii care voiau să oprească. Aceştia nu aveau voie nici măcar să lase jos geamurile maşinii, de teamă să nu arunce manifeste pe stradă…

Cei care participau la reuniune nu erau preocupaţi de aceste evenimente colaterale, dar atmosfera părea încordată.

O tavă mare, cu un ceainic pe ea, ocupa centrul mesei rotunde, iar fiecare participant la reuniune avea în faţa lui o ceaşcă.

Zhou Yong Kang, al treilea om ca importanţă în regimul chinez şi, totodată, „naşul" organizaţiei Guoambu, se adresă bărbatului din dreapta sa.

— Care a fost rezultatul demersului? întrebă el.

Guo Dakai, responsabilul Biroului 3 din Guoambu, intitulat Operaţiuni Speciale, deschise, vizibil

satisfăcut, un dosar.

— Rezultatul este pozitiv, anunţă el. Am interogat-o eu însumi pe agenta Ling Sima. Iată transcrierea declaraţiei ei.

Împinse spre Zhou Yong Kang mai multe foi de hârtie, pe care acesta începu să le citească într-o tăcere absolută. După ce termină, păru satisfăcut.

— Este o abordare corectă. S-o felicitaţi pe Ling Sima.

Pentru că Guoambu nu agrea ca agenţii săi să rămână prea multă vreme în străinătate, Ling Sima se întorsese la Beijing şi fusese trimisă provizoriu la Biroul 3, fără atribuţii precise. Ceea ce i-a permis să scrie rapoartele despre lungul său sejur la Bangkok şi despre şefii triadelor de care se folosise.

După întoarcerea sa la Beijing, Guoambu îi repartizase un apartament superb în imobilul Poly. Acoperirea ei era simplă: distribuia în China mărci de lux străine şi lucra într-un birou situat în centru.

Zhou Yong Kang îi dădu documentul vecinului său din stânga, un tehnocrat şters şi mut ca un peşte, a cărui discreţie îi permisese să ajungă într-una dintre cele mai secrete oficine ale regimului: Biroul Secretelor de Stat. Zhou Yong Kang fusese obligat să-l ţină la curent, altfel ar fi declanşat un război administrativ.

Un alt participant la reuniune, Hai Ping, care avea rangul de viceministru şi era reprezentantul Partidului în Guoambu, întinse şi el mâna.

— Pot să văd documentul?

Vecinul lui i-l întinse. Îl parcurse rapid, apoi ridică ochii.

— Se pare că Ling Sima a întreţinut raporturi

intime cu acest agent CIA la Bangkok. Nu vă deranjează acest lucru? Ar putea să-i influenţeze puterea de decizie.

Zhou Yong Kang schiţă un zâmbet.

— Dimpotrivă! Am totală încredere în Ling Sima. Acest aspect nu poate decât să-i uşureze sarcina.

Nimeni nu protestă: folosirea femeilor seducătoare pentru „impresionarea" adversarilor făcea parte din tradiţiile chinezeşti.

Încurajat de această lămurire, Guo Dakai se întoarse spre Zhou Yong Kang.

— Ce instrucţiuni trebuie să-i dau lui Ling Sima pentru continuarea operaţiunilor?

Al treilea om în stat ridică mâna.

— Încă nu le am; trebuie să mă întâlnesc cu preşedintele Hu Jintao şi cu alte persoane. Imediat după ce stabilim o poziţie, vă anunţ.

— Nu întârziaţi prea mult, îndrăzni să remarce Guo Dakai. Peştele a muşcat, acum trebuie să-l scoatem din apă.

Zhou Yong Kang surâse şi spuse deodată:

— „O călătorie de o mie de leghe începe întotdeauna cu un pas." Este vorba de o afacere foarte importantă. Acest individ a venit în China dintr-un motiv precis, şi n-o să renunţe cu una cu două. Şi pe urmă, nu trebuie ca lucrurile să pară prea uşoare. (Se uită la ceas.) Trebuie să plec. Veţi fi contactaţi imediat după luarea deciziei.

Ieşi primul din încăpere, evitând să menţioneze că se ducea la o partidă de bridge, un joc de cărţi foarte iubit de conducătorii chinezi, care le oferea ocazia de a stabili relaţii interesante.

*

— Tot nimic? întrebă Al Snyder.

— Nimic, răspunse Malko.

Şeful staţiei din Beijing clătină din cap.

— E posibil să nu fi primit din partea şefilor ei autorizaţia de a te revedea.

— Nu cred, obiectă Malko. Ea a cerut *sigur* undă verde pentru întâlnirile cu mine. Relaţiile cu străinii sunt urmărite foarte strict. Apropo, nu ştii cumva unde locuieşte sau unde lucrează?

— Din păcate, nu! oftă americanul.

— Oricum, conchise Malko, dacă ea nu mai are chef să mă vadă, pot să stau şi-n cap, asta n-o să-i schimbe hotărârea. Aici nu suntem într-o societate deschisă.

— Care e planul B în cazul în care nu te sună? întrebă americanul.

Malko scutură din cap.

— Nu există un plan B. Ideea nu-mi aparţine, e a lui Ted Boteler. Teoretic, are dreptate: ca să fim cu conştiinţa împăcată, trebuie să pătrundem în interiorul sistemului. Iar Ling Sima este cheia. Eu nu cunosc pe altcineva. Mai aştept trei zile înainte de a mă lăsa păgubaş.

Revăzu în minte cum îi inunda gura chinezoaicei cu sămânţa sa. Din nefericire, asta nu era o garanţie de loialitate, ci doar o recreere erotică împărtăşită reciproc.

— Nu suntem naivi, conchise şeful staţiei CIA. Oamenii din Guoambu n-au de gând să-şi deschidă inima.

— Bineînţeles că nu, îl aprobă Malko, dar e ca în

jocul Go, o luptă a inteligenţelor. Crezusem că, până la urmă, chinezii au căzut în plasă.

— *Take it easy!* exclamă americanul. Trebuie să-ţi schimbi perspectiva. O să te duc într-un loc distractiv, la barul XIU, singurul „bar cu şampanie” din oraş. Este cel mai „intim” din Beijing, un loc în care întâlneşti oameni interesanţi.

Se uită la ceas.

— Şase şi jumătate, e cam devreme, dar o să avem timp să bem ceva.

Al Snyder îşi sună secretara şi o anunţă că pleacă, apoi se îndreptară spre lift. Ambasada se golea ca o chiuvetă: diplomaţii şi funcţionarii din Departamentul de Stat nu făceau ore suplimentare.

Ajunseră la Ford-ul lui Al Snyder. Acesta porni maşina şi ieşi din garaj după ce puşcaşul marin de gardă coborî placa de metal care interzicea intrarea în ambasadă.

— Au avut loc deja incidente? întrebă Malko.

Americanul râse.

— Niciunul, însă chinezii se tem de orice. Singurele manifestaţii îndreptate împotriva noastră sunt cele organizate de regim, dar nu merg niciodată prea departe.

Urcă pe rampa care ducea la a treia şosea de centură, în direcţia sud, dar încetini imediat: maşinile circulau bară la bară.

— Din fericire, nu mergem departe! oftă el.

Se angajă pe a doua ieşire şi coti la dreapta.

Se aflau în zona celei de-a doua şi celei de-a treia şosele de centură. Malko reuşi să citească în trecere numele marii artere pe care mergeau: Jianguomen Dajie. Era continuarea bulevardului Dongchang’an.

Această mare arteră, Bulevardul Păcii Celeste, traversa Beijing-ul de la est la vest, pe o distanţă de treizeci de kilometri, schimbându-şi numele de mai multe ori.

După cinci sute de metri, Al Snyder încetini şi parcă în faţa unui turn. Indiferent dacă circulaţia era dificilă sau dacă găseai uşor locuri de parcare, cei mai mulţi chinezi se deplasau cu taxiul, iar poliţia nu dădea deloc atenţie maşinilor parcate la voia întâmplării, nici măcar pe arterele mari.

Lăsând maşina parcată lângă trotuar, intrară în turn. Barul nu avea niciun fel de firmă.

— E la etajul şase, în Turnul Yintai, anunţă americanul.

Pe palierul etajului şase, cordoanele de catifea roşie permiteau filtrarea vizitatorilor. Al Snyder plăti intrarea pentru două persoane – 400 de yuani – şi pătrunseră în Barul XIU. La intrare, o chelneriţă împărţea cupe de şampanie din spatele tejghelei de lângă garderobă.

Americanul o luă la dreapta, unde lumea se înghesuia la barul situat într-un fel de cuşcă de plastic, deasupra căreia erau atârnate câteva sute de pahare.

Multe chinezoaice foarte frumoase, însoţite sau în grup, îşi etalau accesoriile Vuitton sau Hermes. Se vedeau foarte puţini străini. Lumea vorbea tare pentru a acoperi zgomotul făcut de orchestra instalată pe un podium. Peste tot se zăreau şiruri de sticle de şampanie.

Cei doi bărbaţi se aşezară la bar, iar americanul se întoarse spre Malko.

— Ştiu că preferi vodca, dar aici nu se serveşte

aşa ceva. În schimb, toată lumea bea şampanie. De care vrei?

— Taittinger, răspunse Malko, Blanc de Blanes Rosé.

Al Snyder transmise comanda unuia dintre barmani şi li se aduseră două cupe uriaşe, însoţite de prăjiturele.

Şeful staţiei CIA o ridică pe a sa.

— Pentru succesul tău.

Umorul lui era cam negru.

Bulele irizate îi mai ridicară lui Malko moralul. Începu să cerceteze oamenii din jurul lui. Toţi trăgeau vârtos la măsea. Graţie preţurilor din Beijing, puteai să-ţi faci de cap fără să ajungi în sapă de lemn; în orice caz, chinezii aveau cele mai bune mărci de şampanie din lume.

Adică din Franţa.

Un pic mai destins, Malko se aplecă spre vecinul lui:

— Al, spune-mi ce crezi *cu adevărat* despre povestea asta cu Taiwan-ul. Dar nu ce scrii în rapoartele pe care le trimiţi la Langley.

Americanul reflectă mult timp, şi sfârşi prin a spune:

— Sincer să fiu, mărturisi el, n-am o părere bine fundamentată, ci pur şi simplu un sentiment neclar, dat de faptul că, întâmplător, cunosc această ţară. Cred că *totul* e posibil. Chinezii sunt imprevizibili ca nişte rechini, iar sistemul lor de gândire e diferit de al nostru. În primul rând, nu avem nicio sursă de încredere în Primul Cerc al Puterii. Ultimul dezertor a vorbit acum douăzeci şi cinci de ani.

— Dar mijloacele tehnice?

Al Snyder zâmbi amar.

— Am încercat *totul.* În august 2002, SUA le-au livrat chinezilor un Boeing 767, destinat preşedintelui Jiang Zemin. Conducătorul chinez trebuia să plece cu el la Shanghai, în octombrie, la summitul OPEC. Din păcate, în timpul zborurilor de încercare din septembrie, tehnicienii chinezi au fost alertaţi de şuieratul ascuţit care se auzea în cabină la atingerea anumitor viteze. După o serie de cercetări, au descoperit 27 de sisteme de ascultare instalate în Boeingul 767! Erau materiale sofisticate şi miniaturizate…

Un înger trecu.

— Şi dezertorul din 1985? insistă Malko.

— Yu Zhensan! Ce epocă! Era şeful Birourilor Afacerilor Externe din Guoambu şi, în această calitate, avea dreptul să intre în legătură cu străinii. I-a dat întâlnire unui tip de la noi la barul din hotelul Beijing.

— Îl ştiu, spuse Malko, am stat acolo.

Al Snyder izbucni în râs.

— Înseamnă că te cunosc ca pe un cal breaz! *Toate* camerele erau „aranjate” cu microfoane, iar centrul de ascultare se afla în subsolul hotelului, împreună cu o liotă de telefoniste care vorbeau toate limbile. Bineînţeles că agenţii Biroului 9 – securitatea internă a serviciului – au bătut toba! Din păcate pentru chinezi, Ling Yun, şeful lui Yu Zhensan, l-a acoperit. El a decis să adopte o politică „agresivă”, abordându-i pe omologii săi americani. Dar nu i-a reuşit: câteva săptămâni mai târziu, autorizat de şeful lui, Yu Zhensan a luat avionul de Hong Kong… N-a mai fost văzut niciodată… Prin

urmare, înţelegi acum că Ling Sima e ca o otravă pentru tine, chiar dacă o cunoşti *bine.* N-o să afli nimic de la ea.

Malko făcu un gest de neputinţă şi mai comandă o cupă de şampanie.

În această atmosferă vătuită, foarte occidentală, cucerirea Taiwan-ului părea de-a dreptul ireală.

Al Snyder îşi luă cupa de şampanie şi propuse:

— Există o sală în spate, mai puţin zgomotoasă, hai să mergem acolo.

Era într-adevăr mai multă linişte în acel salon albastru, cu mese joase în care fuseseră încastrate frapiere transparente şi luminoase, pline cu sticle de şampanie. Şi era şi mai multă lumină decât în bar.

Se aşezară. La masa vecină stătea un cuplu de chinezi. Bărbatul era zvelt, purta ochelari rotunzi şi avea chipul turtit. Femeia, foarte frumoasă, era îmbrăcată cu un taior. În faţa ei, lângă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanes de Blanes, se afla o poşetă Hermes.

Chinezoaica întoarse capul spre ei, iar Malko avu impresia că-i zâmbeşte. Automat, îi zâmbi şi el, însă Al Snyder se ridică, trecu prin faţa lui Malko şi strânse mâna necunoscutei. Apoi se răsuci spre Malko şi-i spuse:

— Ţi-o prezint pe doamna Zhang Li.

Chinezoaica îşi însoţi strângerea de mână cu un zâmbet orbitor. Al Snyder făcu prezentările.

— Prinţul Malko Linge, diplomat. A venit pentru câteva zile la Beijing.

— Sunteţi american?

— Nu, austriac.

Băură şi sporovăiră câteva minute despre lucruri

lipsite de importanţă. În China nu se vorbea nici despre sex, nici despre politică, şi nici nu se bârfea. Nu prea mai rămâneau multe subiecte.

Brusc, bărbatul se uită la ceas şi-i adresă însoţitoarei sale câteva cuvinte în chineză. Aceasta se scuză cu un zâmbet.

— Trebuie să plecăm, ne ducem la o serată.

Sticla de Taittinger era aproape neatinsă.

Aşa e când eşti bogat. În timp ce se îndreptau spre uşă, Zhang Li se opri şi se întoarse la ei.

— Organizez un cocteil săptămâna viitoare, în apartamentul meu, spuse ea. M-aş bucura dacă aţi veni amândoi. Vă trimit o invitaţie la ambasadă.

— Cu plăcere, răspunse şeful staţiei CIA.

— Cine e? întrebă Malko după plecarea femeii.

— O femeie inteligentă care a făcut avere cu piese de schimb pentru maşini. Locuieşte în cartierul Yang Guang Busky, într-o clădire păzită, foarte elegantă. Are un apartament mare şi modern, cu televizoare cu ecran plat peste tot. La ea găseşti alcool, şi nu numai Tsingtao[3]. Conduce un BMW şi munceşte mult. E foarte modernă. O mai invit uneori la ambasadă, la câte o petrecere, şi, în schimb, mă cheamă la party-urile pe care le organizează acasă. Sigur că nu ştie că fac parte din CIA. Crede că sunt diplomat.

— E o femeie frumoasă, remarcă Malko.

Al Snyder îl atenţionă cu degetul arătător.

— Nici să nu te gândeşti. Zhang Li fumează, bea, călătoreşte, dar nu se culcă cu nimeni. Doar dacă nu cumva o ceri în căsătorie.

Malko zâmbi.

3 Bere chinezească, (n. red.).

— Nu există fortăreţe inexpugnabile.

Al Snyder se uită la ceas.

— Trebuie să plec şi eu. Te las la Kempinski?

Plăti cu cârdul de credit, apoi cei doi bărbaţi se duseră la maşină. Brusc, Malko întrebă:

— Ai vreo veste de la Lou Zhao?

— Niciuna, mărturisi americanul. Parcă a înghiţit-o pământul. Mâine, am întâlnire cu avocatul ei, Me Meng Chao Li, în biroul meu. Trebuie să analizăm situaţia. Vrei să vii şi tu?

— Cu plăcere, răspunse Malko.

Lou Zhao era principala lui problemă. Ar fi făcut un mare pas înainte dacă ar fi ştiut ceva despre soarta ei.

Holul hotelului Kempinski era aproape gol. Lui Malko nu-i era foame, aşa că se îndreptă spre lift. O chinezoaică aşezată într-un fotoliu se ridică imediat şi intră cu el în cabina ascensorului.

Aşteptă ca liftul să se oprească la etajul doi, apoi îl întrebă cu o voce suavă:

— *De you care for a massage? It's only 3.000 yuans and I stay overnight.*[4]

Părea timidă şi destul de drăguţă. Malko o refuză politicos:

— *Thank you. I am very tired tonight.*[5]

La fel de bine, putea fi trimisă de Guoambu.

*

Meng Chao Li era un bărbat rotofei, cu ochelari

4 Nu doriţi un masaj? Costă doar 3.000 de yuani şi rămân şi peste noapte.

5 Mulţumesc dar sunt foarte obosit în seara asta.

rotunzi, lentile groase, o burtă destul de proeminentă şi un surâs continuu pe buze. Un mic Buddha. Engleza lui, haotică, făcea conversaţia destul de dificilă. Atunci când Malko ajunse în biroul lui Al Snyder, chinezul era deja acolo.

— Prietenul nostru, maestrul Me Meng Chao Li, nu are nicio veste de la Lou Zhao, spuse el. Se zvoneşte că a ieşit din închisoarea Qincheng.

— Ca să se ducă unde?

— Nu ştie nimic.

— A încercat să-i telefoneze?

— Da, însă mobilul ei e conectat la căsuţa vocală.

— S-a dus la ea acasă?

— Nu-i ştie adresa.

— Ar fi interesant să ştim dacă se mai află încă în centrul de detenţie al Ministerului Securităţii Statului, remarcă Malko.

— Da, dar cum?

— Ne ducem să vedem închisoarea.

Expresia de pe chipul lui Meng Chao Li era ca a unui iepure căruia i se propune un duel cu vulpoiul. Spuse bâlbâindu-se:

— E foarte periculos şi, în plus, n-or să ne lase să intrăm. E şi departe.

Malko schimbă o privire cu Al Snyder şi zise blând:

— Maestre Meng Chao Li, o să vă însoţesc eu. Am legitimaţie diplomatică. Nu riscaţi nimic dacă sunteţi cu mine.

Avocatul chinez nu părea foarte convins. Ţi se făcea şi milă de el. Zâmbind, Malko adăugă:

— În orice caz, mi-ar plăcea să văd închisoarea asta.

— Are dreptate, întări Al Snyder. N-o să vă coste

nimic şi intră în *„retainer”.*[6]

Argument decisiv.

Maestrul Meng Chao Li suspină adânc, părând că se dezumflă, apoi îi aruncă lui Malko o privire jalnică.

— Bine, merg cu dumneavoastră.

Capitolul III

Trecuseră de a cincea şosea de centură şi rulau acum într-un peisaj destul de sordid, traversând periferiile ce păreau abandonate. Drumuri desfundate, case aproape în ruină. China rurală începea la 25 de kilometri distanţă de Beijing. Maestrul Meng Chao Li fu nevoit să întrebe de mai multe ori trecătorii pentru a găsi drumul bun. Pe măsură ce se apropiau de închisoarea Qincheng, le creştea starea de nervozitate. În cele din urmă, avocatul se întoarse spre Malko.

— Sunteţi sigur că merită osteneala? N-o să ajute la nimic şi s-ar putea să-mi producă neplăceri.

— De ce? întrebă Malko. Sunteţi avocat şi încercaţi să vă întâlniţi cu clienta dumneavoastră. E ceva normal...

Avocatul evită o groapă enormă din asfalt şi îl corectă:

— Nu şi în China. Această închisoare este una *specială.* Nu ţine decât de Guoambu. Aici, oamenii pot dispărea mai multe luni fără ca justiţia oficială să fie prevenită.

— Şi rudele?

— Le arestează adesea şi pe ele, din precauţie.

6 Onorariu.

— Mergem, orice ar fi, tranşă Malko problema.

Încă un kilometru, două întrebări adresate trecătorilor vizibil terorizaţi doar la auzul numelui închisorii, apoi ajunseră într-un loc straniu.

Drumul se bifurca. Pe un mic rond central, în faţa unui stâlp înalt, era ridicat un drapel chinezesc. În spate, un portal maiestuos, deasupra căruia acoperişul de ţiglă maronie era executat în cel mai pur stil chinezesc. În stânga şi în dreapta, două posturi de gardă cu geamuri erau încadrate de nişte oameni în uniformă.

În spate, se vedeau dealurile împădurite. Niciun fel de inscripţie nu trăda existenţa unei închisori. Parcă te-ai fi aflat în Parcul Naţional. Ansamblul, destul de elegant, contrasta cu ambianţa sărăcăcioasă a drumului de acces.

Meng Chao Li opri şi se întoarse spre Malko chiar înainte de rondul central.

— Bun, şi acum ce facem?

Bineînţeles că intrarea închisorii era barată de un sistem de grilaje culisante.

— Mergem să vedem, spuse Malko. La urma urmei, un poliţist v-a spus că Lou Zhao a fost mutată în altă parte. E normal să încercaţi s-o găsiţi.

După o lungă ezitare, maestrul Meng Chao Li porni la drum, îndreptându-se încet spre poartă, observat de oamenii din exteriorul închisorii. Malko văzu cum mâinile avocatului, crispate pe volan, tremurau: era mort de frică.

Din cauza unui demers aparent inocent.

Nu parcurseseră decât douăzeci de metri atunci când o voce cavernoasă izbucni dintr-un difuzor:

— Ce zice? se interesă Malko.

— Identificaţi-vă!

— E normal. Opriţi maşina, ne ducem la postul de gardă.

Vrând să-i dea un exemplu, coborî din maşină. Avocatul chinez îl imită imediat, târând după el servieta burduşită. Se îndreptară spre postul din dreapta. Înainte de a ajunge acolo, fură opriţi de interjecţia emisă de unul dintre paznici.

— Ce doriţi? Este o zonă interzisă. Plecaţi.

Meng Chao Li îşi înghiţi saliva şi răspunse umil:

— Sunt avocat, numele meu este Meng Chao Li, şi am venit să mă interesez de soarta uneia dintre clientele mele, care este închisă aici.

Figura chinezului trăda faptul că nu înţelesese nimic. Era clar că nu se aşteptase la aşa ceva. Ezită, apoi se precipită spre postul de gardă. După câteva secunde, ieşi de acolo un bărbat în uniformă albastră, neînarmat şi mai în vârstă. Era, desigur, un superior.

Un nou răcnet.

Tradus respectuos de maestrul Meng Chao Li.

— Zice că n-am dreptul să mă aflu aici şi mă întreabă cine sunteţi.

Malko scoase paşaportul diplomatic şi i-l întinse chinezului. Acesta întârzie cu privirea asupra paginii pe care fusese aplicată viza. Apoi îi înapoie documentul şi-i spuse lui Meng Chao Li:

— Nu vă pot răspunde. Nu ştiu nimic.

După ce-i traduse, Malko îi şopti avocatului:

— Insistaţi. Spuneţi-i că vreţi să vorbiţi cu directorul închisorii. Că este legal, prevăzut în Constituţie.

Juca la cacealma, însă avocatul transmise cererea

cu o voce puţin mai fermă.

O nouă expresie de stupefacţie pe faţa gardianului chinez. Se vedea că arde de nerăbdare să-l aresteze pe Meng Chao Li, dar prezenţa diplomatului străin îl împiedica s-o facă. Tuturor forţelor de securitate li se ordonase să fie prudente cu cei care puteau proiecta ulterior o imagine negativă a Chinei. Fără un cuvânt, făcu stânga-mprejur şi se întoarse în biroul cu geamuri. Malko îl văzu punând mâna pe un telefon şi luând literalmente poziţia de drepţi. Conversaţia fu scurtă, iar omul ieşi din nou afară cu paşi mari. Se opri la un metru de Meng Chao Li, ca şi cum s-ar fi temut să nu se molipsească de ceva.

— Deţinuta nr. 273 nu se află aici! urlă el. Trebuie să plecaţi, altfel vă arestez. Această zonă este interzisă publicului.

— Să ne supunem, fu de părere Malko, după ce ascultă traducerea.

Se întoarseră la maşină, iar avocatul îşi şterse fruntea de transpiraţie. Mâinile îi tremurau din nou.

Îi aruncă lui Malko o privire disperată.

— Ar fi putut să ne închidă şi nimeni n-ar fi aflat vreodată ce s-a întâmplat cu noi.

— Dar n-au făcut-o! i-o tăie Malko. Poate că eu sunt cauza. Nu aveau ordine privitoare la o astfel de situaţie. Să ne întoarcem în oraş.

Meng Chao Li nu mai luase niciodată atât de repede o curbă. Gărzile din faţa închisorii urmăriră din priviri maşina, până când dispăru în depărtare.

Uimit, Malko îl întrebă:

— Credeţi că au spus adevărul?

Spre marea sa surpriză, avocatul dădu afirmativ din cap.

— Cred că da. Nu erau pregătiţi pentru o asemenea situaţie şi voiau să scape de noi. Când sunt luaţi din scurt, spun adevărul, neştiind care sunt consecinţele unei eventuale minciuni. Sunt ca nişte roboţi.

Dacă maestrul Meng Chao Li nu se înşela, făcuseră un uriaş pas înainte. În cazul în care Lou Zhao nu se afla în închisoarea Qincheng, atunci unde era? Şi de ce o eliberaseră?

— Unde ar putea fi Lou Zhao? întrebă el.

Avocatul făcu un gest evaziv.

— N-are importanţă unde! Poate într-un lagăr din Laogai, poate că a fost executată. În orice caz, nu se află într-o închisoare *normală.* Am verificat în dimineaţa asta. În acest sistem aparent legal nu se minte.

— Prin urmare, conchise Malko, trebuie s-o găsim.

Lou Zhao era prima etapă pentru a ajunge la „sursă”. Singura persoană care cunoştea adevărul despre operaţiunea *Dragonul Roşu.*

*

— Lou Zhao i-a scris firmei Rolls Royce că a fost obligată să pună capăt colaborării, fără să dea nicio explicaţie şi fără să ceară ceva. E primul lucru pe care l-am verificat. Bineînţeles că o sun mereu pe mobil, dar nu răspunde.

Şeful staţiei CIA închise dosarul din faţa lui. După deplasarea la închisoarea Qincheng, Malko venise la el să-l informeze.

— În concluzie, nu ştim unde se află, zise acesta.

Al Snyder clătină din cap.

— Părerea mea este că se află în continuare în

închisoarea Qincheng. V-au păcălit.

— Nu e şi părerea lui Meng Chao Li, sublime Malko. Înclin să-i dau dreptate; evident că ar putea fi şi într-un lagăr.

— E posibil, recunoscu Al Snyder. Nu înţeleg însă *de ce* ar scoate-o chinezii din închisoare după tot ce a făcut. În ochii legii, este un delict extrem de grav.

— Şi dacă au eliberat-o? sugeră Malko.

Malko îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— De ce?

— Habar n-am! recunoscu Malko. Ai posibilitatea să obţii informaţii despre amantul ei, generalul Li Xiao Peng?

— E greu! Nici măcar nu ştiu unde locuieşte. Aceşti „prinţi roşii" sunt înconjuraţi de o ceaţă groasă.

— Nu poţi trimite un agent pe urmele lui?

Al Snyder zâmbi.

— E inutil. Întrebarea trebuie pusă *oficial.* Cu şanse zero de a obţine un răspuns.

— Dar imobilul în care locuia Lou Zhao?

— Nu am adresa.

Iritat, Malko avea impresia că intuia ceva important. Din păcate, în absenţa răspunsului lui Ling Sima, nu prea avea şanse să progreseze. Îi dădu un sfat şefului staţiei:

— Cercetează-l pe generalul Li Xiao Peng. Guoambu ştie deja ce i-a spus lui Lou Zhao. Cu siguranţă că a avut necazuri.

— O să văd ce pot face, îl asigură şeful staţiei CIA, dar nu-ţi face iluzii prea mari.

Malko traversă grădina ambasadei şi ieşi în strada An Jia Lou. Trei minute mai târziu, trecu un taxi, iar

Malko îi arătă şoferului cutia de chibrituri pe care era scrisă în chineză adresa hotelului Kempinski.

Taxiul duhnea a tutun, iar şoferul conducea ca un nebun, intonând un cântec.

Malko îşi spuse că nu avea de gând să abandoneze pista Lou Zhao. În absenţa lui Ling Sima, trebuia să meargă singur mai departe. Sau să ia avionul spre casă.

*

Lou Zhao slăbise patru kilograme şi-şi pierduse pofta de mâncare. Îşi îndreptă spatele, luându-şi o clipă ochii de pe monitorul computerului. Tocmai se pregătea să-şi redacteze „tema”, un proces-verbal al zilei din ajun şi, *mai ales,* al serii.

Amantul ei venise în vizită, la fel de îndrăgostit, şi îi reproşase faptul că slăbise. Tânăra femeie nu îndrăznea nici măcar să-şi pună o fustă, atât de subţiri deveniseră picioarele ei! Ca să facă dragoste, contrar obiceiurilor ei, trebuia să stea în penumbră.

Asta nu-l împiedica pe amantul său să se dezlănţuie ca un tânăr îndrăgostit.

La vârsta lui, trebuia însă să ia Viagra. Înainte de călătoria în Japonia, îmbrăţişările lui îi oferiseră lui Lou Zhao o anumită plăcere, însă acum nu mai simţea nimic şi era obligată să se prefacă. Consemnele stabilite de Guoambu erau clare: nu trebuia să-i trezească bănuielile cu niciun preţ.

În seara din ajun, se supusese cererii unuia dintre anchetatorii săi, formulată în timpul ultimei lor întâlniri: chestionarea generalului Li Xiao Peng în legătură cu mărturisirea lui, cea care declanşase

totul. Aşa că, după ce făcuseră dragoste, îl servise pe generalul întins încă pe pat cu un pahar de coniac şi îl întrebase într-o doară:

— O să iei şi tu parte la operaţiunea *Dragonul Roşu*? Sper că n-o să-ţi rişti viaţa. Aş suferi mult dacă ţi s-ar întâmpla ceva.

La început, generalul Li Xiao Peng păru surprins de întrebare, apoi îi răspunse pe un ton sec:

— De ce-mi vorbeşti despre asta? Nu te priveşte pe tine.

Lou Zhao nu îndrăznise să insiste. Se despărţiseră în termeni destul de reci. Acum, trebuia să povestească scena pentru a fi comparată cu ceea ce înregistraseră microfoanele.

Apoi, va lua un taxi şi se va întoarce acasă sau se va duce poate la cinema.

Deşi DVD-urile piratate erau ieftine, lui Lou Zhao, la fel ca majorităţii chinezilor, îi plăcea să se ducă la cinematograf, deşi costa mai mult.

Terminându-şi „tema”, îşi strânse lucrurile şi, înainte să plece, semnă într-un registru. Teşi pe străduţa liniştită. Localul se schimba adesea. I se dădea adresa printr-un SMS.

Taxiul opri în faţa unui cinematograf unde rula filmul *Avatar.* Îl văzuse deja, aşa că îi spuse şoferului:

— M-am răzgândit. Du-mă la Gong Ti Bei Lu. Magazinul cu DVD-uri.

După zece minute, şoferul opri în faţa unui magazin sub a cărui firmă în chineză era scris în engleză un anunţ mare: GD DVD SHOP. Se afla lângă salonul „Lily Nails”, unde Lou Zhao îşi punea câteodată unghii false. Tânăra vânzătoare, aşezată

pe taburetul de lângă intrare, îi adresă un zâmbet comercial. Lou Zhao se apropie de rafturile pe care le învăţase pe dinafară. Doar filme chinezeşti neinteresante.

Imediat, vânzătoarea o întrebă cu jumătate de voce:

— Vreţi filme americane? Străine? Europene?

— Da, răspunse Lou Zhao.

Cealaltă îi suflă la ureche în engleză:

— *Back room*[7].

Deschise imediat uşa din spatele magazinului, care dădea spre un culoar sordid şi prost luminat. După mai multe cotituri, acesta se termina într-o încăpere mică, cu pereţii acoperiţi de DVD-uri. Toate erau străine şi costau 120 de yuani bucata, preţul unui bilet de cinema.

Un tânăr îmbrăcat cu o scurtă de piele cu guler îmblănit se ridică şi o întrebă pe Lou Zhao ce doreşte.

— Filme bune! răspunse ea.

Douăzeci de minute mai târziu, cumpărase *No Country for Old Men* şi *Green Zone.*

În momentul în care se pregătea să se întoarcă în magazinul propriu-zis, vânzătorul o opri.

— Pe aici, o sfătui el, indicându-i o uşă pe care scria „Ieşirea interzisă”. Ajungeţi în magazinul Yashow.

Cel mai mare magazin de falsuri din Beijing.

— De ce? întrebă Lou Zhao.

Vânzătorul zâmbi.

— Nu avem dreptul să vindem aceste DVD-uri. Uneori, dacă nu şi-au primit bacşişul, poliţiştii din

7 Camera din spate.

cartier aşteaptă clienţii în faţa „adevăratului” magazin. Confiscă DVD-urile străine şi ne amendează. În plus, *mai târziu,* ne revând DVD-urile confiscate.

Lou Zhao surâse: corupţia poliţiei de cartier era notorie. Deşi comisariatele fuseseră zugrăvite de curând în alb şi albastru şi erau curate lună, poliţiştii din interior practicau un jaf sistematic, acoperiţi de autorităţi.

Lou Zhao traversă marele magazin şi ieşi pe bulevardul Ti You Chang. Avea acum două filme, suficient pentru a-şi petrece seara singură. Din păcate, la Beijing filmele nu se închiriau, aşa că erai obligat să le cumperi.

Urcând într-un alt taxi, se întrebă cât avea să mai dureze situaţia asta. Dacă lucrurile decurgeau normal, i se promisese o întâlnire în weekend cu părinţii ei.

*

Zhou Yong Kang studiase atent ultimul raport al lui Lou Zhao, subliniind pasajul în care ea îi pusese amantului său întrebarea legată de *Dragonul Roşu.* Era clar că generalul Li Xiao Peng se simţise stânjenit. Un sfert de oră mai târziu, Zhou Yong Kang avea întâlnire cu doi oameni la fel de importanţi: Guo Dakai, responsabilul Biroului Secretelor de Stat, şi Hai Ping, reprezentantul Partidului în Guaombu.

Ştia că aceşti oameni îi dădeau raportul preşedintelui Hu Jintao.

Sună şi comandă ceai. Totul era pregătit atunci

când cei doi bărbaţi sosiră la două minute unul de celălalt.

După politeţurile uzuale, Zhou Yong Kang le întinse raportul.

— Iată transcrierea ultimei întâlniri a căpitanului Lou Zhao cu generalul Li Xiao Peng, îi anunţă el. Îi cerusem căpitanului Lou Zhao să pună această întrebare.

Invitaţii studiară documentul, apoi Guo Dakai ridică ochii.

— Fraza asta poate să însemne orice. E clar că generalul Li Xiao Peng e furios că amanta lui i-a pus o astfel de întrebare. Dar asta vrea să spună fie că regretă o afirmaţie necugetată, o fantasmă, sau, dimpotrivă, că vrea să păstreze secretul.

— Sunt de acord, confirmă Hai Ping.

— În acest caz, conchise Zhou Yong Kang, ar trebui să-i punem întrebarea direct. În circumstanţe care să-l oblige să răspundă. Adică în cursul unui interogatoriu „intens”. Dar, din păcate, ar trebui ca *mai întâi* să-l arestăm.

Se lăsă o nouă tăcere de plumb.

Guo Dakai, stânjenit, declară:

— O să raportez superiorilor mei. Nu putem face nimic fără câteva aprobări exprese.

Evident că numai Partidul putea hotărî arestarea unui „prinţ roşu” fără un motiv legitim. Mass-media n-ar fi făcut nicio aluzie, dar, în sânul Primului Cerc, afacerea ar fi avut efectul unei bombe. O asemenea arestare putea fi începutul unei Mari Epurări, ca în vremurile bune de altădată.

Zhou Yong Kang închise sec dosarul şi spuse:

— Trebuie să progresăm. Ştiţi că americanii ne-au

trimis un *missus dominicus.* Şi ei vor să afle adevărul, iar noi suntem obligaţi să le oferim o variantă credibilă, verificată atent, care să ne servească drept bază pentru elementele de comunicare. Aştept un răspuns rapid.

*

Malko nu mai putea suporta lipsa de activitate. Nu părăsise hotelul decât pentru a se plimba pe Wangluging, strada pietonală pe care erau aliniate toate magazinele modeme din Beijing aflate la nord de bulevardul Dongchang'an.

Contrafaceri sau produse importate. Uneori, era greu să deosebeşti falsurile de obiectele autentice. Oricum, nu venise la Beijing pentru cumpărături. Opri un taxi pentru a se întoarce la hotel. În acelaşi moment, sună telefonul mobil.

Al Snyder.

— Ne întâlnim la banii XIU, propuse americanul. La şapte.

Malko îşi zise că măcar o să bea o şampanie bună.

Soarta lui Lou Zhao continua să-l obsedeze. Pentru că staţia CIA din Beijing nu fusese până acum interesată de ea, era de înţeles de ce nu avea niciun fel de informaţii.

Se gândi deodată la singura persoană care-i putea cunoaşte adresa: Theo Stovens, agentul NOC[8] al CIA din Tokio care o recrutase. Nu se punea problema să-i telefoneze, dar avea de gând să trimită un mesaj criptat la staţia din Tokio, iar Philip Burton urma să-l întrebe el.

8 Agent sub acoperire neoficial.

După ce se întoarse la hotelul Kempinski, trecu pe la recepţie ca să vadă dacă nu cumva primise vreun mesaj.

Ling Sima tot nu dădea niciun semn de viaţă.

Semn rău.

*

Al Snyder se cocoţase deja pe unul dintre taburetele barului XIU, având în faţă o imensă cupă plină cu şampanie spumoasă. Unii dansau, mulţi stăteau de vorbă la un pahar. Muzica era la fel de zgomotoasă. Malko i se alătură şi îşi dădu imediat seama că americanul avea un aer îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă el. Ai probleme?

Al Snyder negă din cap.

— Nu, nu eu.

— Ce vrei să spui?

— Ted Boteler a fost mustrat de DG. I se reproşează că a pus la cale un plan extravagant. Eşti de zece zile la Beijing şi nu ai nicio veste de la Ling Sima. Toată lumea e convinsă că nici nu va da vreun semn de viaţă. A fost un efort fără rezultate, care ne-a slăbit poziţia în faţa chinezilor. Acum ei ştiu că suntem îngrijoraţi şi ar putea încerca să exploateze această situaţie. Aşa că Langiey a decis să oprească întreaga acţiune.

— Adică?

— *Abort?*[9]

Altfel spus, eşec pe toată linia... Ca pentru a-i confirma gândurile, Al Snyder continuă:

— Trebuie să-ţi cer să pleci din Beijing cât mai

9 La loc comanda.

repede posibil. De altfel, ţi-am rezervat un loc la zborul 981 Air China, mâine dimineaţă la ora 11 şi 20. Călătoria durează treisprezece ore.

Malko era siderat.

— Lăsăm totul baltă?

Al Snyder zâmbi ironic.

— Care „totul”? N-avem nimic. Ling Sima a dispărut, la fel s-a întâmplat şi cu Lou Zhao. Îţi mai rămâne Marele Zid Chinezesc. Hai mai bine să ne îmbătăm cu şampanie. *Compliments of the house.*[10] Mă bucur că ne-am întâlnit.

Barmanul pusese deja în faţa lui Malko o cupă imensă care conţinea cam un sfert de sticlă de şampanie Taittinger Brut. De data aceasta, bulele de acid nu-i mai ridicară moralul. Chiar dacă operaţiunea Ling Sima nu fusese ideea lui, până la urmă crezuse în ea. În plus, detesta eşecul.

Cei doi băură în linişte în mijlocul vacarmului din bar. Malko îşi spuse că n-o va mai revedea pe chinezoaica sexy care-i invitase la cocteil.

— O să te conduc eu la aeroport, îi propuse Al Snyder. Mâine am o dimineaţă „uşoară”.

*

Un agent Guoambu adusese la biroul lui Zhou Yong Kang o listă de pasageri. Zborul Air China spre New York. Un nume era subliniat cu roşu: Malko Linge. Al treilea om din stat scoase o exclamaţie furioasă. Pentru că exageraseră, acum erau pe cale să rateze operaţiunea.

Mânios, îl sună pe o linie protejată pe Hai Ping,

10 Din partea casei.

viceministrul care reprezenta Partidul în Guoambu. Din motive obscure, el fusese cel care împiedicase reapariţia lui Ling Sima.

— Pasărea îşi ia zborul! îl anunţă Zhou Yong Kang.

Îi povesti rapid ceea ce aflase. Bineînţeles că unul dintre serviciile din Guoambu anunţa cu patruzeci şi opt de ore înainte toate listele cu pasagerii care părăseau China. Pentru că Guoambu nu risca să piardă o eventuală pradă, nu puteai să-ţi cumperi bilet în ultimul moment.

— O să raportez, îl anunţă viceministrul.

Având în vedere rangul său, nu putea raporta decât unei singure persoane: preşedintelui Hu Jintao însuşi.

— Repede, insistă Zhou Yong Kang. Dacă pleacă, o să fie prea târziu.

Primi telefonul lui Hai Ping o oră mai târziu, pe când se afla în maşină.

— Am transmis informaţia, îl anunţă acesta; avem permisiunea să ne schimbăm poziţia.

— Bine, fu de acord Zhou Yong Kang.

— Totuşi, există o problemă, adăugă Hai Ping. Colonelul Ling Sima nu se află la Beijing, încercăm să dăm de ea, dar e greu. Nici măcar nu ştim de unde să începem.

— De ce?

— Se află într-o zonă pustie, unde comunicaţiile merg foarte prost. O să facem tot posibilul.

După ce închise telefonul, Zhou Yong Kang îşi spuse cu amărăciune că sistemul era mult prea rigid şi prudent. El ştia de ce Ling Sima primise ordinul să se dea la fund. La vârful statului nu reuşeau să se pună de acord asupra versiunii prezentate

americanilor.

*

Malko privi aproape cu nostalgie holul hotelului Kempinski. Ca în fiecare dimineaţă, un echipaj de la Lufthansa stătea la coadă la recepţie.

Al Snyder îi luă din mână valiza Samsonite. O maşină a ambasadei aştepta în faţa hotelului. Vremea era frumoasă, aproape caldă.

Cei doi urcară în spatele limuzinei care demară lin.

— Ai noroc că pleci din Beijing! oftă şeful staţiei CIA. Uneori, mi-e lehamite de China.

Telefonul lui Malko sună în momentul în care intrau pe a treia şosea de centură. Se uită pe ecran. Un număr ascuns. N-ar fi trebuit să răspundă, dar în cele din urmă o tăcu.

O voce caldă îi răsună în ureche.

— Malko! Nu fi supărat că n-am dat niciun semn de viaţă. Am fost plecată din Beijing. Când ne putem vedea?

Capitolul IV

Malko fu atât de surprins, încât îi trebuiră câteva secunde până să răspundă.

— Într-adevăr, o surpriză frumoasă. Când vrei să ne vedem?

— Mâine, la restaurantul Da Dong. Atenţie, există trei cu numele ăsta. Cei în care-ţi dau întâlnire se află chiar în spatele imobilului Poly. Toţi şoferii de taxi îl cunosc. Atunci, pe mâine, ia ora unu.

Comunicarea se întrerupse. Malko se întoarse spre

Al Snyder.

— La loc comanda, nu mai plec.

— Era Ling Sima?

— Da. Ne vedem mâine.

Americanul zâmbi.

— O luăm de la început. Însă telefonul ăsta *in extremis* e cam surprinzător. Peste o oră, ai fi fost plecat.

— E adevărat, recunoscu Malko.

— Mă întreb dacă nu cumva a aflat că pleci, remarcă americanul. Guoambu te supraveghează.

— E posibil, zise Malko. Dar cine să-i fi dat ordin să mă sune? Vreun superior?

Al Snyder ridică mâna dreaptă deasupra capului.

— De undeva de mai sus, cu siguranţă. Nu uita că are un grad important.

— Ce concluzie tragi de aici?

— Chinezii vor să stabilească un dialog, conchise şeful staţiei CIA. Poate că au aşteptat până-n ultimul moment ca să ne pună nervii la încercare. E una dintre metodele lor.

Malko zâmbi.

— Cu atât mai bine, asta înseamnă că adevăratul meci de-abia acum începe.

Americanul surâse.

— Un meci aranjat. Vor să ne transmită un mesaj, dar nu reiese de nicăieri că acesta ar fi adevărul.

— Adevărul, spuse Malko, nu există decât o singură modalitate de a fi siguri de el: întâlnirea cu „sursa”. Cu omul care a discutat cu Lou Zhao. Şi să-l determinăm să vorbească…

Al Snyder oftă.

— Ambiţios program! Ling Sima face precis un joc

dublu.

— Eu cred că face unul triplu! fu de părere Malko.

Americanul se aplecă spre şofer.

— Tex, ne întoarcem la Kempinski.

Tocmai treceau de a patra şosea de centură. Şoferul trebui să aştepte următoarea ieşire pentru a trece pe sub autostradă, făcând cale-ntoarsă.

Malko de-abia aştepta să vină a doua zi.

*

Era o mică reuniune la care participau doar trei persoane, printre care şi Zhou Yong Kang. Prezidată de Hu Jintao, preşedintele Chinei, şi un membru al Biroului Permanent al Comitetului Central al Partidului Comunist, era o instanţă extrem de puternică, de unde proveneau marile decizii strategice.

Cai Daren era un bărbat mic şi şters, care reprezenta interfaţa între Coreea de Nord şi China. Se ducea frecvent în Coreea de Nord unde se întâlnea cu noul lider şi, mai ales, cu tutorele acestuia, Jang Song Tafic, şeful serviciilor de informaţii nord-coreene.

Era un „şoim” confirmat, membru al clanului Shangaienilor, format de fostul preşedinte Jiang Zemin.

Problema coreeană îi împărţea în tabere pe conducătorii chinezi. Unii credeau că, indiferent de eforturile chinezilor de a salva regimul de la Phenian, acesta se va prăbuşi până la urmă, aşa că ar fi trebuit slăbite legăturile cu el.

Coreea de Nord era o „dansatoare” care-i costa

scump pe chinezi. Între armament, grâu şi toate celelalte subvenţii, era ca o rană care nu se închidea niciodată.

Celălalt clan, din care făcea parte şi Cai Daren, era de părere că, dimpotrivă, Coreea de Nord reprezenta un aliat preţios, care permitea exercitarea unor presiuni asupra prietenului duşmanului american. Ori de câte ori se confrunta cu o criză, Departamentul de Stat se precipita la Beijing, cerând ajutorul conducătorilor chinezi pentru a diminua impactul ultimului capriciu al dictatorului de la Phenian.

Chiar dacă intervenţia costa foarte scump.

Mai ales că Phenianul nu-i putea refuza mai nimic Beijing-ului. În realitate, începând cu oraşul de frontieră Dang Dong, un flux continuu de mărfuri pleca spre Coreea de Nord. Trei trenuri cu o droaie de mărfuri treceau săptămânal podul peste Yalu, iar patruzeci de camioane traversau zilnic graniţa, încărcate cu tot felul de bunuri.

Fără să mai vorbim despre traficanţii chinezi care treceau frontiera şi vindeau la preţuri exorbitante produse electronice. Uneori, le schimbau pe femei. Pentru că în China nu erau destule.

Preşedintele Hu Jintao se întoarse spre Cai Daren.

— Care este poziţia Partidului în problema Coreei de Nord? întrebă el pe un ton neutru.

Spusese „Partidul” ea să aibă acoperire. Aici, se juca în colectiv, cei puţin în aparenţă.

— Ştiţi că prietenii noştri nord-coreeni au reluat dezvoltarea armamentului nuclear, începu Cai Daren. Şi că acesta e coşmarul americanilor.

Problema americanilor era proliferarea armelor

nucleare. Invadaseră Irakul pentru a-l împiedica pe Saddam Hussein să construiască arme de distrugere în masă, îl bombardaseră pe colonelul Gaddafi pentru a-l determina să-şi întrerupă programul nuclear şi făcuseră totul pentru a-l întârzia pe cel din Iran. Lumea nu era proastă: toţi ştiau că singurul mijloc de a ţine piept Statelor Unite era acela de a deveni o putere nucleară.

Or, Coreea de Nord era o putere nucleară.

Guoambu, care urmărea situaţia îndeaproape, aflase că americanii ameninţaseră în secret Coreea de Nord cu o blocadă totală şi cu încetarea ajutorului acordat de Coreea de Sud în cazul în care nord-coreenii nu-şi demontau arsenalul nuclear.

Această opţiune nu devenise încă publică, însă lumea diplomatică fremăta de tot felul de ipoteze.

Americanii aveau puterea tehnică de a bloca porturile nord-coreene. În acest caz, fiind sugrumată, Coreea de Nord n-ar mai fi avut alternativă, fiind constrânsă să se întoarcă spre „prietenii” chinezi. Dar exista riscul ca acest lucru să se transforme rapid într-o povară insuportabilă, deoarece, până în acel moment, în Comitetul Central al Partidului nu se întrunise o majoritate care să ia decizia de a lăsa Coreea de Nord în voia sorţii.

Pe de altă parte, chinezii n-aveau la îndemână niciun fel de pârghie pentru a-i readuce pe americani la realitate. Atunci când era vorba de proliferarea armelor nucleare, Casa Albă nu asculta pe nimeni.

Cai Daren îşi încheie expunerea trăgând o concluzie.

— Această afacere poate face posibilă o acţiune care să calmeze Washingtonul, propunându-i o tranzacţie.

Urmă o tăcere grea şi lungă. Tot ce spunea Cai Daren purta amprenta bunului-simţ.

Zhou Yong Kang se întrebă brusc dacă nu cumva Cai Daren făcea parte din eventualul complot *Dragonul Roşu.* La fel ca fostul preşedinte al Chinei, Jiang Zemin. Un „şoim” el însuşi.

Bineînţeles că, dacă acest complot exista, el nu se va da de gol, dar asta putea explica îndrăzneala complotiştilor. Având prieteni atât de puternici în Partid, nu se temeau prea mult de eventualele represalii.

În acest caz, apropourile făcute de generalul Li Xiao Peng în prezenţa amantei sale, Lou Zhao, reprezentau o imprudenţă, nu o fantasmă. Iar Cai Daren râdea probabil în sinea lui de starea de spirit a oamenilor din Guoambu.

Aşa se şi explica atitudinea lui: împingând China să-i propună Washingtonului o înţelegere, el *ştia* că ţara nu risca să-şi piardă prestigiul, deoarece *Dragonul Roşu* era o realitate.

În cazul în care China se angaja în faţa Statelor Unite să renunţe la o acţiune contra Taiwan-ului în schimbul unei îndulciri a atitudinii sale faţă de Coreea de Nord, era sigură că-şi putea respecta angajamentele.

Preşedintele Hu Jintao trase o concluzie în urma propunerilor lui Cai Daren.

— Expunerea a fost excelentă, aprobă el, dar trebuie să înaintăm cu prudenţă. Persoana de contact nu va primi încă instrucţiuni. Vom mai

câştiga astfel puţin timp.

Timpul necesar pentru a-l aresta pe Li Xiao Peng şi pentru a-i smulge toate unghiile.

Doar că o asemenea soluţie presupunea unele riscuri. Generalul Li Xiao Peng avea prieteni puternici. Nici măcar Hu Jintao nu ştia cine erau membrii de partid capabili să susţină opţiunea legată de Taiwan.

Se putea ajunge la o criză a regimului, în acest stadiu, decizia finală nu era încă luată.

Hu Jintao trase concluzia logică a acestei stări de fapt.

— Să aşteptăm să cunoaştem mai bine poziţia americanilor. E o chestiune de câteva zile.

*

Pentru întâlnirea cu Zhou Yong Kang, Ling Sima îmbrăcase un taior a cărui fustă îi ajungea până la jumătatea gambei. Nu se machiase deloc, ţinea ochii plecaţi şi avea un aer modest. Pentru ea, un simplu colonel din Guoambu, era o onoare să-l întâlnească pe al treilea om în stat.

Acesta o măsură din priviri cu simpatie.

— Cred că eşti pregătită să-ţi serveşti patria, spuse el. Ai făcut-o deja, iar noi suntem extrem de satisfăcuţi de acţiunea de la Bangkok.

Penetrarea triadelor şi eventuala lor supunere faţă de Partid era un subiect fierbinte şi secret. Oficial, Partidul îi hăituia pe „criminali”, nu se alia cu ei. Dacă Ling Sima reuşise să ducă la bun sfârşit o astfel de misiune, puteau avea încredere în ea.

— Sunt la dispoziţia Partidului, replică Ling Sima

cu o voce monotonă.

Zhou Yong Kang deschise un dosar, îl parcurse şi ridică ochii spre ea:

— Văd că ai avut o relaţie intimă, deşi intermitentă, cu acest agent CIA, Malko Linge. Ai colaborat cu el de mai multe ori.

— Partidul a fost întotdeauna ţinut la curent cu proiectele mele, răspunse Ling Sima pe un ton neutru.

— Aşa este. Atunci când, din ordinul superiorilor, i-ai revăzut pe acest bărbat, ai întreţinut raporturi intime cu el?

Ling Sima fu cât pe-aci să mintă, dar îşi aminti de Guoambu cel atotputernic. O minciună de acest gen o putea costa cariera, pentru că însemna că nu era de încredere.

— Da, spuse ea simplu.

— Acest bărbat s-a gândit vreodată că era vorba de o condiţionare din partea ta?

— Nu cred.

Urmă o tăcere lungă, apoi Zhou Yong Kang spuse:

— În afară de celelalte instrucţiuni pe care le-ai primit, sunt de părere că ar fi o atitudine inteligentă să reiei relaţia cu acest bărbat.

Experienţa îl învăţase că şi cei mai tenaci bărbaţi, cei mai demni de încredere, erau în stare să-şi piardă minţile din cauza unei femei. Trebuia ca acest agent CIA să fie adus în stare să înghită pe nemestecate tot ce i se punea în faţă.

— O să fac ce e necesar, fu de acord Ling Sima.

Îşi lăsase ochii în jos, întrebându-se dacă interlocutorul ei cunoştea atracţia reală pe care o simţea faţă de Malko. Fără ca Zhou Yong Kang să-şi

dea seama, capcana întinsă de el era cu două tăişuri.

— Te întâlneşti cu el azi, nu-i aşa?

— Peste puţin timp.

— Foarte bine. Începând de astăzi, scrii un raport despre fiecare întâlnire în parte. Un raport complet, în care nu omiţi *nimic.*

Accentuă ultimul cuvânt, apoi se ridică, fiind imitat imediat de Ling Sima. Îi întinse mâna şi zâmbi.

— Ştii că afacerea asta te va ajuta considerabil în carieră.

— Ştiu.

De asemenea, mai ştia şi că o mişcare greşită din partea ei o putea trimite direct în Laogai.

După ce ieşi din imobilul de pe bulevardul Dongchang'an, sări într-un taxi.

— Strada Yinshu, numărul 29, îi spuse ea şoferului.

Înainte de a se întâlni cu Malko Linge, trebuia să-şi pună ţinuta de luptă. Cunoştea fantasmele bărbaţilor şi trebuia să se folosească de toate atuurile.

Capitolul V

O rampă presărată cu reflectoare lumina firma pe care, deasupra inscripţiei în chineză, scria în engleză: restaurantul Da Dong Roast Duck. După ce intrai, aveai senzaţia că te afli într-o bucătărie gigantică: deasupra recepţiei, unde te întâmpinau mai multe chinezoaice îmbrăcate în costume tradiţionale, câteva zeci de raţe la frigare se roteau fără încetare în semicerc, apărate de un geam de

sticlă groasă şi supravegheate de bucătari cu bonete înalte şi albe pe cap.

Malko îşi spuse numele, iar o hostess îl conduse la masă. Sala de la parterul clădirii era plină. Mesele de lemn erau negre, iar scaunele înguste fuseseră tapiţate cu un material ecru. Un decor foarte sobru.

Ling Sima nu sosise încă.

Nelinişţit, Malko începu să se joace maşinal cu suportul de tacâmuri din porţelan alb. Chinezoaica întârzia.

Comandase deja o sticlă de Château La Lagune 1992, alegând vinul dintr-o listă uriaşă care oferea şi soiuri chiliene sau italiene. Fără să vrea, se uita mereu spre uşă.

Ling Sima o împinse pe la unu şi douăzeci, iar Malko fu plăcut surprins. Femeia purta un costum din piele neagră – era înnebunită după piele vestă şi fustă cu ciorapi negri, iar părul îi era prins într-un coc. Ochii negri îi erau puşi în evidenţă de o nuanţă de verde.

În timp ce Ling Sima se strecura printre mese, Malko văzu privirile bărbaţilor aţintite asupra ei şi nu regretă că rămăsese la Beijing. Strecurându-se pe bancheta de lângă el, femeia îşi încrucişă picioarele şi-şi dezgoli, probabil involuntar, o porţiune din coapsă. Nici măcar la Bangkok nu fusese atât de sexy.

Întoarse capul şi îşi cufundă privirea în ochii aurii ai lui Malko.

— Te bucuri că mă vezi?

— Întotdeauna mă bucur să te revăd, răspunse el zâmbind. Mai ales când eşti atât de frumoasă.

Trebuia neapărat ca el să uite că, foarte probabil,

avea în faţă un adversar viclean reprezentând o organizaţie care-l ura. Cu o oră în urmă, Al Snyder îl pusese în gardă. Ling Sima nu *putea* fi decât o marionetă manipulată de Guoambu.

Ori China se schimbase între timp.

Totuşi, această marionetă îl putea conduce în inima sistemului, apropiindu-l de adevărul legat de operaţiunea *Dragonul Roşu,* scopul prezenţei lui la Beijing.

Înainte de a veni la restaurant, Malko trecuse pe la ambasada americană pentru ca şeful staţiei să trimită un mesaj la Tokio prin care i se cereau lui Theo Stevens informaţii despre adresa lui Lou Zhao din Beijing.

Un chelner îmbrăcat în alb le aduse meniul: un adevărat album de artă. Fiecare fel de mâncare era prezentat printr-o fotografie color, şi erau câteva zeci.

— Îţi recomand raţa à la Peking, spuse Ling Sima, e cea mai bună din oraş. Mă bucur că pot gusta din ea. Dacă nu mă invită cineva, nu vin prea des aici.

Malko îşi permise un zâmbet.

— Tu, cu gradul tău...

— Nu sunt decât o funcţionară, replică Ling Sima ofuscată. Iar noi trebuie să luptăm împotriva corupţiei.

Dădură comanda. Raţa mergea bine cu un Bordeaux. Începură cu o delicioasă anghilă afumată. Malko îşi cerceta partenera. La prima vedere, un observator neavizat ar fi crezut că era vorba de un cuplu de îndrăgostiţi. Ciocniră, iar Ling Sima spuse încet:

— Te rog să mă ierţi pentru ultima noastră

întâlnire. Îmi era frică…

— Frică de ce?

— De superiorii mei. Suntem în China. La Bangkok, făceam ce voiam. Aici e mult mai strict. Tu eşti un agent CIA cunoscut şi ara aflat că ai avut anumite probleme cu serviciul din Tokio. Iar ei ştiu că ai fost amantul meu. Din fericire, i-am anunţat că mă întâlneam cu tine şi am raportat.

— Tot?

— Nu.

Privirile li se încrucişară şi, instinctiv, Malko puse mâna pe coapsa acoperită de ciorapul negru.

— Ştii ce am chef să fac?

— Da, zise ea zâmbind, dar o să fie greu. N-am voie să te aduc acasă şi nu-mi place să mă duc la Kempinski. Trebuie să păstrez intactă imaginea serviciului. Dar găsim noi o soluţie…

Prin urmare, era gata să facă din nou dragoste cu el. Malko încercă s-o analizeze. Atitudinea ei contrasta cu prima lor întâlnire. Cu toate acestea, Ling Sima avea obiceiul să-şi schimbe dispoziţia de la un moment la altul; ovarele ei preluau destul de uşor controlul. Era însă sigur de un singur lucru: îi plăcea să facă dragoste cu el. Era un comportament visceral, atât şi nimic mai mult.

După aperitive, două chelneriţe aduseră raţa à la Peking, însoţită şi servită de un „chef” cu bonetă albă, care începu s-o tranşeze. Puse în faţa lor două clătite subţiri, iar o chelneriţă aşează pe ea o bucată de pieliţă pe care turnă un sos brun şi haşme. Muşcând din bucata lui, Malko îşi spuse că era cea mai bună raţă pe care o gustase vreodată. Pielea, rumenită exact cât trebuia, era străvezie ca pânza

de păianjen, fără nicio fărâmă de carne. Câteva clipe, împărtăşiră plăcerea de a mânca raţa până când nu mai rămase nimic din ea.

Chiar dacă părea o prostie, Malko se simţea mai bine. Puse din nou mâna pe coapsa lui Ling Sima, care aşeză rapid şervetul deasupra şi întrebă cu o voce inexpresivă:

— Trebuia să-mi dezvălui un secret?

Operaţiunea *Dragonul Roşu* era un secret de stat cunoscut de o mână de oameni din vârful ierarhiei Partidului şi al agenţiei Guoambu. Or, Ling Sima nu avea un grad destul de important pentru a-i fi încredinţat un astfel de secret.

Prin urmare, chinezii voiau să stabilească o legătură între Malko şi ei.

Primul succes.

Aceleaşi chelneriţe puseră în faţa lor carnea raţei, pregătită ca o tocană, cu tăiţei subţiri. După ce făcu o plecăciune adâncă, „chef”-ul dispăru.

— Bănuiesc că, din moment ce te afli aici, superiorii tăi ţi-au spus de ce am venit la Beijing.

— Evident.

— Căpitanul Lou Zhao lucra pentru CIA! ntr-o seară, amantul ei, generalul Li Xiao Peng, i-a comunicat un secret: existenţa unei operaţiuni numite *Dragonul Roşu.* E vorba de invadarea Taiwan-ului, programată pentru această toamnă. Casa Albă ia foarte în serios această ameninţare. Preşedintele Obama trebuie să-şi asume o decizie dificilă. Înainte de a declanşa *„the wrath of God”!*[11] vrea să aibă inima împăcată. De asta am venit la Beijing.

11 Mânia lui Dumnezeu.

— Îmi dai voie să le povestesc superiorilor mei ceea ce mi-ai spus acum?

Malko zâmbi.

— Unii ştiu deja. Iar eu cred că ei îţi transmit ordinele. Au prins-o pe Lou Zhao, care le-a spus tot. Totuşi, dacă divulgi povestea unor oameni care nu trebuie s-o cunoască, răspunderea o să cadă pe capul tău.

— O să fiu atentă, promise Ling Sima.

— Câţi agenţi din Guoambu se află acum în sală? întrebă Malko mai în glumă, mai în serios.

Ling Sima îl privi cu reproş.

— De ce mă întrebi aşa ceva? Tu singur mi-ai spus că ai intrat în China cu binecuvântarea serviciului meu.

— Asta nu mă împiedică să fiu prudent. Şi eu cunosc puţin China. Nu suntem decât doi pioni folosiţi de două state care încearcă să găsească o direcţie de acţiune. Să nu ne facem iluzii. Guvernul tău mi-a acordat viza pentru că îi convine. Nu are deloc chef să discute subiectul prin intermediul mijloacelor diplomatice clasice.

Malko îşi mai turnă puţin vin. Ignorară deserturile, la fel de mediocre ca întotdeauna, şi se serviră cu ceai parfumat cu iasomie. Ling Sima se uită la ceas, un superb Bulgari, şi oftă.

— Trebuie să plec!

Malko încercă o senzaţie neplăcută în zona epigastrului. Încurajat de ţinuta ei, îşi imaginase deja că urmau să facă dragoste. Probabil că femeia îi citi gândurile, pentru că, de data aceasta, puse *ea* mâna pe coapsa lui Malko.

— Nu azi, spuse ea. De altfel, nici nu ştiu unde ne-

am putea duce.

— Pe Colina Cărbunelui, răspunse Malko fără să zâmbească.

Era un fel de deal artificial în Jin Shang Park, aflat la nord de piaţa Tien An Men. Un parc superb, cu foişoare pentru muzică întotdeauna goale.

— E cam frig, îl contrazise blând Ling Sima, şi pe urmă nu vreau s-o facem aşa.

— Când te mai văd? o întrebă Malko.

— Te sun. Nu mă suna tu, e inutil, apelurile mele sunt întotdeauna deviate. O să te sun eu.

Îl strânse uşor de coapsă şi se ridică, întorcându-se într-o parte ca să se strecoare afară de pe banchetă şi expunând câţiva centimetri din fesele pe care se mula fusta de piele neagră. Fese pe care Malko le violase de mai multe ori la Bangkok.

După plecarea chinezoaicei, ceru nota de plată şi îi trecu prin minte un gând: Ling Sima nu primise încă autorizaţia serviciului pentru a întreţine relaţii sexuale cu el.

Nu putea decât să spere că acest lucru se va întâmpla. Nu se îmbrăcase aşa de florile mărului. Oare primise ordin sau era pur şi simplu un capriciu de femeie îndrăgostită?

Între timp, nu-i rămânea altceva de făcut decât să-i povestească lui Al Snyder această întâlnire pentru ca americanul să anunţe la Langley.

Meciul începuse.

Trucat de ambele părţi.

*

Oftând, Al Snyder formă codul biroului său. Ca să

mai câştige timp, venise să-l ia pe Malko din cuşca de sticlă blindată de la intrare.

— Ca să ajungi în biroul ambasadorului, spuse el, trebuie să treci de optsprezece uşi codate! Un adevărat traseu de luptător.

Imediat după ce ajunseră în birou, îşi turnă o cafea şi îi aruncă lui Malko o privire aproape invidioasă.

— Tu ai luat masa la Da Dong, iar eu am mâncat la cantină un hamburger reîncălzit la microunde şi nişte cartofi cleioşi. Am însă noutăţi, aşa că o să-mi povesteşti mai târziu.

— Veştile sunt bune sau proaste?

— Şi bune, şi proaste. Cu ce să încep?

— Cu alea proaste.

— Maestrul Meng Chao Li a dispărut. Ieri, au venit doi bărbaţi să-l caute la birou şi l-au luat cu ei. Însă nu părea deloc speriat. Aseară, nu s-a întors acasă, iar soţia lui a telefonat. Bineînţeles că mi-am sunat imediat legătura din Guoambu, care a pretins că nu ştie nimic.

— E urmarea călătoriei la închisoarea Qincheng, zise Malko. Eu sunt cauza.

— Aici, astfel de lucruri se întâmplă deseori, remarcă americanul. Sper că-l vor elibera rapid.

— Şi vestea bună?

— Mi-am „periat sursele” şi am descoperit o *posibilă* comoară.

— Adică?

— Numele unui general în retragere din armată. Xu Gangyu. Un erou al războiului din Coreea.

— Care s-a întâmplat acum cincizeci şi trei de ani, remarcă Malko.

— Aşa este, dar a urmat aceeaşi şcoală ca amicul nostru, „prinţul roşu”, Li Xiao Peng. Poate că se cunosc.

— Şi ce propui?

— La intervale regulate, iau masa cu generalul Xu Gangyu, pentru că nu e *complet* în retragere, ci participă la Studiile Strategice ale Statului-Major. Asta înseamnă că mai ştie câte ceva.

— Şi crezi că o să-ţi dezvăluie secretele lui?

— Bineînţeles că nu! Dar pot încerca să-l fac să vorbească, să ştiu dacă păstrează vreo legătură cu Li Xiao Peng. Cum *nimeni* nu ştie că acesta este suspectat de înaltă trădare, poate că n-o să se teamă să vorbească cu mine. A acceptat să luăm prânzul împreună în cartierul lui, Mu Dan Yuan, lângă Universitate. E o încercare cu bătaie lungă, dar trebuie să ne jucăm cartea.

— Bravo, zise Malko. Eu unul stau ca pe jar. Habar n-am ce joc face Ling Sima. Totuşi, un singur lucru e sigur. Chinezii o teleghidează şi vor să ştie mai multe despre poziţia americanilor faţă de operaţiunea *Dragonul Roşu.* Trebuie să dau dovadă demult tact.

— Să ne ajute Dumnezeu! exclamă americanul. Mă tem că afacerea asta este o manevră de anvergură a chinezilor. Sper să nu te arzi de dragul ochilor frumoşi ai lui Ling Sima. Am văzut câteva fotografii cu ea. Splendidă. *Şi* anacondele albe sunt frumoase, dar te sufocă fără să bagi de seamă.

Capitolul VI

Ling Sima îşi reluase înfăţişarea „modestă” pentru

a se duce pe bulevardul Dongchang'an. Purta un taior sobru, pantofi fără toc, părul lins şi era foarte puţin machiată.

Instalată în biroul care-i fusese repartizat la etajul şase din ordinul lui Zhou Yong Kang, scria procesul-verbal al întâlnirii sale cu Malko Linge. Fără să omită *nimic.* Cu siguranţă că fuseseră în restaurant şi câţiva agenţi trimişi de Guoambu. Insistă chiar şi asupra ţinutei sale „excentrice": se aflase în misiune.

Redactând raportul, Ling Sima conştientiză treptat faptul că se găsea în miezul unei afaceri de stat. Dezvăluirea făcută de Malko în legătură cu *Dragonul Roşu* o stupefiase. Plecase din China de mai mulţi ani, întorcându-se doar pentru sejururi scurte, dar cunoştea sloganul Partidului: îmbogăţiţi-vă. Fusese la Shanghai, urmărise ascensiunea Chinei pe plan economic, iar acum îşi spuse că această afacere semăna al naibii de bine cu o cacealma. Doar că trebuia să-şi păstreze părerea pentru ea, să nu vorbească cu nimeni.

Se întrebă care era următoarea etapă. Acum era sigură că avea să-l revadă pe Malko, încercând să-l aburească din ordinul superiorilor săi.

Terminându-şi raportul, luă documentul scos la imprimantă şi pardesiul de lână roşie şi ieşi din birou, tastând codul de acces cifrat. I se spusese că acest cod se schimba în fiecare săptămână şi că, în afară de persoana care i-l comunica – un înalt funcţionar din Guoambu – şi de ea însăşi, nimeni nu-l mai cunoştea. Ceea ce însemna că era responsabilă de orice eventuală dispariţie a documentelor.

Urcă un etaj şi lăsă raportul sigilat într-un plic la secretara lui Zhou Yong Kang. Femeia nu făcu niciun comentariu.

Taxiurile defilau pe bulevardul Dongchang'an, aşa că nu aşteptă mai mult de două minute. Îndreptându-se spre apartamentul ei, fu cuprinsă de o vagă nelinişte: se întâmpla deseori ca, în China, cei care fuseseră amestecaţi în diverse secrete de stat, fără să facă parte din Primul Cerc, să aibă o soartă mai puţin de invidiat: sinucidere, „accident" sau pur şi simplu dispariţie. În China anului 2011, puteai dispărea definitiv, fără ca nimeni să afle vreodată ce s-a ales de tine.

Nimeni, mai puţin Departamentul Secretelor de Stat, de la care Guoambu îşi primea ordinele. Acesta din urmă nu cunoştea întotdeauna cauza îndepărtării definitive.

Portarul din holul imobilului o salută respectuos. Evident că nu-i cunoştea funcţia, dar toţi locatarii era VIP-uri care meritau respect.

Ling Sima se simţea secătuită.

Se dezbrăcă şi se duse în baie să dea drumul la apă. După ce intră în cadă, începu să se destindă, lăsându-şi mintea să cutreiere. Ajunse cu gândul la Malko. Fără să-şi mărturisească nici măcar sieşi, trăise un şoc teribil revăzându-l, un fel de arsură în capul pieptului, o căldură care radia în tot corpul. Îşi simţise sfârcurile sânilor întărindu-se şi trebuise să facă un mare efort ca să-şi păstreze aparenta răceală.

Nici măcar ea nu înţelegea o astfel de pasiune. La prima lor întâlnire, care avusese loc la Bangkok şi în cursul căreia el o sodomizase, parcă se dedublase.

Fusese o senzaţie pe care n-o mai încercase niciodată până atunci. Un act sexual pe care şi-l interzisese mereu. Sigur că avea o viaţă sexuală, însă una rezonabilă, aproape igienică. De data aceasta, fusese altceva: simţind cum sexul acestui bărbat o pătrunde în acel loc, avusese un orgasm neîntrerupt, fără să ştie de ce.

Acelea fuseseră primele scântei ale unui foc de-acum de nestins. Acest bărbat, ochii lui aurii degajau ceva ascuns, care o transforma pe Ling Sima într-un iepure hipnotizat de o cobră. Atunci când se reîntâlniseră, cu câteva zile în urmă, nu făcuse cu el sex oral ascultând de un ordin. Simţise o dorinţă irepresibilă să-i atingă sexul, să-l primească într-unul din orificiile corpului său.

În timp ce gândurile i se învălmăşeau în cap, mâna îi alunecă uşor de-a lungul trupului şi se opri pe sex. Închise ochii şi începu să se mângâie uşor, retrăind momentul în care se purtase ca o femeie uşoară.

Tocmai ea, un monument de orgoliu!

*

În urma unei informaţii transmise de armată, Zhou Yong Kang convocase din nou celula însărcinată cu rezolvarea problemei lui Li Xiao Peng.

Parcurse tabelul şi îi anunţă:

— Lunea viitoare, generalul Li Xiao Peng pleacă într-o inspecţie a corpului aerian staţionat în Fu Kien, în faţa insulei Taiwan. Trebuie să viziteze unităţile Suhoi 30 şi pe cele echipate cu rachete.

— Această inspecţie era prevăzută? întrebă Hai Ping, reprezentantul Partidului în Guoambu.

— Da, însă nimeni nu i-a acordat atenţie, l ace parte din atribuţiile lui: este inspectorul general al forţelor aeriene.

Un înger trecu, zburând foarte jos.

Toţi demnitarii Partidului se temeau de o armată care fusese drastic redusă, din considerente politice, dar care rămânea, în acelaşi timp, foarte alintată.

În faţa tăcerii apăsătoare prelungite, Zhou Yong Kang continuă:

— Se pare că şi generalul care comandă bateriile de rachete este tot un „prinţ roşu”, camaradul generalului Xiao Peng.

Reprezentantul Partidului interveni din nou:

— Oare este posibil să avem în faţă un caz de insubordonare din interiorul armatei? Un fel de puci? De cât timp e nevoie pentru a pregăti un atac împotriva Taiwan-ului?

— Nu ştiu, mărturisi Zhou Yong Kang, dar cred că nu durează prea mult. Trupele, muniţia şi materialele sunt la îndemână. În teorie, această forţă aeronavală poate fi pusă în mişcare în câteva ore. Numai că este compusă din numeroase regimente. Or, în fiecare dintre acestea există un comisar politic, reprezentantul Partidului. În acest stadiu, nu avem decât ipoteze. Astfel de funcţionari au fost cumpăraţi sau convinşi. Ori comandanţii locali au de gând să-i „neutralizeze” înainte de începerea acţiunii. Personal, nu cred că e valabilă niciuna dintre aceste ipoteze.

O nouă tăcere apăsătoare.

Zhou Yong Kang luă din nou cuvântul şi spuse:

— Singura ipoteză realistă este că acţiunea va avea loc *cu* acordul Partidului.

— Preşedintele Hu Jintao e la curent? întrebă cu o voce ascuţită Hai Ping.

Zhou Yong Kang clătină din cap.

— Preşedintele nu este cel mai puternic membru al *celor nouă* din Biroul Permanent al Comitetului Central al Partidului Comunist. E vorba aici de un om al lui Jiang Zemin, Li Chang Chan, care pune la cale de multă vreme invadarea Taiwan-ului. Dacă militarii ştiu că au mulţi prieteni în acest sens, înseamnă că sunt acoperiţi. Partidul îşi justifică întotdeauna faptele manipulând mass-media şi chiar pe unii dintre membrii săi.

— Asta ar fi o lovitură de palat, fu de părere reprezentantul Partidului.

Era stânjenit.

La poziţia sa, putea foarte bine să nu fie la curent. Zhou Yong Kang insistă:

— Suntem în 2011. Statutar vorbind, preşedintele Hu Jintao ar trebui să renunţe la funcţie în anul viitor. Succesorul lui este deja numit.

Poate că anumite persoane din sânul Partidului au ales o altă cale. Este clar că, în cazul în care invadarea Taiwan-ului e încununată de succes, tară prea multe pierderi colaterale, cei care au sprijinit-o vor fi susţinuţi de ceilalţi membri de partid. Victoria îţi dă întotdeauna aripi…

Biroul Permanent al Comitetului Central era singurul organ „executiv” al Partidului. Cei 370 de membri ai Comitetului Central nu contau mai mult decât ceilalţi 75 de milioane de simpli membri de partid.

În plus, reunificarea Taiwan-ului cu China era de multă vreme o „Misiune Divină” a Armatei Populare

de Eliberare, o problemă de onoare naţională.

Zhou Yong Kang îi lăsă pe participanţi să mediteze la aceste perspective surâzătoare, apoi spuse cu răceală:

— Ne aflăm în faţa unei dileme: unul dintre agenţii noştri are o legătură cu un agent CIA venit la Beijing să analizeze situaţia. Trebuie să-i „vindem" o poveste credibilă. Să nu uităm că el reprezintă guvernul american. Nu-i putem spune orice. Dacă adoptăm o poziţie greşită şi se întâmplă ceva, va fi o catastrofa pentru Partid.

— Ce sugeraţi? întrebă reprezentantul Departamentului Secretelor de Stat.

— Să ne jucăm cartea cu americanii astfel încât să câştigăm timp. Trebuie să ştim cu certitudine ce anume se urzeşte. Între timp, îl supraveghem îndeaproape pe generalul Li Xiao Peng şi încercăm să-i arătăm eventualii complici pentru a lua o decizie finală. Sunteţi de acord cu această abordare?

Toate capetele se înclinară în tăcere. Zhou Yong Kang scoase la iveală un document de o pagină, pe care el îl semnase deja, şi i-l întinse vecinului din stânga.

— Aş vrea ca toată lumea prezentă să semneze. În felul acesta, lăsăm o dovadă scrisă a deliberărilor noastre.

Documentul făcu înconjurul mesei într-o tăcere mormântală şi, preţ de câteva clipe, nu se mai auzi decât scârţâitul stilourilor pe hârtie.

După ce primi pagina înapoi, Zhou Yong Kang privi cu satisfacţie caracterele frumos caligrafiate şi o puse la loc. Era asigurarea sa de viaţă.

Cu Partidul, nu ştiai niciodată cum se poate întoarce foaia. Deşi era foarte apropiat de Hu Jintao, nimeni nu-l va proteja dacă lucrurile luau o întorsătură proastă...

*

Bombardierul Challenger 100 al generalului Li Xiao Peng ateriză la baza din Longtian, lângă Fuzhou, chiar în faţa insulei Taiwan. Aparatul, construit în Canada, era folosit de diverse VIP-uri. Raza sa de acţiune fusese mărită de la 2.100 la 3.500 de kilometri.

Generalul Xiao Peng era însoţit de mai mulţi aghiotanţi şi fu întâmpinat de prietenul său, generalul Chiang Kai, comandantul escadrilei Suhoi 30. Cei doi bărbaţi se întreţinură o bună bucată de timp, fără să se neliniştească în privinţa martorilor: se cunoşteau de un sfert de secol.

Un alt bărbat făcea şi el parte din delegaţia care călătorise cu avionul: Ming Zu, comisarul politic cu cel mai înalt grad din aviaţia militară. Devotat generalului Li Xiao Peng.

Chiang Kai îşi anunţă prietenul:

— Am o surpriză pentru tine. Mâine, luăm avionul şi mergem la Sanya să vedem submarinele.

La Sanya, pe insula Hainam, era sediul celei mai mari baze de submarine chinezeşti.

Uimit, generalul Li Xiao Peng remarcă:

— Eu n-am ce căuta acolo. Prezenţa mea poate stârni tensiuni în rândul marinei.

Amicul său zâmbi.

— Nu-ţi face probleme. Un vechi prieten, Lumi

Nanquiao, conduce baza. Îţi aminteşti de el?

— Da, bineînţeles, mi-ar face plăcere să-l revăd.

— Bine, hai să mergem la masă, am comandat un meniu din peşte pe care o să-l ţii minte. Şapte soiuri de peşte. E o specialitate a regiunii.

Îl conduse în biroul său spaţios şi scoase dintr-un dulap o sticlă de coniac franţuzesc şi două pahare.

— Să bem pentru revederea noastră! exclamă el. Coniacul ăsta de contrabandă provine din Taiwan. E mai ieftin decât aici...

Li Xiao Peng nu putea refuza un pahar de coniac. Alcoolul îi alunecă pe gât, încălzindu-l şi invadându-l cu un val de optimism.

*

Malko se afla în barul de la Kempinski atunci când primi un SMS pe telefonul mobil.

Era un text foarte scurt în engleză:

„Please come to my office at 9 PM today.
Me Meng Chao Li.[12] ”

Prima sa reacţie fu de uşurare: avocatul lui Lou Zhao dădea, în sfârşit, un semn de viaţă. Apoi realiză că n-avea nici cea mai mică idee despre adresa biroului acestuia. Două minute mai târziu, vorbea la telefon cu Al Snyder. Americanul părea mai mult decât uimit.

— E bizar! remarcă el, n-am nicio veste. Ar fi putut să mă sune.

12 Vino, te rog, azi, la biroul meu, la 9 p.m. Me Meng Chao Li, (n. red.).

— Ştii unde se află biroul lui?

— Trebuie să sun mai întâi la biroul meu, n-am mai fost niciodată la el. O să ne însoţească un ofiţer de caz. Trec să te iau de la Kempinski peste o oră.

Lui Malko nu-i rămase altceva de făcut decât să-şi termine vodca bine răcită.

După o oră, ieşi afară şi constată că în faţa hotelului era parcată o limuzină neagră. Se aşeză pe bancheta din spate, alături de şeful staţiei. Acesta părea încă perplex.

— Am sunat la biroul lui Meng Chao Li, spuse el, şi n-a răspuns nimeni. Ne ducem totuşi acolo, deşi e destul de departe.

Era într-adevăr departe, la sud de piaţa Tien An Men, lângă a treia şosea de centură, într-un imobil cam dărăpănat. Câteva plăcuţe de alamă erau scrise în chineză şi engleză. Ofiţerul care-i însoţea arătă spre una dintre ele, scrisă numai în chineză.

— La etajul doi.

Nu exista interfon, aşa că intrară direct pe un culoar prost luminat. Liftul urcă scârţâind. Niciun zgomot în clădire: numai birouri, probabil goale la ora aceea.

Cei trei bărbaţi înaintară pe palier cu precauţie. Întrerupătorul de pe perete nu funcţiona. Descoperiră uşa graţie luminii din lift.

Malko apăsă butonul soneriei, dar fără rezultat. Bătu în uşă, dar nu răspunse nimeni. Tocmai se pregătea să plece, când observă că uşa grea de lemn fusese deja forţată. O împinse uşor, iar aceasta se deschise, lăsând să se vadă un culoar luminat, cu mai multe uşi.

Al Snyder se opri şi strigă:

— Maestre Meng Chao Li!

Niciun răspuns. Se simţea în aer un miros ciudat, dar nu puteau să-l identifice. Înaintară pe culoar şi deschiseră uşile: birouri goale şi o debara. Mai rămăsese uşa din fiind.

Malko o împinse şi un miros fetid îi năvăli în nări. Un miros pe care-l cunoştea bine: cel al sângelui.

*

În cameră era întuneric. Un birou banal, cu câteva clasoare. Malko găsi comutatorul electric şi aprinse lumina. În fundal se afla o masă de scris masivă, înţesată de dosare. Un bărbat era prăbuşit peste birou, cu faţa ascunsă în hârtii. Se precipitară spre el.

Maestrul Meng Chao Li avea torsul lipit de masă, iar ochelarii îi căzuseră de pe nas. Mâna stângă se sprijinea de tăblie, iar în cea dreaptă strângea un mic revolver.

— *My God!* exclamă cu voce joasă Al Snyder.

Avocatul avea o gaură sub bărbie, iar resturile însângerate se lipiseră de tavanul pe care se distingea o pată de culoare brună: după ce-i traversase craniul, glonţul se înfipsese în perete.

Malko atinse uşor chipul mortului: era călduţ. Prin urmare, moartea surveni se în urmă cu cel mult o oră.

— La naiba, mormăi americanul, nu e vorba de sinucidere.

Totuşi, poziţia armei, încă sprijinită de bărbia mortului, era perfect normală.

Avocatul nu avea nicio altă urmă pe corp, nicio

echimoză. Pe jos, o servietă deschisă, burduşită cu hârtii.

— A fost asasinat, declară brusc Malko.

Era nebun de furie.

Al Snyder cotrobăi în servietă, dar nu găsi nimic, apoi inspectă un dulap plin de dosare. Unul dintre sertare purta menţiunea *American Embassy*".

— I-am încredinţat de multe ori diverse dosare, explică americanul.

Le scoase afară pe toate, unul câte unul. După ce le examină, se întoarse spre Malko.

— Nimic despre Lou Zhao. Cu toate acestea, i-am trimis un curier oficial şi un cec.

— Chemăm poliţia? sugeră ofiţerul, preocupat, pare-se, de respectarea legii.

Al Snyder scutură din cap.

— La ce bun? N-o să avem decât complicaţii şi, în plus, vor ajunge la concluzia evidentă că s-a sinucis. Hai să mergem.

Părăsiră biroul, lăsând lumina aprinsă şi închizând uşa.

Ieşiră din imobil fără să se fi întâlnit cu cineva. Strada era pustie.

— Ai mâncat? îl întrebă Al Snyder pe Malko.

— Nu.

— În cazul acesta, mergem la mine. Trebuie să iau cina acasă. O să avem timp să discutăm.

*

Lui Malko nu-i mai era foame. Totuşi, bucătăreasa lui Al Snyder pregătise o superbă friptură de miel la cuptor. Sufrageria era confortabilă. Americanul locuia singur, soţia aflându-se în Statele Unite. Şi lui

îi dispăruse pofta de mâncare. Puse furculiţa jos şi oftă:

— Ticăloşilor ăstora nu le-a plăcut plimbarea la Qincheng.

Malko clătină din cap.

— Nu-i vorba de asta. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, le-ar fi fost uşor să-l închidă pe avocat.

Nimeni n-ar fi ştiut nimic şi ar fi fost scos din cursă. Nu, e altceva la mijloc: un mesaj pentru noi.

— Un mesaj?

— Da. Că nu avem voie să ne atingem de Lou Zhao.

Al Snyder îl privi uimit.

— Dar eu credeam că ai început negocierile cu chinezii! De ce să se comporte aşa?

— Pentru că, dintr-un motiv pe care nu-l cunoaştem încă, Lou Zhao reprezintă în ochii lor un pericol. Asta înseamnă că ea nu se mai află în închisoarea Qincheng.

— Şi unde ar putea fi?

Malko făcu un gest de neputinţă.

— Habar n-am, dar trebuie să ajungem la ea. Asasinarea lui Meng Chao Li este un avertisment ca eu să rămân în cadrul negocierii oficiale şi să nu încerc să aflu mai multe. E interesant.

— De ce?

— Pentru că aş putea descoperi ceva important în legătură cu Lou Zhao. Prin urmare, trebuie să încercăm s-o găsim prin toate mijloacele posibile.

— Cum?

— Avem nevoie de adresa ei. N-ai primit încă niciun răspuns de la Tokio?

— Încă nu. Crezi că e acasă?

— Nu e exclus. Dacă ar fi fost moartă sau în închisoare, chinezii n-ar fi încercat să ne îndepărteze de ea.

Un *maître d'hôtel* aduse cele două porţii de fripturi, dar cei doi nu se prea atinseră de ele. Atmosfera era grea. Se confruntau cu brutalitatea obişnuită a serviciilor secrete chineze.

Al Snyder rupse tăcerea:

— Mâine, iau masa cu generalul Xu Gangyu. Chestia asta îmi dă fiori reci pe şira spinării. N-aş vrea să i se întâmple ceva.

— În mod normal, îl asigură Malko, el nu e legat de această afacere, dar în momentul acesta, trebuie să fim atenţi. Dacă aş fi în locul tău, aş scăpa de urmărire înainte să mă întâlnesc cu el. Probabil că generalul nu e urmărit, însă tu cu siguranţă că eşti. Ai vreo posibilitate?

— Da, una pe care am folosit-o la întâlnirile mele cu disidenţii. Trebuie organizată o mică manevră. Iau metroul până la o anumită staţie, unde mă aşteaptă o maşină. Evident că nu e sută la sută sigură. Chinezii vor bănui că am avut un „contact" şi vor încerca să afle care a fost acesta.

— Acesta e răul cel mai mic, conchise Malko, chiar dacă întâlnirea nu prea are şanse să producă cine ştie ce efecte. Poţi să mă laşi la Kempinski? Am avut destul emoţii în seara asta.

*

Câţiva chinezi tineri cu bani stăteau la bar în compania unor fete îmbrăcate după ultima modă occidentală. Lângă ei, obişnuita mulţime de

expatriaţi care-şi afişau plictiseala. Se tăcuse rapid trecerea în revistă a prostituatelor care, în majoritate, erau nişte ţărănci prea puţin cunoscătoare în ale artei erotice. Chinezoaicele „normale” erau la fel de distante ca întotdeauna şi, pentru a le dezgheţa, era nevoie de atuuri serioase.

Malko luă liftul şi deschise apoi uşa cu cartela magnetică. Se opri imediat după ce păşi peste prag. În cameră era lumină.

Capitolul VII

Malko simţi că-i sare inima din piept şi rămase stană de piatră. După ceea ce văzuse acasă la maestrul Meng Chao Li, se temea de orice fel de surpriză. O voce de femeie care venea din fundul camerei îl făcu să tresară.

— Nu te teme, sunt eu.

Făcu trei paşi şi o descoperi pe Ling Sima, aşezată într-un fotoliu şi fumând. Purta nişte pantaloni bej şi un pulover asortat. Lângă ea, o haină groasă de blană. Pulsul lui Malko reveni brusc la normal.

Era într-adevăr o apariţie neaşteptată. Reuşi să-şi recapete sângele rece.

— Cine credeai că e? întrebă femeia zâmbind în continuare.

Malko se abţinu să-i povestească despre Meng Chao Li. De altfel, poate că nu era la curent. Se apropie de ea şi îi întinse mâna.

— Credeam că nu vrei să vii la hotel.

— Nu *împreună* cu tine. Am venit singură şi am folosit intrarea de serviciu.

Ling Sima se ridică şi cuprinse cu braţul gâtul lui

Malko, sprijinindu-şi corpul de el.

— Ştiu că nu sunt îmbrăcată aşa cum îţi place ţie, spuse ea pe un ton lejer, dar tot eu sunt. Mi-a fost foarte dor de tine.

Brusc, îşi strivi gura de a lui, împingându-l cu bazinul. În câteva secunde, ezitările lui Malko se topiră ca zăpada sub razele soarelui. Avid, îi ridică puloverul, îi pipăi sânii prin sutien, apoi, după ce aproape că i-l smulse, îi prinse între degete sfârcurile şi începu să le răsucească brutal.

Ling Sima continua să-l sărute, iar dinţii lor se ciocniră. Atunci când el îşi strecură o mână între trupurile lor şi apucă fermoarul pantalonilor, femeia gemu încântată. Degetele lui Malko se strecurară de-a lungul slipului, apoi pe dedesubtul acestuia.

Atingându-i sexul, se aprinse instantaneu. Această vizită era cu adevărat neaşteptată.

Se împleticeau amândoi în mijlocul camerei, încercând să se dezbrace unul pe celălalt. Ling Sima se debarasase de pulover, sutienul îi alunecase, iar pantalonii căzuseră inevitabil în jurul gleznelor.

Se desprinse deodată de Malko.

— Vino.

Îl trase spre pat. Se lăsă pe spate, ridică picioarele şi îşi scoase dintr-o mişcare pantalonii şi pantofii.

Malko îi smulse slipul.

Lipită de el, îl privi câteva clipe, cu pubisul strivit de pântecul lui, şi murmură:

— Acum, iubeşte-mă!

Se lăsase pe spate şi îl aştepta cu picioarele desfăcute.

Malko era tare ca o coadă de topor. Pătrunzând adânc în vintrele ei, îşi reţinu un strigăt de plăcere.

Ling Sima îl apucase strâns de fese cu amândouă mâinile şi acum îi simţea unghiile înfigându-se în pielea sa, îndemnându-l să intre şi mai mult în ea.

Asta îi amintea de episodul de la *Yaa-Baa,* din Bangkok, unde femeia renunţase la orice reţinere.

Acest abandon îi spori dorinţa şi simţi că nu se mai putea abţine multă vreme.

Brusc, Ling Sima îl împinse, smulgându-l din pântecul ei, se întoarse şi îngenunche pe pat, cu fesele în sus şi capul înfundat în cuvertură. Un musulman care se ruga cu faţa spre Mecca...

Dar nu era nimic religios în atitudinea sa. De altfel, Malko nu se înşela. Aşezându-se în spatele ei, o pătrunse din nou, ştiind însă că nu asta căuta ea.

Când se retrase şi se poziţionă mai sus. Ling Sima gemu înfundat.

— Da.

Cu atât mai rău pentru sfincter. Malko împinse din toate puterile, forţând corola de culoare brună şi pătrunzând între fesele femeii. Rămase nemişcat câteva clipe, bucurându-se de acest moment extraordinar.

Ling Sima tremura din toate încheieturile.

Malko văzu cum şoldurile din faţa lui încep să se onduleze. Ling Sima îşi strecură mâna dreaptă sub corp. Sodomizarea nu-i ajungea. Asta îl excită şi mai mult pe Malko şi îl făcu să se dezlănţuie.

Până la urmă, nu se mai putu abţine. Sămânţa lui ţâşni, însoţită de un strigăt, iar bazinul lui Ling Sima coborî încet până când se lipi de pat.

Era încă înfipt în ea. Tocmai se pregătea să se retragă, dar simţi cum cea mai ascunsă mucoasă a chinezoaicei începe să-l maseze ca o mână

invizibilă. Îi simţea sfincterul contractându-se în jurul lui cu o forţă incredibilă. Ling Sima murmură foarte încet:

— Încearcă s-o iei de la capăt.

*

Reuşise să o penetreze încă o dată, iar acum Ling Sima se odihnea, întinsă pe pat, pregătindu-se să fumeze o ţigară.

Întoarse capul spre Malko şi spuse gânditoare:

— N-o să înţeleg niciodată de ce-mi place să fac asta cu tine. E o senzaţie extraordinară. Am impresia că mă sfârşesc. În acelaşi timp, mi-e ruşine. Doar curtezanele fac amor în felul acesta.

— Din fericire, nu! o asigură Malko. Multor femei senzuale le place s-o facă aşa.

— N-o să îndrăznesc să mărturisesc asta în faţa nimănui, oftă Ling Sima.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe, apoi femeia strivi ţigara în scrumieră şi se întoarse spre el.

— Trebuie să-ţi vorbesc.

Malko simţi un fior dezagreabil de-a lungul şirei spinării, alungându-i plăcerea de mai devreme. Oare care era adevărata Ling Sima?

— Te ascult, spuse el.

Femeia îşi aprinse o altă ţigară şi îşi încrucişă picioarele, ascunzându-şi involuntar pântecul gol.

— Am vorbit cu şeful meu, spuse chinezoaica, i-am repetat ce mi-ai zis tu.

— Şi?

— La început, a fost contrariat că sunt la curent cu operaţiunea *Dragonul Roşu.* Mi-a atras atenţia că e o

informaţie cunoscută doar de o mână de înalţi conducători. Că, în mod *normal,* n-aş fi fost niciodată autorizată s-o aflu.

Iritat, Malko sublinie:

— Informaţie cunoscută şi de CIA, şi de preşedintele SUA...

— Suntem în China, lumea din exterior nu există.

— Asta-i tot?

Ling Sima trase adânc din ţigară.

— Nu. Ne-am întâlnit din nou, în compania unui om foarte important.

— Cine?

— M-a autorizat să-ţi spun. E vorba de Zhou Yong Kang, care are legături foarte importante cu Guoambu şi este considerat al treilea om în stat. Are acces direct şi frecvent la persoana preşedintelui Hu Jintao.

— Numele lui nu-mi spune nimic, mărturisi Malko.

Ling Sima zâmbi.

— Întreabă-l pe Al Snyder. *El* îl cunoaşte, chiar dacă nu s-au întâlnit niciodată. E un om din umbră, nu o paiaţă, ca mulţi alţi nomenclaturişti, şi are o putere reală. E un vechi membru de partid.

Se învârtea în jurul cozii, şi asta îl enerva pe Malko.

— Ce ţi-a spus? întrebă el.

Femeia îl privi în ochi.

— Vrea să le confirmi mai întâi ceea ce bănuiesc conducătorii chinezi. Cu gura ta. Ai venit în China ca să afli mai multe despre *Dragonul Roşu!*

— Da, replică Malko fără să ezite, dar ei ştiu asta deja. Altfel, nu i-ar fi acordat viza unui agent CIA care a ucis la Tokio doi membri ai Guoambu.

Ling Sima îi respinse cuvintele cu un gest dezinvolt.

— Astea sunt întâmplări minore. E vorba acum de o afacere de stat. Întrebarea e simplă: eşti autorizat să participi la o eventuală *negociere* cu conducătorii chinezi?

O întrebare-capcană. Dacă răspundea „da”, îşi pierdea întreaga credibilitate.

— Nu, bineînţeles că nu, zise el. Mă aflu aici ca să *transmit* informaţii.

— Cui?

— Ele vor ajunge la Casa Albă.

Urmă o tăcere lungă, ca şi cum Ling Sima ar fi ezitat, neştiind ce atitudine să adopte. Acum, Malko era convins că încăperea fusese „sonorizată”. O conversaţie atât de importantă *trebuia* să lase o urmă materială.

— Bine, zise femeia, în cazul acesta sunt autorizată să-ţi comunic poziţia reală a Chinei faţă de *Dragonul Roşu.* Bineînţeles că ea e rezervată unui mic cerc de conducători. Operaţiunea este prevăzută într-adevăr pentru toamna asta.

— Invadarea Taiwan-ului?

— Din ce mi s-a spus, da. Un „Blitzkrieg” de câteva zile, sprijinit de mijloace puternice. Cei care l-au decis se bazează pe indiferenţa lumii faţă de Taiwan, în afară, desigur, de japonezi.

Dar Japonia e ca un tigru fără dinţi.

— Şi Statele Unite?

— *Asta* e problema. Dacă n-ar fi existat această divulgare a secretului, ar fi fost preveniţi mai devreme pentru a reacţiona eficient. Potrivit analiştilor noştri, preşedintele Obama e mult prea

prins în problemele de acasă pentru a se lansa într-o cruciadă în favoarea Taiwan-ului. De-abia 2 dintre americani ştiu de existenţa acestei insule.

— Şefii tăi sunt siguri de victorie?

Ling Sima clătină din cap.

— Nu, în pofida surselor noastre taiwaneze, nu cunoaştem capacitatea reală de rezistenţă a armatei lor. În plus, nu se pune problema unei operaţiuni de lungă durată, care să atragă după sine sancţiunile Consiliului de Securitate şi să forţeze Statele Unite să joace un rol mai activ.

— Atunci, ce rost are? întrebă uimit Malko.

Chinezoaica zâmbi.

— Fie strivim rezistenţa taiwaneză şi luăm în posesie insula cu un minimum de pierderi colaterale, iar cazul Taiwan-ului e rezolvat, fie suntem obligaţi să batem în retragere după o săptămână de lupte.

— Atunci, la ce bun un astfel de atac?

— Ce au făcut ruşii acum trei ani în Georgia? întrebă Ling Sima. Nu au avut niciodată intenţia să ocupe Tbilisi sau să supună Georgia. Au vrut mai întâi să-i sperie pe georgieni şi să demonstreze că nu se vor retrage în faţa oprobriului internaţional. De asemenea, au vrut să recupereze din Georgia zonele populate de rusofoni. O operaţiune limitată.

— Şi care e paralela?

— Dacă preluăm Taiwan-ul, victoria va fi a poporului chinez, a tuturor celor care încă nu beneficiază de bogăţie materială. Noi suntem naţionalişti şi chiar şi cei care nu se gândesc deloc la Taiwan vor fi mândri. Există un precedent istoric. După războiul franco-german din 1870, germanii au

anexat Alsacia şi Lorena. După următorul război, din 1914-1918, francezii şi-au recuperat provincia. După aproape cincizeci de ani... Nu uita că Taiwan-ul este locuit de chinezi, chiar dacă au fost confiscaţi de Kuomintang în 1949... Dacă suferim un eşec, cred că taiwanezilor le va fi destul de frică să-şi schimbe politica faţă de noi, aplicând acelaşi gen de soluţie ca în cazul Hong Kong-ului.

— Adică o anexare pur şi simplu, accentuă Malko.

Ling Sima îi aruncă o privire sarcastică.

— Mai curând o reunificare.

Se vedea că e chinezoaică.

— E clar, continuă ea, că în această afacere nu va exista decât un singur învins: SUA. Îşi vor pierde reputaţia politică. Iar acest lucru le poate afecta considerabil politica externă. Au ameninţat mereu cu sancţiuni terifiante în cazul în care China se atinge de Taiwan. Din punct de vedere economic, nu pot face asta, pentru că le trebuie prea mulţi bani. Din punct de vedere militar, nu vor avea timp să reacţioneze. Doar dacă nu trimit pe calea aerului trupele staţionate în Coreea. Dar e puţin probabil; ar fi necesară aprobarea Congresului, iar Obama n-o va obţine niciodată. În plus, ar fi inutil şi ar costa prea multe vieţi omeneşti.

Ca şi cum asta ar fi fost o problemă pentru chinezi.

De la războiul din Coreea de acum o jumătate de secol, lansaseră valuri de atacuri pentru a traversa Yalu, râul care desparte China de Coreea, sacrificând mii de oameni.

Se lăsă din nou tăcerea, iar Ling Sima se ridică, îşi culese hainele şi dispăru în baie. După ce reapăru,

Malko îi mai puse o întrebare:

— Deci informaţia transmisă de Lou Zhao este exactă?

Chinezoaica avu o uşoară ezitare.

— Parţial, îl corectă ea.

— De ce parţial?

— Pentru că Partidul este divizat în ceea ce priveşte operaţiunea *Dragonul Roşu.* Sunt autorizată să-ţi spun că preşedintele Hu Jintao se opune, dar nu are puterea s-o împiedice. Asta ar provoca o serioasă criză internă, la cel mai înalt nivel, cu consecinţe incalculabile. Iată ce am fost autorizată să-ţi transmit.

— Cui îi pot fi atribuite vorbele tale? întrebă Malko.

— Lui Zhou Yong Kang, replică tară să ezite Ling Sima.

— Oficial?

Femeia zâmbi:

— Oficial, între tine şi mine.

Adică urma să transmită la Casa Albă un mesaj „oficial” din partea Partidului Comunist Chinez. Lipsea însă ceva. De ce oare îşi dezvăluiau intenţiile în felul acesta chinezii în loc să prelungească un suspans pe care americanii n-aveau niciun mijloc să-l desluşească?

— De ce m-au făcut să vin aici? întrebă Malko. E un gest „amical” al autorităţilor chineze?

Un gest extrem de improbabil, chinezii nefiind de felul lor nişte filantropi.

— Nu, recunoscu Ling Sima. Membrii de partid care se opun acestei aventuri sunt în minoritate. Acesta este motivul pentru care au cerut ajutorul

Statelor Unite.

— Ajutorul? întrebă Malko, surprins. În afară de a-i preveni pe taiwanezi, ce ar putea face Statele Unite?

— Ceva mult mai util, declară Ling Sima. Să le ofere minoritarilor un argument cu greutate împotriva adversarilor. Să-i facă să creadă că ar fi mult mai bine pentru China să renunţe la proiect decât să-l continue.

Deci asta era.

Chinezii încercau să vândă scump o eventuală renunţare la proiectul lor. Malko prinse mingea din zbor.

— Şi atunci, ce sugerezi?

Ling Sima răspunse printr-un gest evaziv.

— Mesajul meu se încheie aici. Trebuie să-l transmiţi întocmai. Restul e o negociere secretă între state, transmisă celor două părţi de tine şi de mine.

— Şi de ce nu a fost încredinţată această sarcină unor diplomaţi?

— Partidul nu vrea să transpire nimic, iar noi nu avem încredere în diplomaţi; prea multe piedici şi indiscreţii. Aici e vorba de o relaţie directă între responsabili, pentru că noi doi nu contăm. Asta e. Când primeşti un răspuns, dacă o să existe vreunul, sună-mă la numărul ăsta.

Se aşează din nou şi mâzgăli un număr de telefon: 127 3977.

— Numărul ăsta serveşte acestui singur scop, preciză ea.

Se apropie de Malko şi-şi lipi buzele de ale lui. La început, uşor, apoi tot mai apăsat. Ceva între

prietenie şi pasiune.

Apoi se retrase, lăsând în urmă o vagă undă de parfum.

Lui Malko nu-i mai era somn.

În fine, lucrurile se mişcaseră, chiar dacă era încă prea devreme să-şi dea seama în ce sens.

Prima ipoteză emisă de CIA se dovedise corectă: chinezii voiau să negocieze.

Totuşi, părea prea simplu, prea evident. Malko se întrebă dacă nu cumva căzuse în capcana sofisticată întinsă de Partidul Comunist Chinez Statelor Unite. Nu exista decât o singură modalitate de a lămuri situaţia: să găsească sursa, pe generalul Li Xiao Peng, şi, mai întâi, pe cea căreia acesta i se confesase, Lou Zhao.

Ceea ce se întâmplase cu avocatul Meng Chao Li îl făcea să creadă că ajunsese la miezul problemei.

Cu cât se apropia mai mult de adevăr, cu atât îşi asuma riscuri mai mari.

Capitolul VIII

Al Snyder dăduse drumul la magnetofon pentru a înregistra relatarea lui Malko şi, în plus, îşi lua febril notiţe. La sfârşit, se uită la Malko cu gravitate.

— De data asta, am intrat în miezul problemei. Bineînţeles că trebuie să transmit totul la Langley. Acum e rândul nostru să ne jucăm cartea. Sau, mai curând, este rândul preşedintelui.

— Ce părere ai despre ipoteza pe care mi-a „vândut-o” Ling Sima? Ţi se pare credibilă?

Răspunsul se lăsă multă vreme aşteptat, apoi şeful staţiei CIA îi mărturisi:

— Sincer să fiu, nu pot să-ţi răspund „nu”. Ştim foarte puţine lucruri despre procesul de decizie al Partidului Comunist Chinez. Mai precis, nimic. N-ar fi pentru prima dată când membrii Biroului Permanent s-ar înfrunta. Poziţia lui Hu Jintao, descrisă de prietena ta, Ling Sima, e raţională. Ca şi faptul că nu va fi capabil să-şi impună voinţa: nu e decât un aparatcik aflat la capătul drumului. La anul, nu va mai însemna nimic. Dacă luăm în calcul varianta optimistă, chinezii, speriaţi de demascarea proiectului lor secret, încearcă s-o dea la întors, lucru care le stă în obicei.

— Mai există *şi* o a doua ipoteză, replică Malko. Toate astea nu reprezintă decât o parte de adevăr şi vor să ne aburească. În stadiul acesta, nu avem nimic concret care să ne susţină ipoteza. Ce s-a întâmplat cu Lou Zhao şi cu generalul Li Xiao Peng, cel care i-a dezvăluit secretul? În mod normal, ar trebui pedepsiţi cu severitate. N-ai niciun răspuns de la Tokio?

Al Snyder se uită la ceas.

— Nu, o să-i caut din nou. Astăzi, la prânz, iau masa cu generalul Xu Gangyu. E o încercare cu bătaie lungă, dar poate că o să iasă ceva. Dacă vrei, ne întâlnim mai târziu în holul hotelului Kempinski. Va trebui însă să ieşim afară ca să putem vorbi.

*

Al Snyder opri maşina în faţa staţiei de metrou Chaoyangmen, pe linia circulară, paralelă cu a doua şosea de centură. Începu să coboare fără grabă scara care ducea la metrou, iar maşina se depărtă.

Nu era oră de vârf, iar puţinii călători încărcaţi de valize se duceau la Gara Centrală din Beijing.

Metroul era rapid şi silenţios. Americanul număra staţiile. Coborî la a cincea, Quiamen, la sud de marea arteră cu mai multe nume care traversa Beijing-ul de la est la vest, trecând de-a lungul pieţei Tien An Men şi cunoscută de străini sub titulatura de Bulevardul Păcii Celeste.

Alesese această staţie dintr-un motiv foarte simplu: se afla într-un cartier izolat şi existau puţine şanse ca agenţii din Guoambu puşi pe urmele lui să aibă timp să reacţioneze.

Ieşind în stradă, reperă imediat o maşină Hyundai albă, ca atâtea altele din Beijing, parcată lângă trotuar şi cu plăcuţe de înmatriculare chinezeşti. Aparţinea unui angajat al ambasadei, care nu beneficia de statut diplomatic.

Urcă în maşină, iar şoferul, un american de origine chineză care cunoştea oraşul ca pe buzunarele sale, se întoarse spre el.

— Unde mergem?

— În cartierul Mu Dan Yuan, răspunse Al Snyder. Am întâlnire la hotelul Kun Lun. E aproape de Universitate, pe strada Changyi Lou.

Şoferul demară, parcurse un kilometru, apoi opri şi consultă harta Beijing-ului. Al Snyder se uită în spate. Aparent, stratagema lui reuşise, nu-l urmărea nimeni. Evident că Guoambu avea să scotocească cerul şi pământul ca să dea de el, dar, cum nu se ştia încotro se duce, existau puţine şanse să-l găsească.

Şoferul plecă mai departe, după ce reperase pe hartă strada Changyi Lou.

*

Hotelul Kun Lun era jalnic. Te aşteptai să vezi gândaci umblând pe pereţi. Un hol prăfuit, în care plutea un vag iz de bucătărie, un salon minuscul, cu canapele şi fotolii roase.

Recepţionera păru surprinsă să vadă un străin în acest local modest, aflat departe de centru, între a patra şi a cincea şosea de centură. Mai curând, în zona suburbană.

Generalul Xu Gangyu, instalat în salonul roşu, se ridică în viteză atunci când îl văzu pe american. Mic de statură, stătea drept, ţanţoş, îmbrăcat într-un costum prost croit, cu părul tuns foarte scurt, chipul parcă cioplit cu dalta, nu-şi arăta cei şaptezeci şi opt de ani pe care-i avea. Strânse mâna americanului şi îi spuse în chineză:

— Mergem la un restaurant bun, aici nu servesc masa!

Localul se afla la o sută de metri de hotel. Avea o faţadă chinezească clasică, cu fotografiile felurilor de mâncare în vitrină şi draperii. Intrară, iar un chelner care-l cunoştea cu siguranţă pe general le găsi imediat o masă.

— Doriţi Tsing Tao? îl întrebă el pe Al Snyder.

— Cu plăcere. Şi dumneavoastră?

— Nu, mulţumesc, nu beau decât ceai.

— Pentru că sunteţi de-al casei, vă rog pe dumneavoastră să comandaţi.

Generalul nu se lăsă rugat de două ori. Era un restaurant cu specific pescăresc şi comandă şase varietăţi de peşte. Plus ceaiul său de iasomie.

Al Snyder, care era singurul alb din local, remarcă gălăgia din jur. Cu toate acestea, nimeni nu părea interesat de ei. Lumea mânca rapid şi pleca la fel de repede. Erau foarte puţine femei.

Al Snyder îşi lăsă mai întâi invitatul să se arunce asupra peştelui delicios, apoi îi puse prima întrebare:

— Domnule general, spuse el, Casa îmi cere să vorbesc despre noul dumneavoastră aparat „invizibil”, J.20. În presă s-au scris foarte puţine lucruri despre el. Puteţi să mă lămuriţi puţin? Fără să-mi dezvăluiţi secrete, bineînţeles.

Generalul părea să-i aprecieze discreţia. Al Snyder ştia că nu-i putea dezvălui decât ceea fusese autorizat să transmită şi, oricum, puţin îi păsa lui de J.20. Era problema ataşatului Apărării.

Umplându-şi farfuria cu diverse specii de peşte, generalul ridică privirea.

— Este un mare succes al tehnologiei chineze. Curând, vom ajunge la nivelul dumneavoastră. Aţi remarcat că aparatul e foarte înalt când stă pe roţi? Asta îi permite să transporte rezervoare suplimentare sub fuzelaj. Spre deosebire de ale dumneavoastră.

Conştiincios, americanul scoase din buzunar un carnet şi începu să-şi ia notiţe.

*

Peştele fusese înlocuit cu fructe şi îngheţată de o calitate îndoielnică. Generalul părea foarte satisfăcut de expunerea sa, care nu spunea mai nimic. Al Snyder rupse tăcerea.

— Sunteţi tot la cercetări strategice?

Chinezul zâmbi.

— Bineînţeles, în ţara noastră nu există limită de vârstă. Subiectul mă interesează foarte mult.

— Ţineţi conferinţe?

— Da. La care sunt convocaţi mulţi ofiţeri superiori.

Americanul lăsă să treacă mai multe secunde, apoi puse pe un ton detaşat singura întrebare al cărei răspuns îl interesa:

— Mi s-a spus că generalul Li Xiao Peng, inspectorul general al armatei dumneavoastră, a fost înlocuit. E adevărat?

Generalul puse portocala din mână pe masă. Era vizibil uimit.

— Nu, inexact, l-am văzut săptămâna trecută la un seminar despre utilizarea bombardierelor strategice.

Al Snyder rămase impasibil şi muşcă dintr-un fruct. Generalul Xu Gangyu tocmai îi furnizase, involuntar, o informaţie importantă.

Omul care trădase fără voia lui, dezvăluindu-i unei „surse” CIA existenţa *Dragonului Roşu,* nu fusese sancţionat. Asta confirma faptul că participa la operaţiune şi că Partidul nu se simţea îndeajuns de puternic ca să-l pedepsească.

Mai ronţăiră o vreme din fructele de pe masă, apoi americanul ceru nota de plată.

Extrem de modestă. 300 de yuani.[13]

Ieşind din restaurant, generalul Gangyu spuse dintr-odată:

— Să nu vorbiţi despre întâlnirea noastră.

13 30 de euro.

— Sigur că nu, îl asigură Al Snyder.

De-abia întors la birou, bătrânul general începu să-şi scrie raportul despre prânzul luat împreună cu americanul. Dar era o treabă de rutină, ca să salveze aparenţele.

Şeful staţiei CIA era satisfăcut. Descoperise un element de o importanţă capitală, care-i confirma spusele lui Ling Sima.

*

Malko aştepta la bar, în faţa unui *mojito.* Al Snyder împinse uşa turnantă a hotelului Kempinski. Se întâlniră imediat, iar americanul îi propuse:

— Mergem să bem un pahar la barul Xiu. Acolo nu există microfoane.

Şoferul opri lângă trotuar. Acesta era singurul avantaj al circulaţiei din Beijing: din punctul de vedere al parcării, puteai face ce vrei, cu excepţia câtorva mari artere. Cu toate acestea, poliţiştii obişnuiţi şi cei militari se plimbau printre reprezentanţii comitetelor de cartier, care purtau brasarde roşii. Dar interzicerea parcărilor nu făcea parte dintre obiectivele Partidului.

Nu numai că la barul Xiu nu existau microfoane, dar orchestra făcea un vacarm infernal. Era o seară dedicată şampaniei Taittinger! De la intrare, fetele îmbrăcate în rochii despicate împărţeau cupe de şampanie nou-sosiţilor. Decorul era format din sticle de Taittinger înşiruite de-a lungul pereţilor, iar membrii orchestrei purtau pălării negre în formă de frapiere. Bineînţeles că localul era înţesat de lume.

Ajunseră cu greu la bar.

După prima înghiţitură de şampanie, Al Snyder îi povesti lui Malko întâlnirea de la prânz, apoi conchise:

— Generalul Li Xiao Peng nu a fost deloc hărţuit, spre deosebire de Lou Zhao, ceea ce înseamnă că e de neatins.

— El nu a trădat, remarcă Malko.

— În China, îl corectă americanul, divulgarea unui secret de stat este un delict care poate fi asimilat cu trădarea.

— În acest caz, întrebă Malko, unde se află Lou Zhao? Dacă generalul Li Xiao Peng este atât de puternic, cum de nu şi-a putut proteja amanta?

— Nu se ştie, recunoscu Al Snyder.

Malko scutură din cap.

— Totul se învârteşte în jurul ei. Nu am încredere în chinezi, sunt mult prea vicleni. Am impresia că ne scapă o parte de adevăr.

— Între timp, promise şeful staţiei, o să transmit la Washington toate aceste date. Lasă-i pe ei să-şi spargă capul cu ele.

*

John Mulligan, consilierul principal pe probleme de securitate al Casei Albe, studia de dimineaţă documentul transmis de Leon Panetta. „Răspunsul” chinezilor.

Era uluit. După ce-l prezentase mai multor analişti „de vârf”, trăsese concluzia că teza expusă de Ling Sima stătea în picioare, iar chinezii erau pregătiţi să schimbe o operaţiune hazardată pe ceva mai concret.

O negociere adevărată.

Lipsea însă un element care nu avea să-i scape preşedintelui Statelor Unite. Încă nu se cunoştea *sigur* nivelul decizional al chinezilor. Totul arăta că fuseseră surprinşi de această „scăpare”, iar energia consumată cu recuperarea lui Lou Zhao dovedea acest lucru.

Oare americanii aveau la dispoziţie toate datele? Era imposibil să le ceri chinezilor o *dovadă* concretă, chiar dacă totul părea să indice în această direcţie.

Iată şi următoarea întrebare: ce le puteau oferi Statele Unite chinezilor? încă nu găsise răspunsul atunci când deschise uşa Biroului Oval.

*

Se scurseseră douăzeci şi patru de ore. Din cauza decalajului de fus orar, transmisiunile durau mai mult. Malko stătea ca pe ace.

Era inutil să-i telefoneze lui Ling Sima atâta vreme cât nu avea mare lucru să-i spună. Moţăia în faţa televizorului fixat pe CNN atunci când auzi bipul telefonului mobil. Un SMS de la Al Snyder: „Îţi trimit o maşină într-o jumătate de oră.”

Asta însemna că avea timp să citească *China Daily,* în care, ca de obicei, nu existau decât comunicate de presă atent cenzurate şi câteva editoriale lipsite de interes.

Şeful staţiei CIA îl aştepta în birou.

Flutură prin faţa lui Malko un mesaj cifrat.

— Am primit răspuns de la Washington, anunţă el.

Coborând vocea, continuă:

— Asta e poziţia preşedintelui. Vrei să ţi-o citesc?

— N-are rost, răspunse Malko, fă-mi rezumatul.

— Le aruncă mingea la fileu chinezilor! Trebuie întrebaţi care ar fi preţul pe care ar trebui să-l plătim în schimbul abandonării operaţiunii *Dragonul Roşu.* Răspunsul lor o să fie interesant. Nu-ţi mai rămâne decât să discuţi cu Ling Sima.

— Bine jucat, recunoscu Malko. O sun imediat.

Se pregătea să se ridice, dar americanul îi întinse un al doilea mesaj.

— Mai e ceva pentru tine.

Malko citi telegrama şi avu impresia că primeşte o lovitură de pumn în stomac. Nu era deloc vorba de felicitări. „Misiunea dumneavoastră este de a afla *adevărul* despre ameninţarea reală reprezentată de operaţiunea *Dragonul Roşu.* Până acum, nu aţi făcut niciun pas înainte. Este un element indispensabil pentru ca preşedintele să poată lua o decizie. Pentru restul, l-am fi putut folosi pe Al Snyder. Ted Boteler.”

Umilit, Malko îi înapoie documentul americanului.

— Ted Boteler are dreptate! recunoscu Malko, dar am făcut totuşi un pas înainte.

Al Snyder surâse cu amărăciune.

— Îi cunoşti. Îţi cer să-ţi bagi capul în gura leului, apoi îţi reproşează că nu ţi l-ai vârât destul de adânc... Ţi-au pretins un truc imposibil.

Cu toate acestea, Malko se simţea vexat. Avea oroare de eşec. Ridică privirea:

— Trebuie să-i luăm urma lui Lou Zhao. Nicio veste de la Tokio?

— Din păcate, nu.

*

Biroul 7 din Guoambu, însărcinat cu operaţiunile de securitate din China, luase la cunoştinţă de scurta dispariţie a lui Al Snyder. Dacă americanul îşi dăduse osteneala să pună la cale o manevră, însemna că fusese absolut necesar, iar ei trebuiau să afle despre ce era vorba.

Doi funcţionari scoseseră fişa şefului staţiei CIA, în care erau menţionate persoanele de contact *cunoscute* ale americanului la Beijing.

Oameni urmăriţi de Guoambu, care nu luau nicio iniţiativă fără acordul acestuia.

Unul dintre agenţi extrăsese lista care conţinea vreo douăzeci de nume, iar celălalt le analiza pe computer acţiunile şi gesturile.

După o oră, cel din urmă ridică privirea de pe monitor:

— Am găsit ceva. Generalul Xu Gangyu a redactat un raport după întâlnirea cu Al Snyder de acum două zile. Intervalul orar corespunde.

— Ce zice raportul?

— Nimic important. Vorbeşte mai ales despre avionul de vânătoare J.20.

Primul agent tocmai voia să-i spună celuilalt să treacă mai departe, dar observă că, în cazul întâlnirilor precedente cu generalul, americanul nu încercase să se ascundă. De o făcuse de data aceasta?

Grijuliu, primul agent puse într-un plic raportul generalului Gangyu şi pe cel redactat de el însuşi, în care trăgea concluzia că escapada şefului staţiei CIA corespundea cu această întâlnire. Duse plicul în biroul lui Zhou Yong Kang. Doar el va şti să

interpreteze faptele.

Se întrebă ce anume îi spusese americanului acest general în retragere considerat un om de încredere, acest erou al războiului din Coreea.

Capitolul IX

Malko se afla din nou în biroul lui Al Snyder. Mesajul primit de la Langley îl şocase, totul fiind exact: nu înaintase deloc, iar propunerile chinezilor, în cazul în care nu se bazau pe o certitudine absolută, n-aveau nicio valoare.

Americanul era vizibil surescitat.

— Am primit răspunsul de la Tokio, îl anunţă acesta. Theo Stevens a fost plecat, din cauza asta au întârziat.

Îi întinse lui Malko telegrama. Era foarte scurtă: Reşedinţa „Sun City”, cartierul Yang Guang Busky, etaj 13, clădirea nordică.

Uşurat, Malko îi înapoie hârtia americanului şi spuse:

— Acum, putem trece la treabă.

Al Snyder îi aruncă o privire amuzată.

— Nici nu-ţi imaginezi…

— Ce vrei să spui?

— Tot în „Sun City” locuieşte şi Zhong Li, femeia care ne-a invitat la cocteil.

Lui Malko nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Formidabil! recunoscu el. Când are loc asta?

— Mâine. Am primit invitaţia acum câteva zile, dar nu eram sigur că vreau să mă duc.

— Chestiunea e aranjată, stabili Malko. Dacă reuşim să ne apropiem de Lou Zhao, facem un pas

uriaş înainte.

*

Lou Zhao ieşi din apartamentul său ceva mai liniştită. Cu trei zile în urmă, se întâlnise în sfârşit cu părinţii ei într-un local deţinut de Guoambu, a cărui adresă n-o cunoştea. Sosiseră separat şi nu fi se acordase decât o oră într-o încăpere fără fereastră, cu siguranţă „ascultată”. Descoperise că erau deţinuţi într-o închisoare secretă, în afara Beijing-ului, şi că fuseseră bine trataţi.

Bineînţeles că nu înţelegeau nimic din ce li se întâmpla, iar Lou Zhao nici nu ţinea să le explice. Se manifestaseră prin zâmbete, aluzii şi îmbrăţişări. Chinezoaica plecase de la această întâlnire puţin mai înviorată: părinţii ei nu se aflau într-un lagăr de muncă şi putea spera la un deznodământ fericit.

Rutina sa continua: era o femeie întreţinută care nu avea altceva de tăcut decât să aştepte vizitele amantului său. Acesta era plecat în sud-vestul ţării, iar ea era liberă câteva zile. Se ducea doar la Guoambu pentru a redacta rapoartele anoste despre viaţa sa.

Chiar dacă, în anumite zile, nu se petrecea nimic demn de semnalat.

Nemilos, Guoambu părea că-i cere să-şi numere respiraţiile. Această menghină sufocantă o tulbura, dar nu avea scăpare.

În ziua aceea, hotărâse să se ducă la cinema, unde rulau filme mai bune decât copiile piratate pe care le cumpăra ea.

Coborî cu liftul până în parcarea subterană şi urcă

în maşină. Acolo se simţea ceva mai liberă. Deja nu se mai uita în oglinda retrovizoare, fiind sigură că e urmărită. Mintea sa rătăcea în trecut şi se gândi la legăturile sale cu CIA. Cât de îndepărtat părea totul. Căzuse în capcana întinsă de Theo Stevens, iar acum îşi frângea mâinile. La urma urmei, nici măcar nu fusese vorba de bani…

Nu avusese voie să-i telefoneze prietenei sale, Maiko Nabu: Guoambu îi interzisese. Parcă se afla pe o altă planetă. Toate legăturile sale cu lumea fuseseră tăiate. Desigur, găsise câteva mesaje pe telefonul mobil, care-i cereau să sune la un anumit număr, dar nu îndrăznise s-o facă.

La ce bun?

Americanii n-o puteau scăpa din ghearele agenţiei Guoambu. Trebuia să găsească singură o soluţie, dar încă nu ştia cum să procedeze. În ciuda întrebărilor presante ale anchetatorilor, încă nu ştia dacă confidenţele lui Li Xiao Peng corespundeau unei realităţi sau nu erau decât fantasmele unui beţiv.

Agasată de insistenţele anchetatorilor cu privire la general, sfârşise prin a le răspunde:

— De ce nu-l întrebaţi pe el?

Nu-i spuseseră nimic, iar ea îşi pierduse curajul. Cu cât ştia mai puţin, cu atât risca mai puţin.

Conduse ca un automat maşina până la cinematograful Megabox. Parcă lângă trotuar, intră în centrul comercial şi coborî pe scara rulantă din stânga, care ducea la subsolul unde se afla cinematograful. Se blestemă în gând. Dacă ar fi plecat din Tokio la timp, manevra chinezilor n-ar fi reuşit, iar ea şi-ar fi putut reface viaţa în Statele

Unite.

*

Cele trei persoane deja prezente se ridicară în picioare atunci când preşedintele Hu Jintao intră în încăpere. Se aşezară imediat la loc. Se servi ceaiul, se verifică dacă uşa capitonată cu piele era bine închisă, apoi se trecu la afaceri mai serioase.

Aici, nimeni nu se temea că putea fi ascultat. Aici era sanctuarul, Partidul însuşi. Această reuniune informală nu fusese programată oficial. Fusese un ordin de zi scurt şi absolut secret.

Hu Jintao îşi drese glasul, îşi şterse ochelarii şi se adresă asistenţei:

— Mi-aţi transmis elementele problemei. Trebuie să pregătim un răspuns pentru americani, cunoscând faptul că ne lipseşte o asigurare esenţială: gradul de credibilitate pentru ceea ce se pregăteşte.

Unul dintre cei prezenţi ridică mâna.

— N-ar fi mai simplu să-l arestăm pe generalul Li Xiao Peng şi să aflăm adevărul din gura lui?

— Ba da, recunoscu Hu Jintao, dar nu ştim nimic despre complot, dacă există aşa ceva, şi nici despre cei care participă la el. Am putea declanşa o catastrofă.

Nu îndrăzni să spună că Partidul era divizat şi că nu se simţea în stare să facă curăţenie. La urma urmei, nu era decât un aparatcik, şi nu el decidea linia politică a Chinei, ci doar o punea pe muzică.

Vecinul din dreapta, Cai Daren, prietenul Coreei de Nord, luă şi el cuvântul.

— Cred că trebuie să lovim foarte puternic pentru a ne păstra o marjă de negociere şi pentru ca americanii să nu spună imediat „da”. Astfel, o să avem răgazul să rezolvăm problema.

— Ce înţelegi prin „să lovim puternic”? întrebă Hu Jintao, care nu-i agrea pe coreeni.

— Să le cerem americanilor să nu mai pretindă încetarea programului nuclear coreean.

Un înger începu să zboare pe deasupra mesei rotunde, cu mai multe bombe atomice agăţate de aripile sale albe. Americanii considerau că „proliferarea nucleară” era problema lor numărul unu. În special cea din Coreea de Nord, care părea incontrolabilă. Cu liderii ei nu se putea vorbi pragmatic. Pentru că americanii nu cunoşteau mecanismul intern al puterii, îşi pierdeau răbdarea cu uşurinţă.

— N-or să vrea niciodată! exclamă şeful Operaţiunilor Strategice.

Altcineva interveni:

— În acelaşi timp, ne putem angaja să veghem asupra statu-quo-ului. Coreea nu poate trăi tară noi.

Hu Jintao spuse tăios:

— Da, dar poate muri fără noi. Sunt imprevizibili. Am face mai bine să le cerem Statelor Unite să ne lase în pace în ce priveşte cursul yuanului.

— Nu e suficient de puternic şi nici uşor de cuantificat. Ar fi mai bine să încercăm opţiunea coreeană.

Hu Jintao nu insistă. Cel care vorbea se consultase cu grupul membrilor de partid însărcinaţi cu administrarea situaţiei. Adică era o hotărâre deja luată.

— Foarte bine, conchise el. Să aşteptăm ca agentul nostru să aibă un nou contact şi să păstrăm această linie de acţiune.

*

Leon Panetta, directorul general al Informaţiilor, convocase o „*crash-meeting*”[14] obţinuse o jumătate de oră de la John Mulligan, consilierul principal al Casei Albe, iar şedinţa se desfăşura în biroul acestuia.

Al treilea participant se numea Howard Jameson al III-lea şi lucra la NSA[15], fiind responsabil de supravegherea Chinei.

Leon Panetta deschise discuţiile.

— Sir, îi spuse el lui John Mulligan, mi-am luat libertatea să vă ţin la curent cu anumite evoluţii ale problemei *Dragonului Roşu.* NSA a interceptat un anumit număr de comunicaţii interesante şi am realizat şi fotografii ale desfăşurării chineze de pe coasta din faţa Taiwan-ului.

— Şi eu le-am văzut, declară John Mulligan, dar nu ne-au furnizat elemente noi.

Leon Panetta îşi ascunse dezamăgirea şi continuă:

— Prietenii noştri de la NSA au aflat prin intermediul interceptţiilor că generalul Li Xiao Peng se află în acest moment în regiunea Fuzhou, unde sunt masate trupele chineze care ar invada, după cum se presupune, Taiwan-ul.

— Ce face acolo?

— E într-un tur de inspecţii în calitate de inspector

14 Reuniune improvizată.
15 National Security Agency. Specializată în spionajul prin satelit.

general al forţelor aeriene.

— Nimic neobişnuit...

— Mai puţin obişnuit, replică muşcător Leon Panetta, este că urmează să viziteze baza de submarine de la Sanya, care se află la o mie de kilometri spre sud. Chiar acolo se găsesc submersibilele „Class Kilo”, pregătite să organizeze un baraj împotriva unui eventual ajutor acordat Taiwan-ului.

În faţa neîncrederii evidente a lui John Mulligan, Leon Panetta luă din mâna reprezentantului NSA un teanc de documente şi i le întinse. Consilierul principal pe probleme de securitate parcurse transcrierile, apoi îl privi cu gravitate.

— Este, evident, un element nou. Nu o dovadă, ci un indiciu serios.

Părea el însuşi tulburat de această descoperire. Îşi aprinse o ţigară, deşi la Casa Albă fumatul era interzis, şi îl interpelă pe Leon Panetta.

— Ai vreo veste de la Malko Linge?

— Aşteaptă o nouă întâlnire pentru a transmite răspunsul preşedintelui: e rândul lor să mute.

— Bine. Ţine-mă la curent în timp real. Deocamdată, nu e cazul să abordez problema cu preşedintele.

*

Vocea lui Ling Sima era mai puţin caldă ca de obicei, dar Malko se simţea mult prea mulţumit că avea noutăţi ca să se mai formalizeze.

— Ai ceva să-mi spui? întrebă femeia.

— Absolut.

— Bine, vrei să ne întâlnim la prânz pe Colina Cărbunelui?

— Unde e asta?

— În parcul Zhong Shan, la nord de Oraşul Interzis. E un parc mic şi foarte plăcut. Te aştept lângă intrarea dinspre strada Jingshangquian.

*

Într-adevăr, Colina Cărbunelui era un loc bucolic. Alei pline de oameni ieşiţi la plimbare, vânzători de îngheţată, copii care se jucau cu zmeiele şi, în depărtare, un lac mic, cu un fel de pagodă în mijloc şi acoperişul bej presărat cu ţigle roşii. În pofida frigului, lumea se plimba cu barca.

Ling Sima se uita la copiii care se jucau, sprijinită de o bancă. Din cauza vântului îngheţat, era înfăşurată într-un palton bej, purta cizme şi o căciulă de blană.

Când îl zări pe Malko, se îndreptă spre el, dar nu făcu niciun gest tandru sau familiar.

— Vrei o îngheţată? îl întrebă ea.

Malko o refuză politicos: nu-i plăcea îngheţata şi, gândindu-se la escapada lor dezlănţuită de data trecută, se simţea dezamăgit.

— Vino, hai să ne plimbăm.

— De ce ai ales locul ăsta? întrebă Malko. Degerăm aici.

Ling Sima îi răspunse cu un zâmbet larg:

— Nu ne poate asculta nimeni. Şi pe urmă, parcul e foarte frumos. Acum două secole, aici a fost depozitat cărbunele pentru încălzirea celor 1.999 de camere ale Cetăţii Imperiale. De aceea poartă

numele ăsta.

Mai făcură câţiva paşi fără să spună nimic, apoi Malko rupse tăcerea:

— Am primit acum două zile un răspuns de la Washington.

— E un lucru bun, fu de acord Ling Sima. Şi ce zice?

— Vor să le faceţi o ofertă.

— Cam puţin, remarcă femeia, vizibil dezamăgită.

— E un început de dialog, replică Malko.

— Bine, o să le transmit „oferta” ta.

Făcură câţiva paşi în interiorul parcului, apoi Ling Sima se întoarse şi reveniră pe marele bulevard. Ca şi cum de-abia s-ar fi cunoscut, Ling Sima îi întinse mâna lui Malko.

— O să primeşti în curând veşti de la mine. O privi cum se depărtează spre est, de-a lungul zidului roşu al Oraşului Interzis, fără să mai întoarcă deloc capul.

Zarurile fuseseră aruncate.

Capitolul X

— Mingea e în terenul lor, conchise filosofic Al Snyder. Probabil că ne vor comunica rapid ce doresc. Să sperăm că sunt rezonabili.

Nefiind direct implicat, şeful staţiei CIA nu părea prea afectat. Totuşi, Malko îl atenţionă:

— N-ar trebui să înghiţim orice.

— Ce vrei să spui?

— Nu cunoaştem încă realitatea ameninţării. E ca la poker, un jucător ia banii pentru că nimeni n-a vrut să-i vadă cărţile. Chiar dacă nu are nimic. Mă aflu la Beijing tocmai pentru a evita aşa ceva. Şi

încă n-am aflat mare lucru.

— O să afli, îl asigură americanul. Bun, acum să mergem la cocteil.

Malko ardea de nerăbdare să ajungă la reşedinţa în care se găsea apartamentul lui Lou Zhao. Chiar dacă nu vedea nicio modalitate sigură de a o contacta.

Drumul fu destul de lung. Apoi, limuzina condusă de un agent se opri în faţa unui grilaj care culisa pe şine.

În stânga, ia intrarea în parcarea subterană a reşedinţei „Sun City", se afla un post de gardă cu pereţi de sticlă şi două camere de supraveghere.

— Lată şi „Sun City anunţă Al Snyder. Aici suntem pe strada Chungxiu. În faţa noastră sunt intrările parcărilor, una la suprafaţă, iar cealaltă subterană, ambele deservind trei imobile. Cel din stânga şi cele două din dreapta, separate de o piscină subterană.

— Unde locuieşte Zhong Li? întrebă Malko.

— În prima clădire din dreapta.

Paznicul înaintă spre ei, apoi, după ce verifică dacă erau aşteptaţi, deschise grilajul culisant şi le recomandă să lase maşina pe locul destinat parcării.

Cele trei imobile de câte douăzeci şi patru de etaje, cu nişte ciudate ferestre albastre, păreau să-i strivească. Holul celui în care locuia Zhong Li era somptuos, lucrat în marmură şi lemn preţios.

Un portar verifică din nou dacă erau aşteptaţi, apoi le indică liftul din stânga.

Al Snyder apăsă butonul etajului 22.

Unica uşă de lemn închis la culoare era larg deschisă şi lăsa să se audă pe palier vacarmul dinăuntru. Imediat după ce intrară într-un living

mare, mobilat în stil californian, gazda se precipită spre ei.

Malko se aşteptase s-o vadă într-o rochie chinezească, dar femeia purta un taior Chanel, cu fusta mai curând scurtă, şi ciorapi negri colanţi. Ciorapii stay-up nu erau încă la modă în China.

Privirea ei se fixă mai întâi asupra lui Malko. Acesta se aplecă şi-i sărută mâna.

Zhong Li roşi de plăcere, iar bluza ei de mătase groasă, de un verde ca jadul, se umflă imperceptibil. Înainte de a-şi achiziţiona apartamentul, probabil că-şi cumpărase un piept nou-nouţ. Cu unghiile făcute şi machiajul îndrăzneţ, arăta foarte sexy, iar privirea ei i-o susţinu pe cea a lui Malko. Îi însoţi până la bufetul încărcat de băuturi, de la o cupă ornamentală din metal argintat, care conţinea câteva sticle de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanes, până la vase de ceramică albă cu alcool de orez. Malko se aruncă asupra vodcii ruseşti, în timp ce americanul îşi turnă o porţie de scotch capabilă să adoarmă şi un mamut.

După ce gazda se duse să primească şi alţi invitaţi. Al Snyder îi şopti lui Malko:

— Rareori găseşti alcool la petreceri. Aici, e un lux.

Malko se uita la mulţimea din jur: câţiva expatriaţi zgomotoşi grupaţi într-o parte, apoi chinezi, mai mulţi bărbaţi decât femei. Erau mai liniştiţi, dar beau de stingeau.

Apartamentul era tipic pentru stilul „new China”. Pereţi luminoşi, parchet din lemn închis la culoare, marmură vag asiatică. Deasupra canapelelor adânci de piele cafenie se vedea un tablou mare, reprezentând diverse personaje chinezeşti. Pe masa

vecină, două sticle, una de whisky, cealaltă de coniac, se legănau într-un coş şi te puteai servi direct de acolo. Încă un detaliu specific chinezesc. Şi, pe un perete, ecranul plat al unui televizor.

Al Snyder întâlni oameni pe care-i cunoştea şi rămase alături de ei. Malko îşi mai turnă o vodcă şi se întrebă cum avea să ajungă la Lou Zhao.

Femeile erau mai curând şterse şi îmbrăcate prea sobru. Până la urmă, stăpâna casei era cea mai elegantă şi cea mai sexy.

Ca şi cum ar fi „simţit" că gândurile lui Malko se concentraseră asupra ei, Zhong Li se desprinse brusc din mulţime şi veni lângă el.

— Cum vi se pare apartamentul? întrebă ea.

— Splendid! o asigură Malko.

— Veniţi cu mine să facem un tur!

Îl luă de braţ şi îl conduse pe un culoar lung, al cărui tapet reprezenta nişte frunze imense de bananier. Ca într-un hotel din Beverly Hills.

Stăpâna casei deschise toate uşile, una câte una. În camere domnea o ordine impecabilă, era un adevărat apartament model. În fiecare încăpere exista un televizor cu ecran plat. Ajunseră la capătul culoarului. Deschise o uşă mai latră decât celelalte.

— Camera mea.

Nu se vedea decât patul, jos şi pătrat, cu inevitabilul ecran plat în faţa lui. Mai zări o mochetă cu trandafiri roz şi dulapuri în perete din lemn întunecat.

O cameră hollywoodiană.

Malko se pregătea să iasă, dar femeia arătă spre o fereastră largă, care dădea spre un imobil aflat la vreo sută de metri distanţă. Mici piramide albastre

barau perspectiva asupra celeilalte clădiri.

— Acolo, explică Zhong Li, este clădirea nordică. Între cele două se află piscina subterană. Priveliştea este magnifică şi e soare tot timpul, mai puţin atunci când se stârneşte vreo furtună de nisip sau se lasă ceaţa. Acesta e motivul pentru care reşedinţa se numeşte „Sun City”.

Malko se apropie de fereastră şi privi clădirea de vizavi. Acolo locuia Lou Zhao. Păzită cu siguranţă de Guoambu.

— Priveliştea e frumoasă, nu? întrebă chinezoaica apropiindu-se de el.

— E într-adevăr splendid! o asigură Malko. Există mulţi locatari în reşedinţă?

Zhong Li făcu un calcul rapid:

— Douăzeci şi patru de etaje în fiecare clădire, două apartamente pe palier: aproximativ patru sute de persoane.

— Cred că o prietenă de-a mea locuieşte aici, în clădirea nordică, spuse Malko. O cheamă Lou Zhao. O cunoaşteţi?

Femeia clătină din cap.

— Nu, dar la ce etaj stă?

— Nu ştiu, minţi Malko.

— Întrebaţi-i pe paznici, ei o cunosc cu siguranţă.

Ultimul lucru pe care trebuia să-l facă.

Malko realiză că stătuseră prea mult singuri, probabil că şi femeia simţea acelaşi lucru. Când îi propuse să se ducă să se ocupe de musafiri, Zhong Li acceptă imediat.

Era ceva mai puţină lume în living.

Malko îl găsi pe Al Snyder la bar.

— Unde ai fost? întrebă americanul.

— Zhong Li mi-a arătat apartamentul.

Americanul îi aruncă o privire complice.

— Nu-ţi pierde timpul de pomană: chinezoaicele nu se culcă cu nimeni dacă nu au verigheta pe deget.

— N-am de gând s-o seduc, îl asigură Malko, dar mă poate ajuta să revin în reşedinţă fără să alertez Guoambu.

— N-o să fie uşor, remarcă Al Snyder. Paznicii lucrează în mod sigur pentru Guoambu.

— Evident, aprobă Malko.

Îşi mai turnă o vodcă pentru a sărbători această mică victorie, dar greul de-abia acum începea: să ia legătura cu Lou Zhao, dacă într-adevăr locuia acolo. Sub nasul şi în ciuda agenţilor din Guoambu.

*

Musafirii plecaseră aproape toţi, iar lui Al Snyder începuse să i se împleticească limba. Malko văzu cum Zhong Li schimba numere de telefon cu prietenii săi chinezi şi aşteptă ca aceştia să plece pentru a se apropia de ea.

— O să plecăm şi noi, o anunţă el. Vreau să vă mulţumesc. Dacă aveţi timp, vă invit să luăm masa împreună. Aţi putea să-mi arătaţi puţin Beijing-ul: sunt atâtea lucruri de văzut.

Femeia nu părea şocată de aceste avansuri mascate.

— E o idee foarte bună. Să vă dau cartea mea de vizită.

O urmă până la gheridonul pe care se afla o poşetă Hermes albastră, din piele de crocodil, care

valora probabil salariul unui muncitor pe o sută de ani… Stăpâna casei scoase din ea o carte de vizită şi un stilou Mont Blanc, apoi mâzgăli rapid un număr de telefon şi i-o întinse lui Malko.

— Mobilul meu. Miercuri nu sunt foarte ocupată. Dacă vreţi să vă duc în Oraşul Interzis… Am putea merge mai întâi la masă…

Malko puse cartea de vizită în buzunar şi îi sărută mâna din nou. Zâmbetul larg al lui Zhong Li îi arăta că aprecia acest gest galant, necunoscut în China.

După ce intră împreună cu Al Snyder în cabina liftului, americanul dădu să deschidă gura, aşa că trebui să i-o astupe cu mâna: poate că existau microfoane.

Îi dădu explicaţii de-abia după ce se urcară în maşină.

— Dacă Guoambu află că ştim adresa lui Lou Zhao, în cazul în care mai este în libertate, o va face să dispară.

— Ai dreptate, recunoscu americanul. Măcar să poţi exploata această coincidenţă neaşteptată.

În noaptea aceea, pentru prima dată de la sosirea la Beijing, Malko adormi cu inima împăcată.

Avea în faţă obstacole aproape imposibil de trecut, dar exista măcar o pistă de urmat.

Era luni: de-abia aştepta ziua de miercuri. Niciodată nu-şi dorise mai mult ca acum să seducă o femeie.

Capitolul XI

Lou Zhao comandase raţă à la Peking la restaurantul Huehai, mai puţin cunoscut de turişti,

dar renumit pentru bucătăria sa, care putea rivaliza cu cea de la Da Dong. Era o cerere expresă a amantului său, Li Xiao Peng, care se întorcea la Beijing după o serie de inspecţii.

Noutatea: o anunţase că avea de gând să stea peste noapte la ea. Familia lui ştia că urma să se întoarcă a doua zi.

La început, se întâlnise cu Lou doar pentru scurte partide sexuale. Apoi, începuseră să ia cina împreună – numai în apartamentul ei, desigur – şi se arătase tot mai îndrăgostit. Lou Zhao se întreba unde vor duce toate acestea.

Pentru Li Xiao Peng era foarte dificil să divorţeze. Soţia lui era şi ea o „prinţesă roşie", aparţinând unei familii influente, care i-ar fi putut crea probleme mari. În orice caz, Lou Zhao îşi vedea mai departe de treabă, preocupată de alte griji. În primul rând, părinţii ei. Apoi, controlul exercitat de Guoambu, care n-o slăbea deloc.

Puse masa, apoi pregăti lumânările, ornamentele sub formă de dragoni de hârtie şi sticla de coniac, micul viciu al amantului ei.

Rapoartele pe care le preda la Guoambu erau la fel de anoste pentru că Li Xiao Peng nu-i mai vorbise niciodată despre *Dragonul Roşu.* Singura dată când îndrăznise să-l chestioneze, îi închisese gura cu brutalitate. De atunci, tăcuse mâlc. Bineînţeles că ea ar fi vrut să scape de Guaombu furnizându-i informaţiile cerute, dar nu le putea inventa.

Rămase multă vreme în faţa ferestrei, apoi se duse în camera ei, unde îşi pregătise rochia chinezească neagră cu broderii aurii, pe care o cumpărase cu câteva zile în urmă.

Era sigură că amantul ei o să-i ceară să n-o scoată ca să facă dragoste.

Generalul auster se emancipase.

*

Challengerul 100 tocmai decolase de pe pista militară din Lang Tian, imediat după prânz, iar generalul Li Xiao Peng moţăia pe scaunul-cuşetă. Această inspecţie îi produsese o reală plăcere. Îşi revăzuse vechii colegi de promoţie, mâncase şi băuse bine, iar acum îl aştepta o siestă odihnitoare. După aterizarea pe aeroportul militar din Beijing, se va duce la amanta lui. Evident că şoferul, originar din acelaşi sat cu el, era de încredere.

Printre pleoapele întredeschise, care deveneau tot mai grele, zări în faţa lui o siluetă.

Era Quintang Fu, ordonanţa şi omul lui de încredere, un simplu căpitan, dar generalul avea de gând ca avansarea sa să fie rapidă. Acesta se aplecă spre şeful lui şi îl întrebă:

— Pot să vă spun ceva?

— Acum?

— Vă rog. E important.

Suspinând, generalul se ridică şi zise:

— Ce s-a întâmplat?

— În cursul vizitei dumneavoastră, am făcut un zbor de încercare pentru a verifica dispozitivele care trecuseră printr-o reparaţie minoră, în timpul zborului, când am forţat un pic aparatul, echipajul şi mecanicii au remarcat mai multe şuierături stridente. Au crezut mai întâi că era o defecţiune şi au continuat testele. Un specialist în electronică a

găsit însă cauza acestor anomalii.

De-acum, generalul se trezise de-a binelea.

— Şi despre ce e vorba?

Căpitanul Fu coborî vocea.

— Se pare că a fost instalat în avion un sistem de ascultare.

— De ascultare? Dar cum e posibil?

Aparatul nu părăsea niciodată aeroportul militar, era întreţinut de mecanicii aviaţiei militare şi supravegheat îndeaproape de Qingbao Bu, serviciile APE[16].

— Încă nu ştim, mărturisi căpitanul Fu, n-am avut timp pentru un examen amănunţit, dar acest tehnician este convins: e vorba de un sistem de interceptare sofisticat.

Generalul Li Xiao Peng rămase mut de uimire. Îi îngheţase sângele în vine.

Un singur organism putea instala un dispozitiv de ascultare într-o zonă militară în care accesul civililor era interzis: Guoambu.

Era sigur de oamenii lui, pentru că se purta frumos cu ei, iar aceştia îl iubeau. În plus, şeful de la Qingbao Bu, din cadrul armatei aeriene, era unul dintre prietenii lui.

Inspiră profund, încercând să-şi păstreze calmul, şi răspunse:

— Îţi mulţumesc că m-ai prevenit. După ce ajungem, o să faci o inspecţie completă a acestui avion. Păstrând secretul, desigur. Numai mie îmi dai raportul. Şi nimeni, absolut nimeni, nici măcar comisarul politic al bazei nu trebuie să afle nimic.

— Am înţeles, confirmă căpitanul Fu.

16 Armata Populară de Eliberare.

Se întoarse la locul lui, în partea din spate a avionului. Generalul încercă să-şi reia siesta, dar îi pierise cheful.

Aceste ascultări nu lăsau loc de îndoieli: nu s-ar fi deranjat nimeni pentru o simplă bănuială. Cu siguranţă că era vorba de Guoambu. Doar oamenii săi, prin intermediul comisarului politic al bazei, ar fi avut posibilitatea să infiltreze nişte tehnicieni. Probabil că lucraseră în timpul nopţii. O dată intraţi în hangarul Challengerului 100, puteau face uşor tot ce voiau.

Se forţă să închidă ochii şi să se gândească la corpul lui Lou, pe care urma să-l aibă la dispoziţie peste câteva ore. Din păcate, nu era de-ajuns pentru a-şi recăpăta liniştea.

Când Guoambu se interesa de cineva, nu era deloc bine. Pentru că îndrăzniseră să atace o persoană atât de protejată ca el şi cu o funcţie atât de înaltă, exista cu siguranţă im motiv serios. Faptul că i se ascunsese totul arăta că nu mai aveau încredere în el. Iar acesta era un lucru grav.

Aşa începea orice cădere în dizgraţie. Deşi îşi storsese creierii, nu găsea motivul acestei acţiuni îndreptate împotriva lui.

Brusc, îşi aminti o seară memorabilă petrecută acasă la amanta lui cu cincisprezece zile în urmă, când aceasta îi pusese nişte întrebări bizare. Totul se lumină deodată. Dar asta nu-l încălzea cu nimic.

Nu numai că Guoambu îl suspecta, dar probabil că îi „cercetaseră” şi amanta.

Asta îl durea cel mai tare.

*

Paznicul de la Poarta Păcii Celeste, cu şapcă pe cap, uniformă verde, mănuşi albe şi un revolver la cingătoare, îi făcu semn lui Malko că această intrare în Oraşul Interzis nu era accesibilă publicului.

Zâmbitor, dar ferm.

Malko opri în faţa zidului roşu, deasupra căruia se afla o inscripţie în chineză.

Oare de ce îi dăduse Ling Sima întâlnire acolo printr-un simplu SMS trimis ca urmare a apelului său?

Făcu câţiva paşi şi, brusc, o zări în cadrul acestei porţi relativ modeste. Femeia înaintă spre el.

— Vino, zise ea cu simplitate.

Trecură prin faţa poliţistului, care nu-i băgă în seamă, şi intrară în Oraşul Interzis. Aici era şi mai frig ca afară. Malko o urmă pe chinezoaică de-a lungul unui culoar nesfârşit, la capătul căruia se afla o poartă încadrată de patru lei din bronz aurit. Ling Sima se opri surâzătoare în faţa lui Malko:

— Tocmai am trecut prin Poarta Armoniei Celeste. Aici sunt depozitate tezaurele mai multor împăraţi. Este o zonă interzisă publicului, mai puţin în anumite ocazii excepţionale.

Observă în faţa vitrinelor cu bijuterii străvechi o bancă învelită în catifea roşie şi se aşează.

Rămas în picioare, Malko o întrebă:

— De ce m-ai adus aici?

— Pentru că aici nimeni n-ar îndrăzni să monteze microfoane. Am vrut ca această întâlnire să se desfăşoare în linişte.

Malko, cuprins de furie, reuşi cu greu să se stăpânească.

— Te aştepţi ca Statele Unite să cedeze în faţa Chinei pentru a face din nou dragoste cu mine? o întrebă el în bătaie de joc.

Ling Sima clătină din cap.

— Nu fi prost. Înainte de orice, trebuie să îndeplinesc o misiune. Asta nu schimbă cu nimic sentimentele mele pentru tine.

Malko îşi înghiţi furia.

— Bine, zise el, ai răspunsul guvernului chinez?

— Al Partidului, îl corectă femeia, nu al guvernului, e mult mai important.

Era îmbrăcată la fel ca la prima lor întâlnire: bluzon din piele neagră, pantaloni asortaţi mulaţi pe coapse şi cizme cu tocuri înalte.

Ling Sima scoase de sub bluzon un plic şi i-l întinse lui Malko.

Un plic sigilat cu ceară roşie.

Malko îl luă şi-l cântări în mână: era foarte gros.

— Iată răspunsul, spuse Ling Sima.

Malko se pregăti să-l deschidă, însă femeia îl opri.

— N-are rost, textul e în chineză.

O privi, stupefiat.

— De ce?

— Ca să nu existe nicio neînţelegere. Prietenii tăi americani o vor traduce perfect.

— Ce spune textul?

Ling Sima clătină din cap.

— Nu ştiu nimic. Gradul meu e prea mic pentru a fi la curent cu aceste secrete de stat. Acum, aşteptăm răspunsul.

Se ridicase deja în picioare, cei doi fiind despărţiţi doar de câţiva centimetri. Malko se uită la şirul de încăperi goale.

— Aici nu vine nimeni niciodată?

— Nu, e interzis publicului. De ce?

Malko înaintă spre ea şi vru s-o îmbrăţişeze.

Ling Sima se retrase şi întrebă pe un ton ironic:

— Vrei să mă violezi? Ştii, aici sunt o mulţime de fantome. De altfel, nu există altceva în afară de fantome. Priveşte!

Malko se uită în direcţia privirii ei. La trei săli distanţă, zări o siluetă care-i urmărea. Dispăru imediat şi i se păru că avusese o halucinaţie.

Chinezoaica se îndreptă spre ieşire. Ajunşi afară. Ling Sima se întoarse spre Malko.

— Ne despărţim aici. Sună-mă când ai răspunsul.

*

Al Snyder cântări gânditor plicul.

— E greu.

În realitate, hârtia de pergament era groasă. Americanul îl puse pe birou.

— O să cer instrucţiuni la Washington. Între timp, îl pun în seif.

Nici el nu îndrăznea să-l deschidă.

— Fă ce vrei, zise Malko. Eu mi-am făcut datoria. Acum, e rândul lor.

Capitolul XII

Era miercuri dimineaţă. Malko aştepta clipa asta de două zile, schimbul de scrisori nefiind decât o parte a misiunii sale. Nu şi cea mai importantă.

Folosi linia hotelului pentru a o suna pe Zhong Li. Nu pe mobil, ci pe telefonul fix. O secretară îi

răspunse în chineză.

— Aş dori să vorbesc cu doamna Zhong Li. Din partea lui Malko.

— *One moment.*

După câteva clipe, vocea proaspătă şi veselă a lui Zhong Li răsună în receptor.

— Malko! Ce drăguţ din partea ta că mi-ai telefonat.

Engleza ei era perfectă.

— Voiam să te văd. Eşti liberă astăzi la prânz?

Chinezoaica nu avu nicio ezitare.

— Da, sigur că da.

— Unde vrei să mergem? Din păcate, nu cunosc prea bine Beijing-ul. La Da Dong?

— O, nu, e prea multă lume! răspunse Zhong Li. Ştiu eu un local unde se mănâncă la fel de bine, numai că tu n-ai putea să-l găseşti. Vin eu să te iau de la Kempinski. La douăsprezece şi jumătate, pentru că e destul de departe.

*

BMW-ul lui Zhong Li părea încă nou. Femeia conducea atent şi precis. Era îmbrăcată cu un taior albastru foarte sobru şi cu o bluză crem. Machiajul de-abia se distingea.

Merseră cam o jumătate de oră, ajungând într-un loc straniu: un vast teren viran în mijlocul căruia se afla o clădire în stil vechi cu o curte pătrată de jur împrejur.

— Municipalitatea a distrus tot cartierul ca să construiască clădiri, explică chinezoaica, însă restaurantul a rezistat pentru că patronii au avut

relaţii.

Parcară între un Porsche Cayenne şi un Mercedes. Clar, nu veniseră la o cantină populară...

Sala de mese era aproape goală, aşa că se aşezară într-un separeu liniştit. Zhong Li dădu comanda. Mai întâi, *dim sung,* apoi, bineînţeles, raţă à la Peking. În timp ce chelnerii puseră pe masă platoul încărcat cu bucăţi de piele caramelizată, Malko îşi spuse că nu vor putea mânca totul.

— Aici, trebuie să comanzi cel puţin o raţă, îi explică Zhong Li. Porţia asta e pentru patru persoane. Sper că nu ţi se pare prea mult.

Îi veniră însă de hac destul de uşor. Terminară masa cu supă de raţă, aşa cum cerea tradiţia chineză.

Ocupaţi cu mâncatul, nu tăcuseră prea multă conversaţie. Amândoi băuseră cam un litru de ceai parfumat cu iasomie. În acest restaurant nu se servea alcool, în afară de cel din orez, turnat în urcioare albe.

Zhong Li se uită la ceas şi remarcă:

— E devreme. Mai ai puţin timp la dispoziţie?

— Toată ziua, o asigură Malko. De ce?

— Trebuie să mă duc să văd terenul pe care l-am cumpărat în Fragrant Hills, unde vreau să construiesc o casă. Toată lumea se duce să locuiască acolo. Mulţi conducători şi miliardari. Mao Zedong a stat acolo.

— Te însoţesc cu plăcere, o asigură Malko.

— Să ştii că e departe, îl preveni ea. După a cincea şosea de centură.

— Înseamnă că o să văd Beijing-ul.

Făcură aproape o oră până la a cincea şosea de

centură, unde circulaţia era mai fluidă. Zhong Li o luă spre vest, apoi, când banda de viteză se bifurcă spre sud, se angajă pe o rampă care ducea în afara Beijing-ului. Pe un indicator scria „Botanic Garden”.

Schimbarea de decor era totală! Coline încă înverzite, o reţea urbană alcătuită din vile şi pâlcuri de copaci. În sfârşit, trecură prin faţa hotelului Fragrant Hill Jinyuan.

— Aproape că am ajuns! zise Zhong Li.

După un kilometru, Malko zări o firmă în chineză şi în engleză la intrarea în ceea ce păreau să fie loturile: „*Fragrant Hill Resort. Land to let*”[17]

Parcurseră aleile şerpuitoare şi bine întreţinute, mărginite de case elegante şi protejate de ziduri înalte. În faţa unora dintre ele, câte un paznic vigilent.

— Mulţi oameni cunoscuţi locuiesc aici, dar şi militari, precizã Zhong Li.

Ajunseră la marginea unui teren de aproximativ un hectar, plantat cu arbori, iar femeia declară cu mândrie:

— Aici o să-mi construiesc vila „Dublei Onestităţi”. Aşa se numea şi reşedinţa preşedintelui Mao Zedong.

— De ce dublă? întrebă Malko.

Femeia râse.

— E o expresie în chineză.

Se aflau la jumătatea colinei, iar priveliştea era foarte frumoasă.

— Acolo, spre nord, se află Grădina Botanică, îl anunţă chinezoaica. Vrei să vezi planurile casei?

— Cu plăcere.

17 Parcul Fragrant Hills. Terenuri de vânzare.

Zgâlţâiţi bine din cauza terenului accidentat, ajunseră la o cabană de şantier. Zhong Li cobori din maşină şi luă cheia dintr-un bazin ornamental din faţa porţii. Malko o urmă înăuntru.

Exista chiar şi lumină electrică: din plafon atârna un bec simplu.

Zhong Li îl duse pe Malko până la masa mare de lemn, acoperită cu planuri făcute sul. Desfăcu unul şi îl întinse. Era vederea în perspectivă asupra unei case foarte frumoase, cu un patio imens, piscină, terasă şi colonade maiestuoase.

— E foarte frumoasă! fu de acord Malko.

— Eu am conceput-o! se umflă în pene Zhong Li. Lucrările încep peste trei luni.

Era vizibil mândră de opera ei. Ridicând capul, îl privi insistent pe Malko. Un avans mut. Bărbatul fu cât pe-aci să cedeze impulsului, apoi îşi spuse că se afla pe un teren minat. Dacă o brusca, risca să compromită totul. Nimeni altcineva nu putea să-l ajute s-o găsească pe Lou Zhao.

Spontan, îi luă mâna dreaptă şi i-o sărută.

Zhong Li nu-şi retrase mâna, pietrificată de fericire.

— Voi, europenii, sunteţi foarte galanţi, remarcă ea. Chinezii sunt nişte neciopliţi. Nu se gândesc decât la banii şi la maşinile lor.

— E scuzabil, spuse Malko, vin de foarte departe.

— Ce maşină ai?

Malko zâmbi, ţinându-i în continuare mâna într-a lui.

— Un Rolls Royce vechi şi un Jaguar. Dar, pentru că locuiesc într-un castel din Austria Superioară, trebuie să mă deplasez mult, am treabă la Viena.

Zhong Li îl fixa prostită. Cuvintele „castel”, „Rolls Royce” şi „Viena” o loviseră în plin. Nici nu se mai gândi să-şi retragă mâna.

— Doamne, ce viaţă ai! suspină ea.

— Te invit să vii când vrei la castelul meu, o asigură Malko. E cam dărăpănat, dar foarte agreabil.

Crezu că femeii avea să i se facă rău.

— Oh, mi-ar plăcea foarte mult, exclamă ea, dar…

— Dar ce?

— De-abia ne cunoaştem.

— Atunci, trebuie să facem cunoştinţă, spuse Malko.

Era momentul să se arunce. Ţinându-i în continuare mâna într-a lui, o trase spre el cu delicateţe, iar cu mâna cealaltă îi cuprinse mijlocul.

Zhong Li opuse o rezistenţă imperceptibilă, apoi renunţă, lipindu-şi corpul de al lui. Părea puţin cam depăşită de situaţie.

— Ce faci? întrebă ea răvăşită, cu faţa ridicată spre el.

— Fac cunoştinţă, răspunse Malko, lipindu-şi gura de a ei.

Chinezoaica se încordă câteva clipe, apoi, întocmai ca o floare care se deschide, depărtă uşor buzele. Suficient pentru a lăsa înăuntru limba lui Malko. Acesta începu s-o caute pe a ei. Şi de data asta, femeia rămase inertă câteva secunde, apoi se trezi brusc şi începu să-l sărute violent şi stângaci pe Malko, cu trupul lipit de al lui.

Un sărut de liceană.

Timp de câteva minute, rămaseră îmbrăţişaţi, sărutul lor părând să nu se mai termine. În cele din urmă, Zhong Li se desprinse, sufocată, şi murmură:

— Am înnebunit, nici măcar nu te cunosc! Ce o să spună lumea?

— Aici nu ne poate vedea nimeni, remarcă Malko.

O umbră trecu pe chipul chinezoaicei, care se retrase puţin.

— Ce vrei să spui?

Se temea vizibil să nu fie răsturnată pe masa înţesată de planuri. Malko se mulţumi să-i zâmbească şi să se uite la ceas.

— E vremea să plecăm! Am o întâlnire la ora cinci la hotelul Kempinski.

Chinezoaica se destinse pe dată şi îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Scuză-mă, nu mi-am dat seama cum a trecut timpul...

Rulă planurile, iar Malko o urmă afară. După ce ajunseră la maşină, femeia spuse dintr-odată:

— Nu înţeleg. Mă simt ciudat...

Malko o apucă de braţ. După ce urcară în BMW, femeia se întoarse spre el şi-i spuse cu un surâs forţat:

— E pentru prima dată când sărut un bărbat în felul acesta! într-un loc izolat. Ai fi putut să mă violezi...

— Să te violez? De ce?

— Bărbaţii devin brutali atunci când doresc o femeie.

Lui Malko îi venea s-o îmbrăţişeze. Cast. Ajunsese la ceea ce voise de la început.

— Eu sper că n-o să trebuiască să te violez, spuse el pe un ton lejer.

Zhong Li îi răspunse la rândul ei:

— Noi, chinezii, suntem foarte pudici. Mai întâi, din

cauza anilor de comunism, când era interzis să vorbeşti despre sex. Pe urmă, e vorba de o tradiţie: efuziunile sunt rezervate intimităţii. Tinerii îndrăgostiţi nu se ţin nici măcar de mână pe stradă. E un gest prost văzut. Aşa că se duc la cinematograful subteran de pe Tiyu chang Road, Megabox, pentru că acolo braţele fotoliilor se ridică şi le vine mai uşor să se apropie unul de altul.

Maşina demară şi coborî spre a cincea şosea periferică. Nu mai vorbiră mare lucru până la Kempinski. Malko se întoarse spre chinezoaică.

— Vreau foarte mult să ne revedem.

— Şi eu, răspunse ea imediat.

Malko îi întinse cartea sa de vizită în chineză.

— Acesta e mobilul meu. Sună-mă oricând. Pentru că nu ştiu ce program ai, e mai bine aşa.

Se priviră lung, tară să se atingă, apoi Malko ieşi din maşina care nu demară imediat, ca şi cum Zhong Li ar fi stat pe gânduri.

Malko ajunsese în mijlocul holului atunci când auzi bipul telefonului mobil. Un SMS.

„Te aştept la ambasadă. Al.”

Satisfăcut, Malko era de părere că trecuse proba cu brio. Avea acum o mică şansă să afle mai multe despre Lou Zhao.

*

Al Snyder îi întinse lui Malko mesajul sosit de la Langley cu puţină vreme în urmă.

— O să pleci într-o călătorie! exclamă el, mai în glumă, mai în serios.

Telegrama era foarte scurtă:

„Îl aştept pe Malko cu ceea ce i se va da. Ted Boteler.”

Malko nu era decât pe jumătate uimit. Guvernul american ţinea la confidenţialitate. Un mesager era tot ce avea mai bun la dispoziţie.

— Foarte bine, spuse el. Mi-ai rezervat loc la avion?

— Da, mâine, la ora 13 şi 30. Beijing-New York. E tot ce au mai bun la Air China, ţinând cont de cele 13 ore şi 20 de minute de zbor. Deşi o să ajungi acolo frânt de oboseală. O maşină o să te ducă la aeroport, iar plicul o să-ţi fie dat în ultima clipă.

*

Malko se uita la imobilele marcate cu cifre enorme, care defilau prin faţa lui de-a lungul autostrăzii. La urma urmei, era bucuros că pleacă la Washington.

În primul rând, pentru că progresa lent în cazul Lou Zhao, şi pe urmă pentru că era mai bine să negocieze el însuşi. Înainte de a pleca, îi lăsase un mesaj lui Ling Sima, în care o anunţa că pleacă în America pentru câteva zile. Probabil că Guoambu aflase deja.

Şoferul opri maşina lângă scara rulantă care ducea la Terminalul 3 şi scoase dintr-o servietă plicul sigilat.

— Trebuie să vă dau asta, sir, spuse el.

Malko puse plicul în buzunar, coborî din maşină şi, după ce trecu de poarta magnetică, păşi pe scara rulantă. Ajunse în imensa sală a Terminalului 3 şi consultă tabelul plecărilor. Cursa lui pleca la timp,

însă îmbarcarea se făcea la celălalt capăt al sălii. Parcursese jumătate din drum, ocolind cozile din faţa ghişeelor, atunci când îi sună telefonul mobil. Un număr necunoscut. O voce de femeie pe care o recunoscu după câteva clipe.

— Te deranjez? întrebă timid Zhong Li.

— Deloc! o linişti Malko.

— Am invitaţi mâine la cină şi aş vrea să vii şi tu, dacă poţi…

— Din păcate, spuse Malko, sunt la aeroport şi plec la New York peste o oră. Lipsesc doar câteva zile, aşa că te sun eu după ce mă întorc.

— O să-mi facă plăcere, îl asigură Zhong Li cu o voce pierdută.

Vocea unei femei îndrăgostite.

Calea spre Lou Zhao părea deschisă.

Capitolul XIII

Malko se simţea încordat, aflându-se din nou în biroul lui John Mulligan, consilierul principal pe probleme de securitate al Casei Albe. Sosise de la Beijing după ce fusese zgâlţâit de turbulenţe o parte din călătorie şi după ce făcuse o escală interminabilă la New York.

Ted Boteler îl aşteptase la aeroportul Dulles Internaţional, iar Malko îi dăduse plicul primit de la Ling Sima. Apoi, o dată ajuns la Willard, se prăbuşise de oboseală şi dormise până a doua zi la ora unsprezece, când se trezise confuz şi lihnit de foame. Era oribil să treci dintr-un univers în altul. Ted Boteler îl prevenise că vor veni la el la ora trei să-l ia la întâlnirea de la Casa Albă. Acolo se

întâlnise cu Leon Panetta, cu un analist şi cu Ted Boteler. Cei patru bărbaţi îl aşteptau acum pe John Mulligan, reţinut de preşedinte într-o şedinţă de conducere în problema Orientului Mijlociu. Situaţia din Egipt îi neliniştea mult pe americani, care erau hărţuiţi de aliaţii israelieni.

Uşa se deschise şi îşi făcu în sfârşit apariţia John Mulligan. Avea pungi sub ochi şi faţa cenuşie. O luase pe urmele lui Frank Capistrano: sănătatea lui se şubrezea pe zi ce trecea. Puse nişte dosare pe masă şi-şi trase sufletul câteva clipe. În fine, scoase dintr-un sertar un dosar roşu şi-i spuse lui Malko:

— Cred că nu cunoşti conţinutul acestei scrisori, nu?

— Nu, femeia care mi-a dat-o nu mi-a spus nimic.

Aparent, era singurul dintre cei cinci bărbaţi implicat în acest caz. John Mulligan îi întinse trei pagini scrise în engleză, mai multe pasaje fiind subliniate cu verde.

— Citeşte, îi ceru consilierul Casei Albe. Traducerea în engleză a fost făcută de unul dintre cei mai buni specialişti ai noştri.

Malko se cufundă în lectură. Stilul era administrativ, sec, fără înfloriturі, cu paragrafe clare. Îi trebuiră câteva clipe să parcurgă textul, apoi întrebă:

— Dacă înţeleg eu bine, chinezii oferă, în anumite condiţii, anularea invadării Taiwan-ului. În schimb, nu trebuie să vă opuneţi dezvoltării potenţialului nuclear al Coreei de Nord.

— Exact, aprobă John Mulligan. Argumentul lor e simplu şi neverificabil. Membrii de partid care înclină spre o intervenţie în Taiwan sunt apropiaţi de

Coreea de Nord din diverse motive. Prin urmare, dându-le satisfacţie, îi neutralizăm.

— Ce riscuri comportă acceptarea acestei propuneri? întrebă Malko. Înarmarea nucleară a Coreei de Nord este un proces care se va întinde pe mai mulţi ani. Aveţi oricând posibilitatea să daţi înapoi.

— Aşa este, recunoscu consilierul. Însă cine ne spune că această ofertă nu e făcută pentru a ne linişti în ce priveşte invadarea Taiwan-ului?

Leon Panetta interveni:

— Analiştii ne asigură că niciun membru al Partidului Comunist Chinez nu este atât de devotat Coreei de Nord încât să sacrifice interesele vitale ale Chinei.

— Analiştii se mai şi înşală, zise tăios Malko. Trecutul a dovedit-o, dar nu putem elimina o astfel de posibilitate.

— În altă ordine de idei, reluă John Mulligan, dacă acceptăm oferta, chinezii ne vor cere în mod sigur o garanţie oficială. Asta ne va lega de mâini şi de picioare în viitor. În caz contrar, ne încălcăm cuvântul dat.

Malko rămase mut: era prea de tot.

Tăcerea care urmă fu ruptă de Leon Panetta, care întrebă respectuos:

— Care e poziţia preşedintelui?

John Mulligan prinse mingea din zbor.

— Îmi împărtăşeşte temerile. Pentru el, angajarea într-un astfel de proces înseamnă punerea în pericol a intereselor naţionale.

— Şi atunci, ce facem? întrebă la rândul lui Malko. Chinezii aşteaptă un răspuns.

John Mulligan îl fulgeră cu privirea.

— Mai bine zis, ce faci *tu*! Preşedintele mi-a amintit că până acum nu ştim dacă această ameninţare este reală sau nu. Chinezii pot foarte bine să ne păcălească.

Iritat, Malko obiectă:

— Modul în care Guoambu a urmărit-o pe Lou Zhao demonstrează că divulgarea acestui secret e destul de stânjenitoare. Iar acesta este un indiciu al veridicităţii lui.

John Mulligan schiţă un zâmbet.

— *Right.* Dar încă suntem în faza supoziţiilor. Ne trebuie o asigurare că ameninţarea este reală. Fie pentru a negocia cu chinezii, fie pentru a lua măsuri de protejare a Taiwan-ului. Asta nu depinde decât de tine…

— Ted Boteler ştie că am localizat domiciliul lui Lou Zhao, replică Malko. Nu ştiu însă dacă se află acolo. Nu uitaţi că, potrivit ultimei informaţii, era deţinută într-o închisoare controlată de Guoambu. Avocatului ei i s-a înscenat sinuciderea, dar este evident că a fost asasinat. E un subiect extrem de sensibil. Însă, dacă dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, s-a întors acasă, Guoambu o „protejează” cu siguranţă. Asta nu ne va uşura accesul la ea.

John Mulligan ridică privirea din dosare.

— După părerea ta, care ar putea fi motivul pentru care Guoambu a eliberat-o pe Lou Zhao?

— Nu văd decât unul singur, răspunse Malko: să-i facă pe plac amantului ei, generalul Li Xiao Peng, care ar fi unul dintre instigatorii invadării Taiwan-ului. Asta ar susţine teza chinezilor. Dacă mă întorc în China, voi încerca în continuare să o găsesc pe

Lou Zhao, dar nu am nicio garanţie.

— Sigur că te întorci la Beijing, declară John Mulligan. Trebuie să-i „adormim” pe chinezi. Numai că preşedintele mi-a atras atenţia că răgazul de care dispunem e limitat.

— Răgazul până la ce?

— O desfăşurare preventivă a forţelor noastre pentru a apăra Taiwan-ul. O decizie costisitoare care poate avea efectul unui trăsnet.

Malko aprobă din cap în semn că a înţeles.

— O să fac tot ce-mi stă în putere. Ce răspuns le daţi chinezilor?

— O să fie gata în seara asta, anunţă John Mulligan. Bineînţeles că o să-l transmitem în aceeaşi manieră, într-un plic sigilat, dar îţi comunic esenţialul: o să le spunem că studiem propunerea lor şi că solicităm precizări legate de garanţiile pe care le pretind. Asta le va da impresia că suntem pregătiţi pentru negocieri şi, astfel, câştigăm timp. Contăm pe tine.

— Vă mulţumesc, spuse Malko.

Era un pic neliniştit cu o asemenea povară pe umeri. Era vorba, nici mai mult nici mai puţin, de a împiedica o înfruntare armată între China şi Statele Unite ale Americii.

Ar fi fost mai bine dacă şi-ar fi continuat vacanţa în Thailanda alături de Alexandra.

Leon Panetta, directorul general al CIA, conchise:

— Am programat plecarea ta la Beijing pentru mâine dimineaţă. O maşină a agenţiei te va duce la aeroportul Dulles. Şoferul îţi va da plicul destinat Partidului.

Zarurile fuseseră aruncate.

Lui Malko nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să-şi continue tentativa de a o seduce pe Zhong Li, vecina lui Lou Zhao. Cu şi mai multă energie. Fără ca măcar să ştie dacă avea să obţină ceva concret.

*

Avionul companiei American Airlines survola Arctica. Cerul fiind senin, se putea vedea o întindere albă care se pierdea în zare: banchiza, încă cinci ore de zbor până la Beijing.

Malko urma să ajungă acolo pe la opt dimineaţa.

În buzunarul interior al hainei avea plicul cu sigiliul Casei Albe. Era un *missus dominicus* al Americii. O misiune exaltantă şi amăgitoare. Ştia foarte bine că americanii se foloseau de negocierea cu Beijing-ul pentru a-i permite lui să se apropie de adevăr. Numai că nu era sigur că-l va afla.

*

Generalul Li Xiao Peng tocmai se pregătea să semneze nişte acte atunci când căpitanul Fu, aghiotantul lui, intră în birou şi-l salută.

— Am făcut câteva modificări la aparatul dumneavoastră, îl anunţă el. Vreţi să veniţi să vedeţi cât timp muncitorii mai sunt acolo?

Privirea insistentă fixată asupra superiorului spunea însă altceva. Generalul Li Xiao Peng puse jos stiloul şi se ridică în picioare:

— Sper că nu durează prea mult, bombăni el. Ai fi putut să rezolvi singur.

Cei doi ieşiră din birou şi, câteva minute mai

târziu, se aflau în zona de întreţinere a avioanelor. Căpitanul nu pierdu timpul şi spuse:

— Am descoperit paisprezece microfoane. Probabil că mai sunt şi altele. Bineînţeles că nu ne-am atins de ele.

— Ai idee de unde provin?

— Materialele sunt americane, Texas Instruments.

Generalul tresări.

— Americanii mă spionează, dar cum...

— Sunt materialele folosite de Guoambu, se grăbi să precizeze căpitanul Fu. Sunt mai performante decât ale noastre.

— Ai idee cum au procedat?

— Da. O echipă de la Guoambu s-a prezentat într-o seară şi a fost primită de comisarul politic al bazei. Pasămite pentru o inspecţie a măsurilor de securitate din bază. Bineînţeles că nimeni nu i-a urmărit.

— Ce ticăloşi! murmură generalul. Îţi mulţumesc.

Se întoarse în birou, simţind cum îi fierbeau creierii. Guoambu pusese la bătaie mijloace importante. Avea două variante: fie să ceară o audienţă la şeful lor şi să-i explice acestuia, fie să se resemneze şi să aştepte urmarea.

O astfel de conduită faţă de un „prinţ roşu” însemna că asupra lui planau mari suspiciuni.

Sigur că, deocamdată, nu erau decât nişte suspiciuni, dar se puteau transforma în dizgraţie sau chiar mai rău decât atât. Era suficient să aibă un duşman bine situat în Partid.

Totuşi, mai rămânea o problemă: oare Lou Zhao fusese „cercetată”? Dacă da, se putea folosi de noile sale informaţii pentru organizarea unui contraatac.

Ideea că femeia de care era îndrăgostit nebuneşte l-ar fi putut trăda îi provoca o stare de greaţă. Evident că soluţia era ruperea relaţiilor.

Nu avea însă curajul s-o facă.

Lou Zhao însemna mult în viaţa lui, chiar dacă relaţia lor se afla într-un impas.

*

Malko reuşi să se instaleze în camera 452 a hotelului Kempinski. Chinezii considerau că cifra 4 poartă ghinion, iar camerele de la etajul 4 erau repartizate în general străinilor. Se afla din nou la Beijing. Aşa cum fusese stabilit, o maşină îl aşteptase la aeroport. Primul lucru pe care-l făcu fu să-i trimită un mesaj lui Ling Sima, anunţând-o că se întorsese în China.

Apoi procedă la fel şi cu Zhong Li. Nu-i mai rămase decât să aştepte primul telefon. Pe care i-l dădu Zhong Li.

Vocea ei era toată numai miere.

— Mă bucur că te-ai întors! spuse ea. Eşti liber la prânz? Aş putea să-mi anulez întâlnirea.

— Cu plăcere. Unde?

— Ştii unde e Capital M.?

— Nu.

— Bulevardul Păcii Celeste, chiar în faţa pieţei Tien An Men. La etajul trei. Cel mai la modă local al momentului. E foarte bun. O să fac eu rezervare. Ne putem întâlni acolo?

— Ne vedem peste o oră, o asigură Malko.

De data aceasta, nu urmărea o femeie ca s-o cucerească. Zhong Li era singurul vector care-l

putea conduce la Lou Zhao, chiar dacă, deocamdată, numai în teorie.

Capitolul XIV

Capital M. era un fel de mare braserie zgomotoasă, cu preţuri prohibitive pentru Beijing, frecventată de tinerii chinezi cu bani şi de oamenii de afaceri străini. Mâncarea era diversă, de la raţă à la Peking până la pilaf de viţel.

Malko se strecură printre marile mese rotunde, ocupate de grupuri de chinezi care înghiţeau în viteză mâncărurile etalate pe platoul central, şi ajunse la un separeu din fundul sălii.

Zhong Li arbora un zâmbet fermecător, de fată tânără în floare, dar nu forţă nota şi nu se ridică să-l întâmpine. Se mulţumiră să schimbe o privire lungă, iar femeia îl anunţă timid:

— Trebuie să plec la două şi jumătate, n-am ştiut că o să te întorci astăzi.

— Nu-i nimic, o asigură Malko. O să mai avem ocazii să ne întâlnim.

Femeia prinse mingea din zbor.

— În seara asta, organizez un cocteil de afaceri. Vor fi numai chinezi, dar dacă nu te deranjează, poţi să vii şi tu.

— Bună idee, fu de acord Malko. La ce oră?

— La şase. Ai maşină?

— Nu, o să iau un taxi.

— Las numele tău la postul de pază. Acum ştii drumul.

Era limpede că se bucura de întoarcerea lui. În schimb, Malko se întreba cum să exploateze această

pătrundere în „Sun City” pentru a se apropia de Lou Zhao.

Pentru variaţie, comandară fripturi, însă Zhong Li refuză paharul de Bordeaux, rămânând la ceaiul aromat cu iasomie.

— O femeie nu bea alcool în public, explică ea.

Când erau pe sfârşite, sună telefonul lui Malko. Numărul afişat îi era necunoscut.

Ling Sima, numai lapte şi miere.

— Ai călătorit bine? întrebă ea.

— Excelent. Am ceva pentru tine.

— Pot să trec pe la hotel pe la cinci? Ne întâlnim la bar.

— Sigur că da.

După încheierea convorbirii, îşi încrucişă privirea cu Zhong Li. Un amestec de reproş şi de tristeţe. Femeia remarcă, zâmbind cam forţat:

— Ai întâlnire cu o femeie. Văd că ai cunoscut o mulţime de chinezoaice.

Malko arboră un surâs plin de inocenţă.

— Este o relaţie de afaceri: trebuie să-i dau un proiect de contract pe care l-am adus din Statele Unite.

Zhong Li păru să-l creadă, după care plecară rapid din restaurant.

— Pe curând! îi spuse femeia.

*

Malko se trezi tresărind. Răpus de decalajul orar, adormise. Văzând cât e ceasul, sări din pat: cinci şi douăzeci! Avusese întâlnire cu Ling Sima la cinci.

Intrând în bar, o reperă imediat: stătea singură la

masă, cu un ceai în faţă. Nici măcar nu-şi scosese mantoul, iar atunci când Malko se aşează lângă ea, îl fulgeră cu privirea.

— Ai uitat de mine? întrebă ea sarcastic.

— Am adormit, mărturisi Malko, decalajul orar... Sigur că nu te-am uitat.

După ce comandă o cafea, îi întinse plicul transmis de John Mulligan.

— Iată ceea ce aşteptai.

Femeia îl examină şi văzu sigiliul Casei Albe.

— Preşedintele? întrebă ea impresionată.

— Sincer să fiu, nu cred, mărturisi Malko, dar cineva din stafful lui, o persoană de rang înalt.

Ling Sima strecură plicul în geantă şi îl privi pe Malko cu coada ochiului.

— Ştii ce e înăuntru?

— Nu. Dar poţi să-l deschizi.

— Nici vorbă, spuse ea, golindu-şi ceaşca de ceai, o să-l transmit mai departe.

Se ridicase în picioare şi acum îşi încheia mantoul.

— Când ne mai vedem? insistă Malko.

Ling Sima îi aruncă o privire rece.

— Atunci când o să pot.

Malko o privi cum pleacă. Avea s-o vadă din nou, o dată cu răspunsul Partidului.

*

Cocteilul era mai plictisitor decât îşi închipuise! Numai chinezi, oameni de afaceri care vorbeau tare şi beau şi mai abitir. Zhong Li încercase să-l prezinte, dar totul era artificial. Chinezii se înclinaseră politicos, întinzându-i cărţile lor de vizită,

apoi îşi reluaseră conversaţiile. Atunci, Malko se resemnă să aştepte, încurajat de ocheadele pe care i le arunca Zhong Li la intervale regulate. Malko se aşezase în faţa peretelui de sticlă care oferea o privelişte unică asupra Stadionului Muncitorilor.

Şi femeia de-abia aştepta să rămână singură cu el. Malko era stăpânit de o singură idee: cum să profite de această ocazie pentru a descoperi ceva despre Lou Zhao.

Îşi turnă al treilea pahar de vodcă. Oamenii de afaceri începuseră să plece. El se eschivă discret, ca şi cum ar fi avut o nevoie urgentă, în realitate, se duse în camera lui Zhong Li şi admiră privelişte a.

După un sfert de oră, femeia veni şi ea, fără să facă zgomot, zâmbind forţat, dar fără să pară contrariată că-l găseşte în camera sa.

— N-am putut să scap mai devreme! mărturisi ea. Nu te-ai plictisit prea tare, nu?

— Deloc, o asigură Malko. M-am uitat la tine.

Zhong Li se topi de plăcere.

— Eşti drăguţ că spui asta.

Cu mişcări spontane, se apropie de Malko şi îl cuprinse cu braţele de gât, apoi îşi strivi gura de buzele lui. Focul nu se stinsese…

De data aceasta, femeia se arătă şi mai pasională, însă Malko se abţinu din toate puterile, atingându-i uşor doar pieptul. Avea în minte un alt plan.

Reţinerea era atitudinea corectă. După ce se termină sărutul, Zhong Li îi propuse:

— Să ne întoarcem în living.

Probabil că i se făcuse frică să n-o răstoarne pe pat. Malko o urmă politicos şi se aşezară pe o mare canapea albă. Chinezoaica îl luă de mână.

— Sunt atât de bucuroasă că te-ai întors!

Un adevărat cuplu de îndrăgostiţi. Făcură conversaţie câteva minute, apoi Malko se uită la ceas.

— Trebuie să plec. Iau masa cu însoţitorul meu de data trecută. Aşteaptă veşti din ţara lui.

Zhong Li se posomorî.

— Chiar trebuie?

Malko îi luă mâna şi i-o sărută.

— Nu e decât o amânare. Mâine seară, sunt liber, şi putem lua cina împreună.

Se ridicase deja în picioare. De data aceasta, el o sărută. Pentru întâia dată, îi simţi pubisul lipindu-se de el.

Zhong Li începea să se dea pe brazdă.

Îl conduse la lift, cu un zâmbet melancolic întipărit pe faţă.

Altceva îl preocupa pe Malko acum. În loc să se ducă la parter, apăsă butonul primului subsol, parcarea. Trebuia să profite de ocazie. La punctul de pază, era înregistrat ca musafir al lui Zhong Li, dar nu-i supraveghease nimeni intervalul vizitei. Numai chinezoaica ştia la ce oră plecase şi nici nu-i trecea prin cap ce avea el de gând să facă.

Liftul se opri, iar el intră într-o parcare imensă, care ocupa două treimi din subsolurile clădirii. Căuta ceva anume, maşina lui Lou Zhao: un Beetle verde, al cărui număr îl cunoştea. Doar că femeia nu locuia în acelaşi corp de clădire. Porni la drum, încercând să se orienteze. Din fericire, existau indicatoare în engleză.

Poate că explorarea lui nu va da niciun rezultat, dar era deja un miracol.

Douăzeci de minute mai târziu, parcursese toată parcarea, dar nu văzuse niciun Beetle verde! Trebui să se ascundă atunci când două maşini intrară în parcare, căutându-şi locurile.

Îşi continuă drumul, observând că exista şi un al doilea subsol.

Luă din nou liftul, de data aceasta pe cel din aripa nordică, acolo unde locuia Lou Zhao, şi răsuflă uşurat: era şi aici o parcare!

Îşi reluă căutarea anostă, fiind convins că maşina trebuia să fie aici.

După cinci minute, o descoperi. Parcată corect pe un loc numerotat. Dar asta nu-l ajuta prea mult. Dacă Lou Zhao se afla în închisoare, nu-şi luase şi maşina cu ea.

Îi dădu ocol, încercă s-o deschidă, dar era închisă cu cheia. Deodată, simţi miros de ulei cald.

Puse mâna pe capota din spate, unde se găsea motorul, iar pulsul său o luă razna.

Tabla era caldă. Maşina se întorsese de puţină vreme! Prin urmare, Lou Zhao era bine mersi la ea acasă.

*

Malko privi îndelung maşina Beetle, simţind dorinţa aprigă să-i lase un mesaj. Dar cum?

Era riscant să pună o foaie de hârtie pe parbriz. Încă reflecta asupra unei metode convenabile atunci când auzi paşi. Un paznic se apropia fără grabă, aflându-se deocamdată la vreo treizeci de metri. Malko se grăbi să ia liftul, ca şi cum tocmai îşi parcase maşina.

Ajuns la primul subsol, ieşi din ascensor şi se duse la cel din aripa sudică. Apăsă apoi butonul parterului.

Ieşi liniştit în hol, salutat de paznicul convins că pleca de la Zhong Li. Trecu prin faţa postului de pază, unde nimeni nu-l întrebă nimic, şi se opri pe trotuar, aşteptând un taxi.

Inima îi bătea tare.

Avea acum o certitudine: Lou Zhao era accesibilă. Doar că între ea şi el se găsea Guoambu. Cum să ia legătura cu ea, de vreme ce apartamentul îi era cu siguranţă supravegheat?

*

Unul dintre agenţii din Guoambu, însărcinat cu supravegherea lui Lou Zhao, avea ca îndatorire şi examinarea listei cu vizitatorii reşedinţei „Sun City" furnizată în fiecare seară de postul de pază.

Parcurse rapid lista cu nume chinezeşti, observând însă unul cu sonoritate străină.

Îl notă cu grijă şi-l sună pe cel care coordona operaţiunile pentru a i-l comunica.

*

Lou Zhao se uita la un film pe DVD. Astăzi era zi liberă, amantul ei nu venea în vizită. În ultima seară petrecută împreună, se comportase destul de ciudat. Deopotrivă îndrăgostit şi agresiv. Nu-l înţelesese.

Stilul acesta de viaţă începuse s-o apese la fel de tare ca rapoartele cotidiene pentru Guoambu. Nu

avea nici măcar dreptul s-o sune pe prietena ei din Japonia.

Deocamdată, simţea nevoia să facă o plimbare cu maşina. Dar unde să se ducă? Guoambu va fi pe urmele ei în câteva minute. Cu siguranţă că îi instalaseră pe maşină un dispozitiv de urmărire.

Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să-l implore pe Buddha...

*

Fusese convocată o mică şedinţă de criză cu principalii membri ai celulei din Guoambu însărcinate cu supravegherea lui Lou Zhao. Faptul că agentul CIA care o cunoştea fusese văzut la „Sun City" ridica o problemă serioasă. Sigur, venise la o femeie recunoscută pentru relaţiile sale amicale cu Al Snyder, dar rămânea totuşi o problemă.

Putea fi o coincidenţă, dar Guoambu nu credea în coincidenţe.

Unul dintre agenţii prezenţi sugeră:

— Cel mai uşor ar fi s-o scoatem provizoriu din ţară pe Lou Zhao.

Un altul declară:

— Imposibil!

Lou Zhao reprezenta singura modalitate de a obţine o confesiune involuntară din partea generalului Li Xiao Peng.

— Atunci, trebuie să-l arestăm pe Malko Linge.

— Nici asta nu se poate, este mesagerul oficial al guvernului american. Deocamdată, e de neatins.

Un înger cu aripile vopsite în culorile drapelului chinez traversă încăperea.

— Trebuie să intensificăm supravegherea căpitanului Lou Zhao, conchise şeful celulei, şi să-l împiedicăm pe acest om să se apropie de ea.

Capitolul XV

Al Snyder îl privea admirativ pe Malko. Acesta tocmai îi dezvăluise manevra prin care încercase să se apropie de Lou Zhao şi rolul jucat de Zhong Li. Clătină din cap.

— N-aş fi crezut ca Zhong Li să se comporte aşa, am considerat-o întotdeauna rece şi distantă.

— Nu te grăbi! îl temperă Malko, deocamdată nu am făcut altceva decât să flirtăm, nu ştiu dacă vrea să meargă mai departe. În orice caz, nu asta e problema.

— Şi care e continuarea? întrebă şeful staţiei CIA.

— Un contact cu Lou Zhao.

— Cum?

— Încă nu ştiu; o să fie extrem de dificil. Apartamentul ei e cu siguranţă supravegheat. Ar trebui să vorbesc cu ea undeva afară. Însă am o idee.

— Care anume?

— Ai răbdare până când o duc la bun sfârşit.

— Cum crezi că o să se comporte?

— Asta e problema, mărturisi Malko. *În principiu*, e de partea noastră.

— Ce vrei să-i propui?

— Pentru moment, nu mare lucru. Ea trebuie să-mi dea detalii despre situaţia în care se află. După ce a aruncat-o mai întâi în închisoare, Guoambu a lăsat-o să se întoarcă acasă. De ce?

— Probabil în urma presiunilor exercitate de Li Xiao Peng, conchise americanul. Asta dovedeşte că Partidul nu-l poate refuza şi confirmă teza conform căreia chinezii vor să ne tragă pe sfoară. O să anunţ la Langley că suntem pe calea cea bună. Fii atent: adu-ţi aminte de avocatul Meng Chao Li.

— De mine n-or să îndrăznească să se atingă, remarcă Malko. Deocamdată, aştept răspunsul Partidului la propunerea Casei Albe.

Al Snyder clătină din cap, nu foarte convins.

— Eu mă tem de chinezi. Dacă li se pare că eşti prea periculos, sunt capabili de orice.

— Un om prevenit face cât doi.

— Vrei o armă?

Malko ezită:

— Încă nu. Pentru moment, mă aflu la început de drum. Dacă stabilesc un contact cu Lou Zhao, atunci se schimbă lucrurile.

*

La reuniune participau cinci dintre cei mai înalţi demnitari ai Partidului. Scopul: analizarea „propunerii” americanilor.

— Ce garanţii cerem? întrebă Zhou Yong JEang.

— Cred că o scrisoare nedată publicităţii – un acord secret – semnată de preşedintele Statelor Unite este suficientă. Asta le va permite să-şi salveze reputaţia şi să nu recunoască faptul că au cedat unui şantaj. E de-ajuns să se abţină de la o acţiune concretă. Dacă avem scrisoarea, prietenii noştri nord-coreeni vor fi preveniţi şi nu vor fi tulburaţi de ameninţările americanilor.

Cai Daren triumfa.

Modest, al treilea om din Partid remarcă:

— Le facem un frumos cadou prietenilor nord-coreeni. Nu prea au obiceiul să fie recunoscători.

Cai Daren replică imediat:

— Nu le facem niciun cadou. Nu uitaţi că Japonia este adversarul nostru potenţial: nu priveşte cu ochi buni reînarmarea noastră. De altfel, a început să producă submarine şi să-şi întărească „forţa de apărare”. Dacă avem puterea să contracarăm o „ameninţare” nord-coreeană, atunci am putea să le calmăm agresivitatea.

Zhou Yong Kang înţelese că zarurile fuseseră aruncate. În orice caz, era o operaţiune bună, care nu-i costa nimic pe chinezi. Ţara urma să obţină un acord secret cu SUA. Totuşi, îşi exprimă o ultimă rezervă.

— O să redactăm răspunsul pentru americani în acest sens. Şi dacă refuză?

Cai Daren declară:

— Îi lăsăm să înţeleagă că, în acest caz, nu vom putea opri invadarea Taiwan-ului.

— E un joc periculos. Americanii pot deveni violenţi. Face parte din cultura lor. I-ar putea preveni pe taiwanezi, aducând în jurul insulei portavioane şi creând astfel o situaţie de război.

Din nou, Cai Daren nu părea deloc afectat.

— Cu Bush, da. Nu şi cu Obama. Are prea multe probleme interne. Dacă refuză să semneze, putem face valuri în Fu Kien. Deplasăm acolo trupe, tragem un pic în Quemoy. Suficient cât să le demonstrăm că suntem hotărâţi.

— Foarte bine, conchise Zhou Yong Kang, aduceţi-

mi raportul după ce este gata: o să fiu mai liniştit când vom avea răspunsul semnat de Barack Obama.

Cai Daren îl privi ironic.

— O să semneze. O să-i fie frică.

*

Malko aşteptase dinadins douăzeci şi patru de ore înainte de a o suna pe Zhong Li. Nu avea decât o singură carte dejucat, şi trebuia s-o joace bine.

După ce i se făcu legătura, auzi vocea topită de fericire a femeii.

— Am avut o groază de obligaţii, îi explică el, şi trebuie să plec în curând în Statele Unite.

— Şi nu ne mai vedem?

Un strigăt de disperare.

— Ba da, răspunse Malko, cu condiţia să fii liberă diseară. Mergem la masă.

— O să-mi fac liber, îl asigură chinezoaica. Vrei să te iau de la Kempinski?

— E o idee bună, aprobă Malko.

Zarurile fuseseră aruncate. Existau multe incertitudini, dar şi o şansă de reuşită.

Totul stătea în puterea lui de seducţie. Era rândul lui să folosească metoda chineză în lupta contra Guoambu. De data aceasta, el era „curtezana”.

*

Generalul Li Xiao Peng se uita gânditor la ordinul primit de la Statul-Major. Era vorba de programarea unei noi călătorii pe coasta Fu Kien. După ce ultima avusese loc cu doar câteva zile mai înainte.

Era ceva necurat la mijloc.

Oare încercau să-l îndepărteze din Beijing? Sau era altceva? De la descoperirea microfoanelor ascunse în avionul lui, ştia că reprezenta o ţintă pentru Guoambu. Prin urmare, tot ce ieşea din rutina cotidiană devenea suspect.

Nu putea refuza să facă o inspecţie, dar ar fi vrut să ştie mai multe amănunte.

Brusc, îi veni o idee: Guoambu era prin forţa lucrurilor la curent cu legătura lui cu Lou Zhao. Avea de gând să le facă jocul, luând-o cu el. Bineînţeles că, formal, era interzis prin regulamentul militar, dar existau numeroase excepţii.

Măcar călătoria va fi plăcută şi va putea verifica dacă Guoambu reacţionează în vreun fel.

*

Zhong Li sosise cu cinci minute mai devreme şi parcase maşina lângă trotuar. Malko îşi făcu şi el apariţia. Urcând alături de ea în BMW, simţi o undă de parfum franţuzesc. Deşi nu făcuse niciun gest de tandreţe, femeia strălucea. Îi remarcă ciorapii negri, fusta taiorului destul de scurtă şi pantofii cu toc.

Îşi pusese costumaţia de femeie seducătoare.

— Unde mergem? întrebă Malko.

Zhong Li râse uşor stânjenită.

— La Fanshan, în parcul Bei Hai. E foarte frumos şi acolo cred că nu mă cunoaşte nimeni. Altfel, ne-am fi dus la Da Dong.

Malko zâmbi.

— Ai dreptate. Există un proverb: „Ca să fii fericit, trăieşte ascuns.”

— Ar putea fi un proverb chinezesc, îl aprobă Zhong Li. Nouă nu ne place să ne etalăm sentimentele.

Intrară pe poarta estică a parcului Bei Hai. Restaurantul se afla imediat în dreapta, pe strada Weijin, înghesuit între lacul Bei Hai şi parcul Jingshan.

Un amănunt izbitor: la intrare, palmieri şi dragoni de marmură albă! Era o clădire veche, plină de farmec, cu săli mici, discrete, despărţite de sala principală printr-o draperie brodată cu dragoni.

— Aici, spuse Zhong Li, o să mănânci din adevărata bucătărie imperială.

Cercetând meniul, Malko observă că preţurile erau la fel de imperiale.

Zhong Li comandă ceai, vin alb de Yunnan şi Tsing Tao. Malko o lăsă pe ea să aleagă felurile de mâncare.

Şocul veni o dată cu servirea primelor preparate. Zhong Li apucă delicat cu beţigaşele ceva ce semăna cu un cilindru.

— Sunt viermi de mătase prăjiţi, îl anunţă chinezoaica, muşcând din al său. Foarte rari şi, pe vremuri, extrem de populari la Curte.

Mergeau, mai ales cu mult vin de Yunnan. Oricum, Malko ar fi mâncat şi gândaci de bucătărie.

Continuarea părea mai veselă: raţă, peşte şi nişte chestii neidentificabile despre care nu puse nicio întrebare, temându-se de răspuns.

Zhong Li bea vârtos din vinul alb de Yunnan, aşa că mai comandă o sticlă. Cu ochii strălucitori, femeia era în al nouălea cer, hrănindu-l pe Malko cu beţigaşele ei şi adresându-i priviri de îndrăgostită.

Fără ca măcar să-şi pună mâna peste a lui: obiceiurile mor greu.

Când ajunseră la litchi şi la merele confiate, începuse deja să vorbească puţin prea tare. Fiind vorba de engleză, nu avea importanţă: în sala de mese nu erau decât chinezi care se ghiftuiau împărăteşte. Coniacul şi alcoolul de orez curgeau în valuri, alături de Tsing Tao.

Malko ceru nota de plată şi tresări. Cu o astfel de sumă puteai cumpăra această casă veche. Zhong Li mergea oarecum nesigur. Urcându-se la volan, izbucni într-un râs scurt:

— Sper că n-o să-mi verifice nimeni alcoolemia. Asta ne-ar strica seara.

Malko era totuşi destul de încordat. Urma *„momentul decisiv*”, însă Zhong Li îi îndepărtă neliniştea întorcându-se spre el.

— Dacă ai timp, mergem la mine să bem ceva. Ţi-am cumpărat vodcă.

Era într-adevăr îndrăgostită.

După o jumătate de oră, trecură de postul de pază al reşedinţei şi intrară în parcarea subterană. Malko binecuvântă geamurile fumurii. Paznicul văzuse cu siguranţă un bărbat, dar n-ar fi putut să-l identifice. Ridică bariera după ce verifică numărul maşinii.

În lift, Zhong Li se sprijini imperceptibil de el. Lăsase lumina aprinsă în living. Malko văzu imediat sticla de Ruski Standart de pe bar.

Chinezoaica turnă vodcă în două pahare. Malko îl ridică pe al lui.

— *Cheers, darling!*

Goli paharul de vodcă dintr-o sorbitură. Zhong Li îşi înmuie buzele şi se înecă, făcându-se stacojie la

faţă.

— E prea tare, bolborosi ea, cu lacrimi în ochi.

Malko îi luă paharul din mână şi îi puse mâna pe spate.

— Inspiră profund, o sfătui el.

Zhong Li respiră, apoi corpul ei se aplecă în faţă, îşi ridică chipul spre el şi, ca o înecată, se agăţă de gâtul lui, introducându-i în gură limba îmbibată de vodcă.

De data aceasta, pubisul ei fu mai puţin timid. Malko îi cuprinse mijlocul cu braţul şi femeia se lipi strâns de el.

Malko îşi spuse că seara începea bine.

*

Malko deveni mai îndrăzneţ, neezitând s-o mângâie pe Zhong Li şi să descopere sub bluză un piept mic, cu sfârcuri tari. Când le atinse, chinezoaica scoase un ţipăt de fericire.

Simţi că i se oferea pe de-a-ntregul şi se întrebă dacă să n-o facă în picioare, sprijinind-o de bar.

Din păcate, nu se dovedi deloc o poziţie convenabilă.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Zhong Li se desprinse de el şi, fără un cuvânt, îl apucă de mână şi îl trase după ea pe culoarul care ducea în dormitor.

Intră prima, închise uşa, stinse lumina şi începu să-l sărute din nou pe Malko.

Acesta o împinse uşor până la pat şi începu s-o dezbrace pe dibuite.

Parcă erau în centrul pământului. Nicio rază de

lumină! îi descheie bluza şi sutienul, iar Zhong Li se încordă ca un arc, înfigându-şi unghiile în ceafa lui. Ca să-i facă rău.

Însă atunci când îi atinse sexul, femeia deveni de-a dreptul isterică. Îl zgârie ca o pisică furioasă, bătând din picioare în toate părţile.

Răbdător, Malko reuşi să-i scoată fusta şi tot ce mai avea pe dedesubt.

Între timp, mâna dreaptă a lui Zhong Li i se strecură stângaci pe sub pantaloni.

În sfârşit, era goală.

La rândul său, Malko se debarasă de haine, stânjenit de mişcările dezordonate ale chinezoaicei. Nu-i văzuse niciun pic corpul, însă această furie îi provocase o erecţie pe cinste.

Degetele lui Zhong Li se strânseră în jurul sexului său cu o forţă incredibilă şi începu să-l masturbeze cu stângăcie. Malko îi răspunse printr-un gest similar, iar femeia levită literalmente deasupra patului. Abandonându-şi prada, îi prinse cu mâinile spatele şi ceafa şi începu să-l zgârie sistematic! Unghiile se înfigeau în carnea lui, lăsând urme adânci.

Malko se întoarse peste ea, simţindu-i coapsele desfăcându-se larg sub el. Sexul lui îl găsi cu uşurinţă pe al ei şi se înfipse dintr-o opintire.

Zhong Li ţipă ca din gură de şarpe. Unghiile sale se înfipseră şi mai tare în ceafa lui Malko şi începu să-şi mişte spasmodic bazinul. Nu reuşi să stea prea mult în ea. Nici măcar nu ştia dacă îşi dăduse seama că el terminase.

Se lăsă să cadă peste ea, lipit încă de trupul chinezoaicei.

Aceasta se linişti în cele din urmă, apoi rămase complet nemişcată. Malko se retrase încet şi îşi recăpătă răsuflarea. Spatele şi ceafa îi usturau îngrozitor.

Se ridică şi o întrebă:

— Ţi-e bine?

Niciun răspuns. Auzindu-i respiraţia regulată, realiză că adormise, doborâtă de vinul alb de Yunnan şi de orgasmul cosmic pe care-l trăise.

Totuşi, nu îndrăzni să aprindă lumina. După ce-şi culese hainele, ieşi din cameră. Pe culoar exista o oglindă şi putu să-şi cerceteze rănile: spatele şi ceafa îi erau brăzdate de dungi sângerânde. Parcă se bătuse cu o fiară sălbatică.

Se îmbrăcă, iar cămaşa îi rămase lipită de spate din cauza sângelui.

Pătrunse în living şi întredeschise uşa de la intrare. Nimeni. Se strecură afară şi chemă liftul. Apăsă pe butonul celui de-al doilea subsol. Dacă voia să aibă şansa s-o întâlnească pe Lou Zhao, avea în faţa lui o noapte lungă şi albă.

Capitolul XVI

Lui Malko îi veni greu să rămână treaz în următoarele opt ore... Din fericire, arsurile de pe spate îl ajutară să nu adoarmă. N-ar fi bănuit niciodată că sobra Zhong Li era în stare de o asemenea furie erotică. Probabil că nu făcea dragoste prea des, înfrânându-şi temperamentul sălbatic.

Malko găsise un colţ din parcarea subsolului al doilea şi se ascunsese acolo. Era un fel de intrând

care adăpostea un extinctor. Îşi impuse să rămână treaz. Toate locurile de parcare erau ocupate, prin urmare nu risca să aibă parte de surprize neplăcute, însă nu cunoştea programul paznicilor.

Avusese timp prima dată să ia liftul, dar nu ştia dacă se va mai întâmpla asta şi a doua oară. Se uită la ceas. Şapte şi jumătate dimineaţa. Raţionamentul lui era simplu: Lou Zhao nu putea rămâne toată ziua închisă în casă. Singurul mijloc de a intra în legătură cu ea era de a se ascunde din zori, în aşa fel încât agenţii Guoambu să nu prindă de veste.

Pentru paznicii de la intrare, el îşi petrecuse noaptea la Zhong Li.

Încercă să se întindă, dar tresări dintr-odată. Inima începu să-i bată mai tare când văzu ora afişată pe cadranul ceasului: opt şi jumătate. Adormise!

Se scutură şi se ridică în picioare.

Parcarea devenise de-acum mai animată. Oamenii coborau din toate lifturile şi se ducea fiecare la maşina lui. Ceea ce îi uşura oarecum situaţia. Locatarii reşedinţei „Sun City” nu se cunoşteau între ei, aşa că nu risca mare lucru.

Îşi reluă pânda, cu ochii pe uşa care ducea la liftul clădirii nordice.

Se ruga în tăcere.

Pe de altă parte, Lou Zhao ar fi putut coborî de-abia pe la prânz. Era rupt de oboseală şi, pe deasupra, îi era foame şi sete.

Un bărbat ieşi pe uşa pe care o supraveghea el. Tresări, dar îşi reveni rapid.

Două minute mai târziu, uşa se deschise din nou şi apăru o femeie care o luă la dreapta, îndreptându-se spre zona unde era parcată maşina lui Lou Zhao.

Lui Malko îi trebuiră câteva secunde s-o recunoască pe tânăra femeie, care purta nişte haine fără formă. Nu fu convins că era ea decât atunci când o văzu deschizând portiera Volkswagen-ului. Din câteva salturi, ajunse la maşină.

Lou Zhao se pregătea să răsucească cheia în contact.

Malko ciocăni uşor în geam, iar chinezoaica întoarse capul spre el.

Chipul i se descompuse şi rămase câteva clipe stană de piatră. Malko se întrebă dacă nu cumva avea de gând să demareze în trombă. Femeia coborî însă geamul şi spuse:

— Ce cauţi aici?

— Am venit să te scap de această situaţie, o asigură Malko. Nu m-a văzut nimeni, dar trebuie să-ţi vorbesc. Cum facem?

Cu mâinile crispate pe volan, chinezoaica părea depăşită de evenimente.

— Nu se poate la mine! exclamă ea. Sunt microfoane peste tot.

— Atunci, aici?

— Nu, n-am timp. Mă supraveghează întruna. Ei ştiu la ce oră am plecat de acasă. *My God,* cum ai ajuns aici?

Parcă ar fi regretat că se întâmplase aşa.

— Ascultă, Lou, zise Malko, găseşte o modalitate!

Lou Zhao înghiţi în sec şi spuse rapid:

— Pe strada Gonj Bei Lou există un magazin cu DVD-uri. Eu mă duc tot timpul acolo. Sunt două intrări. Încăperea din spate dă spre magazinul Yashow, care vinde contrafaceri. Aşteaptă-mă acolo pe la trei, dar n-o să pot sta prea mult şi va trebui să

ies pe uşa principală. Altfel, îşi vor pune întrebări.

Brusc, coborî geamul şi demară. Malko o văzu intrând pe rampa care ducea la parter, apoi se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre lift.

Zece minute mai târziu, ieşi din imobil pe lângă postul de pază şi opri un taxi.

Direcţia Kempinski. Visa la pat ca un câine la osul lui.

*

Zhou Yong Kang îi întinse zâmbind lui Ling Sima un plic cu sigiliul Partidului Comunist Chinez.

— Răspunsul nostru pentru imperialişti. Trebuie să ajungă la ei cât mai repede posibil.

— O să fac tot ce-mi stă-n putere, îl asigură femeia.

Omul care ocupa locul trei în cadrul regimului îi adresă un zâmbet călduros.

— O să te recompensăm pentru rolul pe care l-ai jucat. Ce zici de un post de conducere într-o bancă importantă?

— Ar fi minunat, îl asigură Ling Sima.

Bineînţeles că o astfel de bancă era controlată de Partid, iar ea ar fi fost ochii şi urechile acestuia.

Ling Sima se ridică, se înclină adânc şi îşi luă rămas-bun. Zhou Yong Kang îi aminti:

— În mod normal, e ultimul drum dus-întors. Dacă poţi, transmite-le că ne pierdem răbdarea.

— Aşa am să fac, îl asigură femeia care deţinea gradul de colonel în Guoambu.

Era mulţumită că se întorsese la Beijing. De-acum, cariera ei se afla pe drumul cel bun.

*

Malko rătăcea printre grămezile de contrafaceri din magazinul Yashow. Luase un taxi ca să ajungă pe această stradă comercială şi hoinărise o vreme, intrând în diverse buticuri şi prefăcându-se că era un om lipsit de griji, deşi era orice, numai asta nu.

Epuizat, dormise cinci ore. Spatele încă îl mai ustura, iar sub duş îi venise să ţipe. Totuşi, nu regreta fâşiile de piele lipsă. Dacă nu ar fi existat anumite nepotriviri, ar fi reuşit imposibilul.

Se uită la ceas. Trei fără un sfert.

Sigur că era posibil ca el să fie supravegheat şi ca urmăritorul lui s-o identifice pe Lou Zhao, dar era prea târziu ca să-şi mai facă probleme.

În fine, zări o pată de culoare roşie în fundul magazinului. Taiorul lui Lou Zhao.

Înaintă vreo zece metri şi se întâlniră. Femeia părea nervoasă, stresată.

— Dacă află că ne-am văzut, mă întorc la închisoare. E oribil acolo.

— Nu te întorci deloc la închisoare, o asigură Malko. Am venit să te scot de aici.

E de la sine înţeles că habar nu avea cum ar fi reuşit acest lucru. Lou Zhao clătină din cap.

— E imposibil.

— De ce ţi-a dat voie Guoambu să te întorci în apartamentul tău? Ca să-i facă pe plac lui Li Xiao Peng?

Femeia tresări.

— Nici vorbă. Lucrez pentru ei.

— Lucrezi pentru Guoambu?

— Da. Mi-au cerut să-l supraveghez pe Li Xiao Peng. Trebuie să le raportez tot ce facem.

— Dar de ce?

— Nu au încredere în el. Ei nu ştiu dacă operaţiunea *Dragonul Roşu* există cu adevărat sau nu.

Malko rămase mut de uimire.

Totul era dat peste cap. Chinezii jucau la cacealma cu americanii! Le vindeau ceva ce nu aveau.

Dacă operaţiunea nu era decât o invenţie, atunci americanii n-aveau niciun motiv să cedeze în faţa cererilor chinezilor. Era important să afle mai multe, aşa că insistă.

— De ce crezi asta?

— Pentru că există semne în ambele sensuri. Eu cred că e vorba de un proiect vag, despre care Li Xiao Peng mi-a vorbit într-o seară la beţie.

Numai că Partidul nu are posibilitatea să afle adevărul. Din cauza asta îl spionează. Până acum, tară niciun rezultat.

Malko aflase destule.

— OK, Lou, conchise el, ne revedem în curând. Am la îndemână un mijloc de a pătrunde în clădirea în care stai tară ca Guoambu să prindă de veste.

— În primul rând, îl imploră ea, nu veni niciodată la mine, sunt microfoane peste tot.

Era atât de îngrozită, încât nici nu-şi mai luă rămas-bun.

Malko o văzu intrând în camera din spate, unde se afla vânzătorul şi de unde se grăbi să cumpere câteva DVD-uri.

Nu mai întârzie nici el: înainte de orice, trebuia să

comunice acest secret, care avea să schimbe totul.

*

— *Motherfuckers!*[18] bombăni Al Snyder. Suspiciunile lui John Mulligan se confirmă. E o escrocherie genială. Trimit chiar acum o telegramă criptată la Langley. Vor sări în sus de bucurie. Bun, cred că rolul tău s-a terminat.

Ticăloşii!

— Încă nu, replică Malko. Aştept răspunsul oficial al chinezilor. Trebuie să jucăm jocul până la capăt. Nu ne presează nimeni. Şi pe urmă...

Se opri.

Al Snyder întrebă imediat:

— Şi pe urmă ce?

— Vreau s-o scot pe Lou Zhao din capcana asta.

— Dar nu e cetăţean american, protestă şeful staţiei CIA.

Întotdeauna, aceeaşi mentalitate. Malko nu se lăsă intimidat.

— Eu am învăţat că, într-o luptă, nu laşi niciodată în urmă pe nimeni, nici morţii, nici răniţii. Chiar dacă asta te costă scump. E o chestiune de onoare.

Al Snyder clătină din cap.

— Te înhami la o treabă imposibilă. Sigur, situaţia s-ar schimba numai în cazul invadării Chinei, dar asta nu se află pe ordinea de zi.

— O să vedem, răspunse evaziv Malko. Deocamdată, mă duc să mă culc!

Pentru prima dată după multă vreme, dormi împăcat. Spărsese zidul ridicat de Guoambu în jurul

18 Ticăloşii!

lui Lou Zhao. Şi descoperise secretul.

Poziţia chinezilor era de-acum slăbită.

*

Echipa de supraveghere a lui Malko Linge se pregătea să-i studieze acţiunile. Bineînţeles că îi urmăriseră idila cu Zhong Li. Dar asta nu-i neliniştea. Agentul de serviciu îşi notase mişcările lui Malko: se întorsese în clădire, în maşina lui Zhong Li, la ora 10:45 seara şi plecase a doua zi dimineaţa la 9:05. Asta însemna că-şi petrecuse noaptea la ea acasă. Nimic surprinzător.

Tocmai voia să treacă la altceva, dar îi veni ideea să verifice programul lui Zhong Li. Postul de pază nota cu scrupulozitate deplasările locatarilor din „Sun City”.

Ceva îi atrase imediat atenţia. După noaptea de amor, Zhong Li ieşise a doua zi dimineaţa cu maşina la ora opt şi zece.

Prin urmare, cu cincizeci şi cinci de minute înainte de agentul CIA.

Sigur, poate că el întârziase, dar trebuia făcută o verificare.

*

Zhong Li îşi petrecuse ziua ca în ceaţă. Era îngrozită de violenţa pasiunii ei. Se trezise pe la două dimineaţa şi constatase că iubitul ei dispăruse. Se simţise oarecum uşurată. Îi era ruşine de ea însăşi şi de dezlănţuirea din ajun, chiar dacă nu-şi amintea totul.

Atât de ruşine, încât nici nu îndrăznise să-i telefoneze lui Malko. Se grăbi să-şi termine treburile şi părăsi biroul pe la ora cinci. În momentul în care opri maşina în parcarea de la „Sun City”, se trezi înconjurată de trei bărbaţi în civil apăruţi de nicăieri. Unul dintre ei o întrebă cu brutalitate:

— Tu eşti Zhong Li?

Îngrozită, chinezoaica bâlbâi un „da”.

— Trebuie să-ţi punem câteva întrebări. Urcăm cu tine.

Nu se prezentaseră, dar femeia ştia foarte bine cu cine avea de-a face: Guoambu.

Dar, de ce? Nu era un delict să faci dragoste cu un străin.

Se înghesuiră toţi patru în lift. Unul dintre bărbaţi mâncase Kimehi, pentru că duhnea a varză murată.

Zhong Li simţi că i se înmoaie picioarele. Oare ce făcuse?

Capitolul XVII

Stând în picioare în mijlocul sufrageriei, Zhong Li era înconjurată de cei trei bărbaţi ca o vulpe încolţită de câini. Unul dintre agenţi o întrebă sec:

— Malko Linge e amantul tău?

Zhong Li nu putu decât să îngaime un „da”.

— Ce, chinezii nu mai sunt buni? continuă bărbatul cu răutate. Te plăteşte, eşti o târfa?

Insultată, Zhong Li ridică privirea.

— Nu sunt o târfă! Nu-mi dă nimic. N-am nevoie de bani.

Un altul i se adresă:

— Azi dimineaţă ai plecat de acasă la opt şi zece.

— Da.

— Unde era amantul tău?

— Plecase.

— Când?

— Nu ştiu. Am adormit. Când m-am trezit, nu mai era acolo.

— La ce oră s-a întâmplat asta?

— Puţin după două dimineaţa.

Cel de-al treilea agent se uită pe un blocnotes.

— Amantul tău a ieşit din reşedinţă la nouă şi cinci. Unde a fost toată noaptea?

Zhong Li se încruntă şi clătină din cap.

— Nu ştiu. Nu înţeleg.

Agenţii se uitară unii la alţii: era limpede că spunea adevărul. Cel mai în vârstă zise:

— Vii cu noi.

— Sunt obosită, mi-e somn, protestă Zhong Li. N-am făcut nimic rău.

— O să dormi mai târziu, curvă ce eşti, izbucni unul dintre agenţi.

O târâră cu atâta violenţă, încât îşi pierdu un pantof. N-o lăsară să-l recupereze. Trebuia să se simtă în inferioritate.

*

Malko o sună a treia oară pe Zhong Li. Telefonul se conectă la căsuţa vocală. Îi lăsă un mesaj curtenitor, mulţumindu-i pentru seara din ajun şi propunându-i să ia din nou cina împreună. Poate că femeia se gândea că el o considerase o *„one-night stand”*[19], şi asta o jignise.

Malko se simţea golit.

19 O aventură de-o noapte.

Şi fericit. La ora aceea, CIA aflase adevărul despre *Dragonul Roşu.* Sau, cel puţin, deţinea toate elementele necesare, deoarece, în afară de generalul Li Xiao Peng, nimeni nu ştia adevărul.

Malko se pregătea să petreacă o seară liniştită atunci când sună telefonul mobil.

Ling Sima avea vocea din zilele sale bune.

— Am ceva pentru tine, îl anunţă ea.

— Şi vrei să ne întâlnim în seara asta?

— Nu eşti nerăbdător? replică ea. E, totuşi, important.

Ar fi vrut să-i spună că era de-acum mai puţin important, dar trebuia să-şi joace rolul mai departe.

— Poţi veni tu aici? o rugă el.

— În camera ta?

— Sigur că nu! Jos, la bar. Peste o oră.

Malko avea timp să facă un duş şi să-şi ungă cu cremă zgârieturile care încă îl usturau.

Când coborî, chinezoaica era deja instalată la bar. Comandă un espresso dublu pentru a-i ţine companie la ceaiul pe care femeia îl avea în faţă. Îmbrăcată cu un taior sobru, Ling Sima scoase din geantă un plic şi i-l întinse.

— Poftim, trebuie să ajungă cât mai repede posibil la destinatar.

Deşi erau la bar, femeia se temea de microfoanele care înţesau probabil acest hotel frecventat de străini.

— De ce? întrebă Maiko.

— Anumiţi oameni sunt neliniştiţi, îi explică ea. Ei pretind că americanii îşi bat joc de noi. Trebuie să combatem această atitudine.

— Nimeni nu-şi bate joc de voi, protestă Maiko.

Pur şi simplu, nu ştiu dacă eu voi fi acela care va duce plicul la destinaţie.

— Şi de ce să nu-l duci tu? îl întrebă uimită Ling Sima.

— Pentru că drumul dus-întors Beijing-Washington este epuizant. În orice caz însă, eu o să-ţi dau răspunsul.

Ling Sima păru mulţumită şi se ridică fără să se fi atins de ceaşca de ceai. Maiko o urmări cu privirea: era de-a dreptul încotoşmănată şi nu mai părea deloc sexy.

Nu putea să-i spună că dorea să rămână la Beijing pentru o acţiune cu mici şanse de succes: scoaterea din ţară a lui Lou Zhao.

*

Zhong Li stătea ghemuită pe un pat de campanie din ciment, înfăşurată în palton. Încăperea, situată la al treilea nivel al subsolului din sediul agenţiei Guoambu, era îngheţată.

Chinezoaica nu ştia cât e ceasul. După interogatoriu, îi luaseră totul: geanta, bijuteriile, ceasul.

Fusese oribil, numai ţipete şi ameninţări. O acuzaseră că făcea spionaj, că era plătită de americani, o ameninţaseră că risca pedeapsa cu moartea.

Până la urmă, pentru că nu mai putea îndura, ar fi spus orice. O puseseră să semneze un document pe care nici măcar nu-l citise.

În plus, orele ciudate la care fusese văzut amantul ei o contrariaseră. Oare se întâlnise cu o femeie? Nu

găsea altă explicaţie. Oricum, doar nu-şi petrecuse noaptea în vreo anexă din „Sun City”! Şi de ce ar fi făcut aşa ceva?

Aflată acum în mâinile agenţiei Guoambu, nu putea contacta pe nimeni, pur şi simplu încetase să mai existe.

Şi toate astea pentru că se îndrăgostise.

În cele din urmă, reuşi să adoarmă, ghemuită ca un copil în burta mamei sale.

*

Feţele din jur erau grave, iar responsabilul cu supravegherea lui Malko Linge nu îndrăzni să înfrunte privirea lui Zhou Yong Kang. Acesta spuse cu o voce spartă:

— Explicaţi-mi cum de a reuşit acest agent imperialist să scape de sub urmărire şi ce a făcut în orele petrecute la „Sun City”?

Responsabilul Operaţiunilor Speciale, Hua Kincheng, se hotărî să răspundă.

— Ştim că a intrat în „Sun City” cu una dintre locatare, Zhong Li. Mai fusese la ea împreună cu şeful staţiei CIA, la un cocteil. Mai ştim şi că a ieşit a doua zi dimineaţă, iar oamenii noştri au dedus că şi-a petrecut noaptea în apartamentul târfei ăsteia. Comparând însă intrările şi ieşirile din registrul postului de pază, am descoperit adevărul. Acest bărbat a rămas undeva în reşedinţă între ora două şi jumătate şi nouă şi zece dimineaţa.

— Şi ce a făcut acolo? întrebă pe un ton muşcător Zhou Yong Kang.

Urmă o tăcere stânjenitoare, apoi tot el continuă:

— Îmi puteţi garanta că nu a intrat în apartamentul căpitanului Lou Zhao?

Poliţistul ridică ochii.

— Absolut. Am verificat înregistrările microfoanelor.

— Atunci, ce a făcut?

— Nu ştim. Poate că a pândit-o, dar n-a avut cum să vorbească cu ea.

Zhou Yong Kang îi aruncă o privire aspră şi spuse cu voce tunătoare:

— Trebuie evitat cu orice preţ un contact între acest agent american şi căpitanul Zhao. Ar putea avea consecinţe dezastruoase.

— Nici nu încape îndoială, îl asigură poliţistul. Mai există totuşi o soluţie: mutarea căpitanului Zhao din apartamentul ei într-un loc sigur.

— Imposibil, îi tăie vorba Zhou Yong Kang. Trebuie să ne gândim la reacţiile generalului Li Xiao Peng. Chiar în seara asta, o s-o interogaţi pe Lou Zhao atunci când vine să scrie raportul. Băgaţi frica în ea. Vreau să ştiu adevărul. Trebuie să promită că n-o să vorbească despre acest interogatoriu cu amantul ei.

Se ridică, la fel de furios. Era deja riscant, americanii puteau descoperi secretul. Neştiind nici ei care erau participanţii la complot, trebuiau să fie extrem de prudenţi.

*

Lou Zhao simţi că îi îngheaţă sângele în vine. Cei doi bărbaţi care intraseră în încăpere erau anchetatorii închisorii Qincheng. Privind-o cu severitate, o încadrară.

— Căpitan Zhou, urmează-ne, avem câteva întrebări să-ţi punem.

Când se ridică de pe scaun, Lou Zhao simţi că i se înmoaie picioarele. Se aşteptase la aşa ceva şi acum se temea. Cei doi a duseră în camera mică de alături şi o făcură să se aşeze pe un taburet, unul rămânând în spatele ei, iar celălalt luând loc la birou. Acesta din urmă deschise ostentativ un dosar şi scoase ultimul ei „raport”.

— Căpitane Zhao, spuse el cu voce gravă, ai omis din povestirea ta câteva elemente importante. De ce?

Lou Zhao avea buzele atât de uscate, încât îi veni greu să articuleze cuvintele. Protestă cât putu de ferm:

— Nu am omis nimic. De ce mă întrebaţi aşa ceva?

— Ce ai făcut aseară, după ce te-ai întors acasă?

— M-am uitat la un film şi am adormit.

Brusc, două mâini îi apăsară umerii şi o voce îi urlă în ureche:

— Mincinoaso! Ai primit la tine un agent american. Prietenul tău din Tokio.

Lou Zhao avu nevoie de o voinţă de fier să nu leşine. Din fericire, cunoştea de-acum metodele agenţilor din Guoambu.

— Nu-i adevărat! protestă ea, de altfel, aţi fi aflat imediat prin intermediul microfoanelor.

Cu umerii încordaţi, aşteptă loviturile.

Pe un ton mai blând, anchetatorul o întrebă:

— Eşti sigură că nu te-ai întâlnit cu el în altă parte?

Femeia îndrăzni să ridice capul.

— Unde? Doar mă urmăriţi tot timpul.

Urmă un moment de tensiune insuportabilă, apoi anchetatorul din spate se aplecă la urechea ei:

— Dacă te întâlneşti cu omul acesta, dispari pe vecie. Nimeni nu va şti ce s-a întâmplat cu tine, nici măcar părinţii tăi, iar cadavrul tău va fi dizolvat în acid. Aceasta e soarta rezervată duşmanilor Partidului.

— Nu sunt un duşman al Partidului. Colaborez cu voi, îndrăzni să replice Lou Zhao.

Urmă o tăcere scurtă, apoi celălalt anchetator îi ordonă:

— Nu-i povesteşti nimic generalului Li Xiao Peng şi ne raportezi totul nouă.

Cei doi bărbaţi se ridicară şi ieşiră din cameră. Lou Zhao vru să facă acelaşi lucru, dar îşi simţi chiloţii umezi: de frică, se scăpase pe ea.

*

Zhong Li se trezi din somn tresărind. Doi agenţi din Guoambu stăteau în uşa celulei sale.

Zâmbeau.

— Vino, spuse unul dintre ei. Răspunsurile tale au fost satisfăcătoare. Te ducem acasă.

Lui Zhong Li îi veni să-i îmbrăţişeze!

Nu mai simţea oboseala, şi îi urmă până în curtea unde aştepta un Pajero cu geamuri fumurii. Urcă în spatele maşinii, lângă unul dintre cei doi bărbaţi.

— Pot să fumez?

— Dacă vrei…

Călătoria se desfăşură într-o tăcere absolută. Nu mai aveau nimic să-şi spună. Probabil că anunţaseră

postul de pază de la „Sun City”, pentru că bariera se ridică imediat, iar maşina se îndreptă spre parcarea subterană. Zhong Li se gândea la un singur lucru: să facă o baie şi să se odihnească.

Ajunşi la apartament, le spuse la revedere celor doi agenţi, însă unul dintre ei replică:

— Vrem să mai verificăm ceva în camera ta, să vedem dacă nu cumva ne-ai minţit.

Cu cât plecau mai repede, cu atât mai bine.

Îi conduse în camera ei, unde patul rămăsese desfăcut. Unul dintre agenţi deschise dulapul din perete. Zhong Li îl supraveghea din priviri şi nu simţi decât în ultimul moment prezenţa celuilalt în spatele ei. Acesta o prinse de mijloc şi, fără niciun efort, o ridică şi o aruncă pe pat.

Prima idee care-i trecu prin cap fu că voiau s-o violeze: nu ar fi fost ceva neobişnuit.

În Guoambu, asta se numea „acţiune în afara procedurilor”…

Deschise gura să ţipe, dar, imediat, o mână puternică îi strivi faţa în pernă, în timp ce celălalt bărbat se aşeză pe bazinul ei, împiedicând-o să se mişte.

Zhong Li se zbătu, mai întâi furioasă, apoi cuprinsă de panică. Se sufoca.

Disperată, muşcă perna, încercă să ţipe, apoi, brusc, un văl negru i se aşternu pe ochi şi îşi pierdu cunoştinţa.

Cei doi călăi îi întoarseră corpul pe spate şi unul dintre ei îi pipăi carotida. Sângele nu mai circula: nu mai trăia.

Plecară din apartament. Mai înainte însă, unul dintre agenţi zări pe masă un pachet de ţigări marca

Zhongnanhai. Îl înşfacă imediat: solda lui amărâtă nu-i permitea să-şi cumpere ţigări scumpe.

*

Ling Sima primi plicul sigilat din mâinile lui Zhou Yong Kang de parcă ar fi fost Sfânta împărtăşanie. Îl strecură imediat în geantă.

— Ajungem la capătul procesului, o avertiză el. Ai fost foarte eficientă.

Femeia se înclină în linişte. Chinezul continuă:

— Mai am o misiune pentru tine, ultima.

— O s-o îndeplinesc cum pot mai bine, promise Ling Sima.

— Iată despre ce e vorba.

Chinezoaica îl ascultă fără să-l întrerupă şi fără să facă niciun gest.

— Asta e ultima misiune, încheie Zhou Yong Kang, pe urmă te vei bucura de o odihnă binemeritată.

Ling Sima se ridică, se înclină şi îşi luă rămas-bun.

Rămas singur, Zhou Yong Kang se uită gânditor la rapoartele colaboratorilor săi. Nimeni nu era la curent cu decizia pe care urma s-o ia şi nimeni nu va afla vreodată...

El ştia că, ajungând la capătul tratativelor cu americanii, existau riscuri pe care nu şi le putea asuma.

*

Malko era neliniştit: de trei zile, nu reuşise să dea de Zhong Li. Nu îndrăznea s-o mai sune la birou. Tăcerea femeii era ciudată. Chiar dacă nu mai voia

să continue aventura, de ce să nu vorbească cu el?

Al Snyder, aşezat în faţa lui, remarcă:

— Nu prea eşti în apele tale.

— Nu, răspunse Malko. N-am nicio veste de la Zhong Li.

Americanul zâmbi.

— Îi e ruşine. Chinezoaicelor li se întâmplă des.

— E bizar, zise Malko, doar n-am violat-o. Şi sunt sigur că a mai avut şi alte aventuri.

— Nu mai ai nevoie de ea, i-o tăie şeful staţiei CIA. A trecut pe planul doi. De-acum, ai reuşit să stabileşti o legătură cu Lou Zhao, ceea ce este formidabil. Ai învăţat un lucru esenţial: chinezii au încercat să ne tragă pe sfoară. Dar, dacă vrei, pot să sun la biroul ei. Avem relaţii mondene, lumea de-acolo mă cunoaşte.

— Mi-ar face plăcere, recunoscu Malko.

Americanul vorbi cu secretara şi îşi continuă conversaţia cu Malko.

După cinci minute, îl sună secretara. Malko văzu cum chipul lui Al Snyder păleşte şi se crispează. Închise telefonul şi îl fixă pe Malko cu o privire descumpănită.

— Zhong Li a murit, îl anunţă el. A fost găsită sufocată în apartamentul ei. Poliţia a interogat paznicii care spun că, în seara din ajun, s-a întors acasă însoţită de un bărbat care a plecat în toiul nopţii. Ei cred că el a omorât-o. Era pe jumătate dezbrăcată. A fost o tentativă de viol.

Lui Malko i se uscase gâtul.

— Ştii foarte bine că nu-i adevărat, spuse el tăios. Paznicii lucrează pentru Guoambu. Au omorât-o aşa cum au făcut şi cu avocatul Meng Chao Li. Pentru

că, involuntar, mi-a făcut un serviciu.

Americanul clătină din cap şi răspunse:

— Mă tem că ai dreptate, dar n-avem ce face. E o pierdere colaterală.

Lui Malko îi venea să-i sară la beregată, revăzând în minte modul în care femeia i se dăruise. Un suflet sincer.

— Nu e o „pierdere colaterală”, protestă el. Era o femeie sensibilă, pe care am manipulat-o. Sunt răspunzător de moartea ei.

Şeful staţiei ridică din umeri.

— Înţeleg ce spui. Zhong Li este o victimă, e adevărat. Aşa cum există victime în orice război. Şi noi purtăm unul. Astea fiind zise, e îngrijorător. Pentru tine.

— Pentru mine?

— Da. Aparent, chinezii sunt foarte nervoşi din cauza faptului că te învârteşti în jurul lui Lou Zhao. Ei ştiu că ea deţine un secret care le poate nărui manevra, dar eu cred că încă n-au aflat că ai stabilit deja un contact cu ea. În locul tău, după ce primeşti răspunsul chinezilor la propunerea Casei Albe, eu aş pleca şi nu m-aş mai întoarce.

Malko negă din cap.

— Nu, ori nu plec deloc, ori mă întorc.

— De ce?

— Sunt sigur că o vor lichida pe Lou Zhao, indiferent de rezultat. Ştie prea multe.

— E posibil, recunoscu Al Snyder.

— Atunci, o să fac tot ce pot ca s-o smulg din mâinile agenţiei Guoambu. Asta ar trebui să fie şi preocuparea ta.

Al Snyder oftă:

— Nu e treaba mea. Nu am niciun fel de instrucţiuni în acest sens şi, în plus, cred că e imposibil.

— O să vedem, spuse Malko, ridicându-se.

Americanul îi aruncă o privire incisivă.

— Aşteaptă!

Trase un sertar al biroului şi scoase din el un pistol automat.

— Este arma mea de serviciu. Zace în biroul ăsta de la sosirea mea aici. Ia-l. Nu se ştie niciodată.

Malko luă Glock-ul 28 şi îl puse la spate, lipit de coloana vertebrală. Fără să ştie dacă asta o va salva pe Lou Zhao.

Americanul îi spuse:

— Chinezii nu vor îndrăzni să acţioneze oficial împotriva ta, având în vedere statutul de care te bucuri: nu pot face altceva decât să te expulzeze. Însă un accident e oricând posibil. Nu-ţi risca viaţa pentru Lou Zhao. Nu e decât un agent plătit.

Malko îi adresă un zâmbet sfidător:

— Îmi risc viaţa pentru cine vreau eu.

Capitolul XVIII

Era o linişte deplină: John Mulligan termina de citit raportul lui Ted Boteler despre întâlnirea dintre Malko şi Lou Zhao. Ridică privirea şi zise cu simplitate:

— Chinezii sunt într-adevăr puternici.

Ted Boteler explodă:

— Sunt nişte ticăloşi! Dacă n-am fi prins de veste, ne trăgeau în piept.

— O să-i mulţumesc lui Malko Linge, promise

consilierul principal pe probleme de securitate. Dar, pentru moment, avem ceva mai bun de făcut.

— Ce anume? Malko a primit răspunsul chinezilor. Trebuie să ni-l aducă.

— Spune-i să nu facă nimic, ordonă John Mulligan. Să rămână la Beijing.

— De ce? O să le răspundeţi?

— Da, bineînţeles, trebuie să le adormim vigilenţa. Dar eu aş vrea mai mult decât atât.

— Ce?

— Să punem mâna pe generalul Li Xiao Peng.

Ted Boteler crezu că nu auzise bine.

— Dar e imposibil, protestă el. Este unul dintre cei mai bine văzuţi ofiţeri superiori din China. N-o să trădeze niciodată.

John Mulligan zâmbi.

— *Never say never*.[20] Oamenii trădează din diverse motive: bani, ideologie şi dragoste. În cazul nostru, ultimul element ar putea juca un rol. *Noi* ştim că povestea asta se va termina rău pentru Lou Zhao. Guoambu n-o s-o ierte. Trebuie transmis mesajul amantului ei, Li Xiao Peng. După părerea lui Malko, e îndrăgostit lulea de această femeie.

Şeful diviziei organizatorice era cât pe ce să-i spună lui John Mulligan că o luase razna, dar respectul îl paraliză. Se mulţumi să declare:

— Este o sarcină practic imposibil de îndeplinit: mai întâi, din motive materiale. Cum îl scoatem din China? Asta în cazul extrem de improbabil în care generalul Li Xiao Peng ni se alătură.

— Băgându-i frica în oase, explică John Mulligan. Guoambu îl supraveghează şi îl suspectează. Şi

20 Niciodată să nu spui niciodată.

pentru el lucrurile se pot termina rău. O singură persoană îi poate vorbi: căpitanul Zhao. Iar Malko Linge a stabilit un contact cu ea.

Lui Ted Boteler i se prăbuşise tavanul în cap. Casa Albă îşi pierduse minţile. Pe de altă parte, respectul ierarhic îl împiedica să vorbească.

— Ce propuneţi? întrebă el.

— Cere-i şefului staţiei din Beijing să trimită răspunsul chinezilor printr-un ofiţer de caz. Iar Malko să rămână acolo şi să încerce să întoarcă situaţia în favoarea noastră.

Tăcu şi îşi aprinse o ţigară.

Ieşind din biroul lui, Ted Boteler avu senzaţia că îmbătrânise cu zece ani. Ameţit de descoperirea potlogăriei chinezilor, John Mulligan bătea câmpii şi se lansa acum într-o bătălie pierdută dinainte.

Risca să piardă unul dintre cei mai buni agenţi pe care-i avea.

*

— Nu mai pleci, îl anunţă Al Snyder pe un ton grav. Unul dintre adjuncţi o să ducă scrisoarea asta blestemată la Washington. În plus, ai nişte instrucţiuni!

Îi întinse lui Malko mesajul lui Ted Boteler. După ce îl citi, un zâmbet palid luminã chipul austriacului.

— Se pare că nu numai eu mi-am pierdut minţile, remarcă el.

Al Snyder nu reacţionă, ci se mulţumi să răspundă:

— Ce ai de gând să faci? Am sarcina să te ajut: staţia e la dispoziţia ta. Cred că Washingtonul ne va

da un răspuns. De acum, sunt mai puţin nervoşi.

— Probabil, recunoscu Malko. Problema mea este să stabilesc o nouă întâlnire cu Lou Zhao. Şi n-o să fie deloc uşor. Pe urmă, nu mai răspund de ce o să se întâmple.

— O să mă rog pentru tine, zise plin de respect Al Snyder. Dar adu-ţi aminte că, deşi pisicile au nouă vieţi, tu nu dispui decât de una.

*

Lou Zhao aştepta ca „anchetatorul” să termine de citit raportul despre seara din ajun, apoi îl întrebă pe un ton neutru:

— Aţi văzut că Li mi-a propus să-l însoţesc în următoarea serie de inspecţii. Ce răspuns trebuie să-i dau?

Agentul nu ezită.

— Bineînţeles că o să accepţi. În timpul călătoriei, ai putea afla lucruri interesante.

Totodată, deplasarea o îndepărta pe Lou Zhao de Beijing, prin urmare şi de agentul CIA.

Era o adevărată binefacere.

Lou Zhao era mulţumită că-l satisfăcuse atât de uşor. De asemenea, se bucura că urma să călătorească. Profită de ocazie şi spuse cu o voce fermă:

— Înainte de a pleca, aş vrea să-mi văd părinţii.

Se înfruntară din priviri, apoi bărbatul înţelese că nu se afla pe o poziţie de forţă. Lou Zhao putea foarte bine să refuze să plece, fără să rişte niciun fel de sancţiune.

— O să văd ce pot face, promise el.

*

Malko îşi spărsese capul să găsească un mijloc de a o smulge pe Lou Zhao din ghearele agenţiei Guoambu. Acum era supravegheată şi mai îndeaproape. La o adică, ar fi reuşit totuşi să se întâlnească cu ea. Şi pe urmă? CIA nu dispunea de o filieră prin care putea s-o scoată din ţară, iar perspectiva unei refugieri pe termen nedeterminat în ambasada americană nu-l încânta deloc.

Soneria telefonului mobil îl smulse din gândurile sale sumbre. Era Ling Sima.

— Ai vreo veste? întrebă ea.

— Scrisoarea pleacă, dar fără mine, o anunţă Malko. Am nevoie de puţină odihnă.

La celălalt capăt al firului urmă o pauză. Apoi Ling Sima spuse cu căldură:

— E o veste bună.

— De ce?

— Mi-e dor de tine. Îţi aminteşti de hotelul unde ne-am întâlnit ultima oară?

— Da.

— Te aştept acolo mâine la ora trei. În aceeaşi cameră.

Malko se uită fix la telefonul mobil multă vreme după ce convorbirea se terminase. Îşi spuse că ar fi trebuit să refuze. Pentru că-şi jucase bine rolul de mesager, acum era recompensat.

Cu Ling Sima.

Nu voia să recunoască, dar perspectiva de a face dragoste cu ea încă îi dădea fiori. Mai ales că avea să fie, probabil, pentru ultima dată.

*

John Mulligan deschise plicul adus de Mark Spencer, un *deputy* trimis de Al Snyder. Îl parcurse rapid, apoi sună la Biroul Oval, unde îi răspunse secretara preşedintelui Statelor Unite.

— Când preşedintele o să fie liber, trebuie să mă întâlnesc cu el un sfert de oră.

Secretara îl sună după patruzeci şi cinci de minute.

— Preşedintele vă aşteaptă.

Barack Obama era numai în cămaşă. Biroul Oval era întotdeauna supraîncălzit. John Mulligan puse în faţa lui răspunsul chinezilor şi îl lăsă să-l citească.

După câteva minute, preşedintele Statelor Unite ridică privirea şi zâmbi sarcastic.

— Nu au nicio suspiciune…

John Mulligan îşi permise să spună:

— Domnule preşedinte, dacă am fi ştiut ceea ce am aflat de curând graţie agentului nostru din Beijing, n-am mai fi fost atât de *cool.*

— E adevărat! recunoscu Barack Obama.

— Care sunt dispoziţiile dumneavoastră, domnule preşedinte?

— Există vreo şansă ca agentul din Beijing să obţină mai mult?

— Asta i-am cerut şi noi.

— În cazul acesta, pregătiţi un răspuns dilatoriu, dar fără să exageraţi. Cereţi în schimbul unui document semnat de mine un altul, semnat de un înalt responsabil chinez. Scrisoarea să plece în acelaşi mod.

John Mulligan se ridică şi se pregăti să se retragă. Totuşi, îndrăzni să întrebe:

— Domnule preşedinte, dacă circumstanţele ar fi fost altele, aţi fi semnat scrisoarea?

Barack Obama îşi dezveli dinţii strălucitori într-un zâmbet ameninţător.

— *No, over my dead body.*[21] Nici chiar dacă ar fi trebuit să ne luptăm.

*

Malko păstrase adresa hotelului deţinut de Guoambu şi nu-i fu greu să găsească un taxi. Era ora două şi jumătate.

Îşi promisese că o să fie rece cu Ling Sima, că n-o să se comporte ca un caniş dus cu zăhărelul, chiar dacă bucăţica de zahăr era delicioasă...

Un vânt îngheţat mătura curtea Hutong-ului. De data aceasta, nu mai era nimeni în biroul cu geamuri mari. Ajunse în camera în care se întâlnise ultima oară cu Ling Sima. Nimic nu fusese mişcat din loc. Îşi scoase paltonul de vigonie şi avu un frison. Încăperea nu mai fusese încălzită de un secol, în pofida minunatei sobe de faianţă construite în stil vechi.

Înainte de a o vedea pe Ling Sima, îi auzi tocurile înalte pe pavajul de piatră.

Atunci când femeia deschise uşa, avu totuşi un şoc.

Mantoul lung de piele, desfăcut, lăsa să se vadă o rochie chinezească neagră, cu model auriu, foarte decoltată, în ciuda tradiţiei, dezvelindu-i cea mai

21 Nu, nici în ruptul capului.

mare parte a sânilor splendizi. Rochia era despicată în partea dreaptă până aproape de zona inghinală, unde se zărea marginea ciorapilor negri care se terminau cu pantofii cu tocuri foarte înalte.

O ţinută de adevărată seducătoare.

Furios, Malko se topi, simţind cum pântecul îi ia foc. Orice s-ar spune, era o femeie superbă.

Ling Sima se apropie de el şi îi zâmbi.

— Îţi datoram asta, spuse ea.

Jignit, Malko replică:

— Şi dacă nu vreau să fac dragoste cu tine?

Ling Sima se strâmbă.

— Ar fi păcat. Pentru că eu sunt foarte doritoare.

Însoţindu-şi vorbele cu gesturi, se sprijini de el, privindu-l drept în ochi.

Căldura corpului ei topi reticenţele lui Malko. Îşi petrecu un braţ în jurul mijlocului ei, iar femeia se lipi şi mai tare de el.

Ea îl sărută prima.

Din tot trupul. Malko simţi cum, împotriva voinţei lui, sexul i se întăreşte.

Cu un gest automat, puse mâna pe coapsa dreaptă a lui Ling Sima şi urcă de-a lungul despicăturii rochiei. Chinezoaica îşi smulse gura dintr-a lui şi spuse:

— Îţi place rochia mea?

— E superbă.

— Dacă vrei, n-o scot.

Ling Sima îi cunoştea gusturile sofisticate, într-o zi. Alexandra îi spusese: „Numai săracii şi animalele fac dragoste goi.”

Deja ajunsese la pântecul ei şi o mângâia acum peste nailonul chiloţilor. Simţi repede cum se

umezeşte.

Ling Sima venise pur şi simplu de plăcere. Această idee îi spori dorinţa. Îi îndepărtă cu delicateţe triunghiul de nailon negru şi pătrunse în pântecul umed.

Ling Sima gâfâia.

Totuşi, se retrase şi murmură:

— Ştii bine ce-mi place.

Era adevărat.

Se întinse singură pe pat, iar Malko făcu ceea ce îi sugerase: o puse în genunchi şi se aşeză în spatele ei, ridicându-i rochia lungă în jurul taliei şi descoperindu-i fesele de care se bucurase de atâtea ori.

Se înfipse dintr-o mişcare în vintrele ei, surprins de căldura dinăuntru. Împinsese cu atâta violenţă, încât avu impresia că-i atinsese uterul.

Ling Sima gemu cu o voce gâtuită. Malko o bombarda din toate puterile, agăţându-se cu mâinile de mătasea rochiei brodate.

Se retrase chiar înainte de a exploda şi îşi poziţionă sexul ceva mai sus. Avea de gând să-i violeze fesele, dar Ling Sima strigă:

— Stai! O faci după aia. Acum vreau altceva.

Se întoarse cu picioarele desfăcute, aşezându-se imediat în genunchi.

— Culcă-te pe spate, îi spuse ea, o să mă aşez peste tine. Am chef de asta.

El se supuse, mirat. Nu mai făcuse dragoste cu ea în această poziţie.

Ling Sima îl încălecă, îi apucă sexul cu mâna şi se înfipse în el până-n prăsele, întinzându-se peste Malko. După expresia ochilor ei, acesta îşi dădu

seama că încerca o plăcere extraordinară.

— Apucă-mă de sâni! îi şopti ea. Frământă-i.

Malko îşi înfipse degetele în mătasea neagră, simţindu-i sfârcurile tari ca nişte creioane. Ling Sima continua să urce şi să coboare deasupra lui, cu bustul foarte drept.

Malko şi-ar fi dorit ca asta să ţină la nesfârşit.

Brusc, chinezoaica se lăsă să cadă în faţă, cu respiraţia tăiată. Mâinile ei apucară umerii lui Malko.

— Nu te opri! zise ea.

Mâinile femeii urcară şi îi atinseră gâtul. Un contact mătăsos şi cald. Malko simţea că pluteşte.

Dintr-odată, degetele arătătoare ale lui Ling Sima îi apăsară violent cele două carotide. Malko se luptă câteva secunde, apoi, creierul nemaifiind irigat cu sânge, îşi pierdu cunoştinţa.

Un truc vechi de când lumea.

Înainte de a leşina, mai avu timp să-şi spună că scăpase din vedere trădarea Dalilei.[22]

Capitolul XIX

Când redeschise ochii, Malko nu reuşi să-şi dea seama cât timp trecuse. Îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza situaţia în care se afla. Ling Sima era tot călare pe el. Cu mâna stângă îi strângea gâtul, dar ceva mai slab, lucru care-i permisese să-şi recapete cunoştinţa.

O văzu făcând un lucru pe care la început nu-l

22 Personaj feminin din Vechiul Testament, o curtezană care, plătită de filisteni, îl face pe Samson, voinicul israelit învestit cu puteri supranaturale, să se îndrăgostească de ea. După ce află taina puterilor sale, ascunsă în pletele lui lungi, Dalila îi taie părul, lăsându-l pradă duşmanilor săi, (n. red.).

înţelese.

Corpul chinezoaicei se înclină spre dreapta, ca şi cum ar fi avut de gând să se lase pe-o parte.

Restul se întâmplă cu viteza fulgerului. Ling Sima reveni în poziţia iniţială, ţinând în mâna dreaptă ceva ce semăna cu o şurubelniţă.

Ridică braţul şi îl prăvăli din toate puterile spre pieptul lui Malko.

Acesta, conştient doar pe jumătate, se apără printr-un gest reflex al braţului stâng, care lovi mâna chinezoaicei şi o făcu să rateze lovitura.

În loc să se înfigă în corpul lui Malko, lama lungă intră în cuvertură şi dispăru în salteaua groasă de douăzeci de centimetri! în momentul în care Ling Sima smulse arma din saltea pentru a lovi din nou, creierul lui Malko începu din nou să funcţioneze, irigat iarăşi cu sânge oxigenat.

Cu o scuturătură violentă, o azvârli pe Ling Sima într-o parte, dar femeia nu dădu drumul dălţii de spart gheaţa.

Mai stătea încă în genunchi atunci când Malko sări din pat şi se năpusti la scaunul pe care-şi pusese paltonul de vigonie. Glock-ul se afla în buzunarul interior. Încercă să-l scoată, dar văzu cum Ling Sima se aruncase asupra genţii.

În câteva secunde, se regăsiră faţă în faţă. Ling Sima ţinea în mână un pistol automat cu amortizor, iar Malko îndreptase spre ea Glock-ul. Ar fi putut trage amândoi, dar niciunul n-o făcu. Rămaseră în aceeaşi poziţie, ameninţându-se reciproc. Malko era gol, iar Ling Sima mai purta încă rochia.

Tăcerea se prelungi câteva clipe, apoi, fără să coboare arma, Malko întrebă cu o voce gâtuită:

— De ce ai vrut să mă omori?

La început, Ling Sima nu răspunse, apoi zise sec:

— Lasă-mă să plec.

Era lividă şi, cu toate că mâna dreaptă nu-i tremura, Malko îi văzu panica din ochii întunecaţi.

— Lasă mai întâi arma, spuse el.

— O să mă omori.

— Nu, ştii bine că nu.

Se mai înfruntară o vreme din priviri, apoi, încet, Ling Sima coborî braţul drept, ezită şi puse în final pistolul automat pe pat.

— Ei ţi-au cerut să mă ucizi? întrebă Malko.

Ling Sima clătină din cap.

— Nu mi-a cerut nimeni să te omor. Demult voiam s-o fac.

— De ce?

— Ţi-ai bătut joc de mine, am fost forţată să te împart cu alte femei.

Aproape că părea adevărat.

Malko încerca sentimente contradictorii. În primul rând, o imensă tristeţe: relaţia lui cu Ling Sima se apropia de sfârşit. Definitiv.

Femeia îşi înşfacă chiloţii şi îi aruncă în geantă, punând pistolul peste ei. Apoi se ridică şi, cum Malko stătea în continuare în picioare între ea şi uşă, îi spuse răstit:

— Acum, lasă-mă să plec!

Malko ezită.

Apoi se dădu la o parte.

I se întipări în minte ultima imagine a lui Ling Sima: fâlfâitul mantoului negru, care dispăru literalmente.

Zăpăcit, se îmbrăcă. Dacă şi-ar fi recăpătat

cunoştinţa cu o secundă mai târziu, Ling Sima i-ar fi străpuns inima cu dalta de spart gheaţa.

De ce?

Povestea pe care i-o servise era rizibilă. *Cu siguranţă* că încercase să-l omoare în urma ordinului primit de la Guoambu. Dar care era motivul, pentru că asta n-ar fi ajutat la nimic? Americanii cunoşteau adevărul despre *Dragonul Roşu.* Brusc, Malko realiză că Guoambu încă nu ştia că el se întâlnise cu Lou Zhao. Încercaseră să-l ucidă ca să împiedice un astfel de contact.

Ca un automat, îşi îmbrăcă paltonul, apoi culese de pe pat dalta de spart gheaţa şi o puse în buzunar. Ieşind din curtea pătrată, se aştepta să dea peste o haită de agenţi trimişi de Guoambu, dar strada era pustie. Trebui să meargă vreo două sute de metri înainte de a găsi un taxi. Urcă în maşină şi îi dădu şoferului adresa ambasadei americane.

*

— Nu există decât o singură explicaţie, fu de părere Al Snyder: ai dreptate, ei nu ştiu că te-ai întâlnit cu Lou Zhao şi sunt în stare să facă orice ca să te împiedice. Cum nu te pot aresta, având în vedere statutul tău de diplomat, şi nici nu te pot expulza pentru că aşteaptă răspunsul Casei Albe, au folosit o cale lăturalnică. Dacă lui Ling Sima i-ar fi reuşit lovitura, s-ar fi vorbit despre o crimă pasională.

— Aşa se pare, îl aprobă Malko.

— Dacă n-ai fi avut la tine pistolul *meu,* acum ai fi fost mort, conchise americanul. Ling Sima te-ar fi

omorât fără să clipească. De asta se afla acolo. Ar fi inventat ei o poveste sau ai fi dispărut pe vecie.

Malko luă o înghiţitură de cafea. Era încă şocat. Iar şocul era dublu: trădarea lui Ling Sima şi faptul că văzuse moartea cu ochii.

Dacă femeia n-ar fi slăbit apăsarea carotidelor ca să apuce dalta de spart gheaţa, el nu şi-ar fi recăpătat cunoştinţa.

Scoase din pardesiu unealta ascuţită şi o puse pe biroul şefului staţiei CIA.

— Trimite-o la Langley, s-o expună în muzeu, spuse el.

— Şi acum ce-o să faci?

— Încă nu ştiu. Mai mult ca oricând, trebuie s-o văd din nou pe Lou Zhao.

— Cum?

Malko se gândise la întrebare:

— Aveţi la dispoziţie în Beijing cutii poştale ascunse?

— Am avut, dar acum nu mai sunt disponibile.

— Le putem activa?

— Sigur că da.

— Gândeşte-te. Mai vorbim mâine, mie mi-a ajuns pentru seara asta.

*

Intrând în hotelul Kempinski, Malko se simţea în continuare confuz. Îşi pierduse pofta de mâncare. De când începuse povestea asta, se cam adunaseră morţii şi fusese cât pe-aci să facă şi el parte din listă.

Tocmai se pregătea să urce cu liftul, când târfa

care-l mai agăţase şi altădată intră şi ea în cabină. Avea buze groase şi un piept maiestuos, cu siguranţă îmbunătăţit.

Zâmbindu-i cu timiditate, îl întrebă:

— *You alone? I can give you good fun. Only three hundred dollars*[23].

Malko o privi lung, apoi răspunse:

— *OK, you follow me*[24].

Coborâră la etajul şaisprezece şi, imediat după ce intrară în cameră, Malko scoase din portofel trei bancnote de câte o sută de dolari, i le întinse fetei, îşi scoase paltonul şi se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— *Suck me off and you go*[25].

Simţea nevoia să-şi spele creierul.

*

Lui Ling Sima îi venea greu să rămână impasibilă. După ce ieşise din hotelul în care se întâlnise cu Malko, se dusese imediat la Guoambu şi ceruse să-l vadă pe superiorul ei.

Bineînţeles că acesta era la curent cu ce se întâmplase graţie microfoanelor instalate în încăpere şi camerei video ascunse în plafon. O primi pe Ling Sima cu răceală, dar fără ostilitate.

— Ai procedat corect, conchise el. Poate că ar fi trebuit să organizezi altfel lucrurile.

— Nu m-am gândit că o să-şi recapete cunoştinţa atât de repede, îi explică femeia. Trebuia să fac astfel încât acţiunea să pară o crimă pasională.

---

23 Eşti singur? Pot să te fac să te simţi bine. Doar 300 de dolari.
24 OK, vino cu mine.
25 Mi-o sugi şi pe urmă pleci.

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Ştiu. Poate că e greşeala mea. În orice caz, cred că ai ieşit din circuit. Ia-ţi câteva zile de odihnă şi pe urmă vino din nou la mine. O să-ţi găsim o altă întrebuinţare.

Ling Sima nu îndrăzni să întrebe cine urma să-i ia locul. Nu se simţea deloc bine în pielea ei. Ieşi în curte şi simţi că i se învârteşte capul, ca şi cum s-ar fi aflat în transă. Atunci când Guoambu îi ceruse să-l asasineze pe Malko, nu avusese puterea să refuze.

Ar fi fost un risc prea mare pentru ea.

Acum, îşi dădea seama că urma să tragă cortina asupra unei părţi din viaţa ei. Chiar dacă, printr-un miracol, l-ar fi revăzut pe Malko, raporturile lor n-ar mai fi fost aceleaşi. Îi arătase că ataşamentul său faţă de el avea totuşi limite.

Realiză brusc că şi altceva avea să-i lipsească.

*

Zhou Yong Kang fusese informat în legătură cu eşecul eliminării lui Malko Linge. Era un fapt supărător, dar nu putea atrage după sine consecinţe grave.

Pur şi simplu, avea să fie şi mai bine pus în gardă.

Cel mai important era să disocieze această acţiune violentă de procesul de negociere. Era clar: chinezii nu voiau ca americanii să se amestece în problemele lor interne, adică în eventuala recuperare a lui Lou Zhao, însă miezul chestiunii urma să fie abordat. Pentru asta, el trebuia să mintă, şi încă foarte bine.

Observase ceva: agentul CIA era înarmat. Asta îi

salvase viaţa: Ling Sima avusese ordinul să-l împuşte dacă prima tentativă eşua.

De ce era înarmat?

Nu avea decât o singură soluţie pentru rezolvarea problemelor: grăbirea semnării acordului.

*

Malko dormise până târziu. Şocul comportamentului lui Ling Sima îl marcase, iar întâlnirea cu tânăra prostituată îl calmase doar parţial.

Fusese doar o nevoie de evadare fizică.

Problema care-i stătea în faţă era limpede: salvarea lui Lou Zhao.

Pentru asta, trebuia să vorbească din nou cu ea, să găsească o modalitate s-o ascundă. Acum ştia că, pentru a o proteja pe Lou Zhao, Guoambu n-ar fi ezitat să atenteze la viaţa lui. Una dintre temerile lui dispăruse: nu-şi mai făcea probleme că Guoambu o va face să dispară. Avea nevoie de ea pentru a cunoaşte, prin intermediul generalului Li Xiao Peng, adevărul despre operaţiunea *Dragonul Roşu.* Panica în care intraseră chinezii indica o criză internă profundă a Partidului, pe care nimeni n-o bănuise. Faptul că o parte a armatei, aliată cu membri de partid, reuşise să organizeze o astfel de operaţiune, în contradicţie cu politica oficială a Chinei, demonstra că puterea de la Beijing era divizată.

Telefonul hotelului îl făcu să tresară.

Vocea impersonală a unui angajat de la recepţie îl anunţă:

— Un domn doreşte să vă vorbească. Se află la

bar.

Malko nu aştepta pe nimeni, însă răspunse că o să coboare.

Cine putea fi necunoscutul?

*

Imediat după ce ieşi din lift, un bărbat părăsi una dintre mesele din faţa barului şi se îndreptă spre el.

Era un chinez îmbrăcat în negru, cu părul pieptănat pe spate, fără vârstă, cu un chip inexpresiv ca al unei mumii. Semăna cu un cioclu.

Se opri la un metru de Malko, făcu o plecăciune adâncă şi spuse într-o engleză excelentă:

— Mă numesc Xao Keng şi aş vrea să purtăm o scurtă discuţie.

Se aşezară la o masă mai izolată, iar chinezul se aplecă spre Malko.

— Lucrez la Ministerul Securităţii Statului, iar superiorii mei mi-au cerut să vin la dumneavoastră şi să vă prezint scuzele serviciului nostru.

Malko îl privi interzis.

— Scuze pentru ce?

— Pentru ceea ce s-a întâmplat ieri. Ne aflăm într-o situaţie extrem de delicată: persoana pe care aţi întâlnit-o şi-a pierdut capul şi şi-a dat frâu liber sentimentelor. E de neiertat. Bineînţeles că va fi pedepsită pentru această greşeală şi sunt însărcinat să vă spun că ministerul vă doreşte o mie de ani de fericire.

Parcă era într-un film suprarealist.

Malko reuşi să rămână serios. Era limpede, Guoambu nu se dădea înapoi de la nimic.

Ţeapăn ca o umbrelă, chinezul îl fixa cu ochii săi inexpresivi.

— Vă accept scuzele, spuse Malko, ca să nu-l jignească, dar nu sunteţi dumneavoastră răspunzători. Femeile sunt uneori imprevizibile ca rechinii.

Măcar să intre în joc.

Xao Keng lăsă să treacă mai multe secunde, apoi declară:

— Dacă sunteţi de acord, de acum încolo veţi lua legătura cu mine.

— Sunt încântat, îl asigură Malko.

Liniştit, chinezul continuă:

— O să vă contactez curând. Vă voi da un document.

Se ridică, se înclină de parcă ar fi fost acţionat de un arc, apoi se îndreptă spre ieşire cu paşi rigizi, ca un robot manevrat de Partid, care-i dicta probabil chiar şi cele mai ascunse gânduri.

Malko ceru un espresso. Această vizită avea şi o latură pozitivă. Chinezii voiau să evite ruptura şi credeau că ridicaseră în jurul lui Lou Zhao un zid de nepătruns.

O linie Maginot deja străpunsă.

Lui Malko nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să-şi pună planul în aplicare.

Capitolul XX

— Cred că am găsit ceea ce cauţi, spuse Al Snyder.

— O cutie de scrisori ascunsă? întrebă Malko.

După întâlnirea cu trimisul agenţiei Guoambu,

venise la ambasada americană.

— Nu, mai bun. Ceva ce am folosit pentru contactele cu disidenţii. După ştiinţa mea, chinezii nu s-au prins încă de şmecherie.

— Despre ce este vorba?

— Cinematograful Megabox din cartierul Sanlitun, care se află la subsol şi unde rulează filme străine recente. E refugiul tinerilor de bani gata din Beijing, în ciuda preţului, 120 de yuani. Motivul e că braţele fotoliilor se ridică şi pot flirta în voie, lucru imposibil în parcurile din Beijing. Lumea intră la orice oră, chiar şi după începerea filmului. Aici se poate purta o conversaţie, nimănui nu-i pasă de tine. Evident că asta presupune două lucruri: mai întâi, s-o poţi anunţa pe Lou Zhao, iar în al doilea rând, cel puţin *o* ruptură în filaj. Eu cred că, în ce o priveşte pe Lou Zhao, aşa ceva nu se va întâmpla. Prin urmare, nimeni nu trebuie să ştie că te duci acolo şi va trebui să ajungi cu mult *înaintea* ei, rămânând pe loc cât va fi necesar.

— La primul punct, răspunse Malko, încă nu am o rezolvare, dar pentru ruptura în filaj va fi nevoie de tine.

— Metoda pe care o folosim cel mai des, explică şeful staţiei CIA, este de a pleca de aici cu maşina, de a lua apoi metroul şi de a coborî într-o staţie unde aşteaptă o maşină. Urmăritorii nu vor avea timp să se organizeze. Problema este că vor semnala imediat dispariţia ta şi că vor intensifica supravegherea lui Lou Zhao.

— Şi dacă-i trimit un SMS pentru stabilirea întâlnirii? sugeră Malko.

Al Snyder zâmbi ironic.

— La sosire te va aştept tot Guoambu. Telefonul ei mobil ei este cu siguranţă ascultat şi-i pot intercepta cu uşurinţă SMS-urile.

Nu era o perspectivă prea grozavă.

Lipsit de ajutorul involuntar al lui Zhong Li, Malko nu mai avea posibilitatea să pătrundă în reşedinţa „Sun City”. Îi mai rămânea la dispoziţie un singur mijloc.

— Dar poştaşul? întrebă el.

Americanul se strâmbă.

— Îl pot intercepta, însă nu sistematic. Scrisoarea ar trebui „ambalată” astfel încât să nu trezească nicio bănuială. Există şanse să funcţioneze.

— Echipa de la T.D.[26] ar putea rezolva problema?

— Bineînţeles. Asta însă va dura douăzeci şi patru de ore. Trebuie să vină din partea unui organism neutru, să pară firesc. O să ne gândim.

— OK, conchise Malko, miracolele nu se întâmplă pe bandă rulantă. O să am nevoie în viitor şi de o cutie poştală ascunsă.

— Am scobit o bancă din parcul Bei Hai, spuse Al Snyder. N-am mai folosit-o demult, dar o avem încă la îndemână.

— OK, scrie-mi pe o hârtie coordonatele ei. Când e totul gata, mă anunţi. Cât timp face poşta la Beijing?

— O zi sau două. Am o idee! O să mascăm scrisoarea într-o convocare din partea administraţiei.

Malko părăsi ambasada ceva mai înseninat. Lucrurile începeau să capete formă, chiar dacă mai aveau de trecut peste câteva obstacole enorme.

---

26 Divizia Tehnică.

*

Li Xiao Peng părea foarte bine dispus, însă nu datorită mesei sofisticate pe care i-o pregătise Lou Zhao: ficăţei de raţă reci, ouă foarte condimentate a la Sichuan şi, ca încheiere, o supă limpede cu limbi de raţă.

Reuşi să golească holurile, puse beţigaşele pe masă şi o întrebă:

— Te-ai gândit la călătoria despre care ţi-am vorbit?

Lou Zhao încuviinţă din cap.

— Da, o să mă descurc cu serviciul şi cred că pot veni cu tine.

— Excelent, o să fim împreună câteva zile.

— N-o să ai probleme? întrebă femeia.

Li Xiao Peng se umflă în pene.

— Bineînţeles că da, e interzis, dar am avionul meu, iar comisarul politic al bazei o să închidă ochii. Mulţi demnitari ai Partidului fac la fel.

— Când e plecarea?

— Încă nu ştiu. Trebuie terminate pregătirile pentru oamenii cu care mă voi întâlni. De altfel, inspecţia mi-a fost cerută de Statul-Major. Aşa că n-ar trebui să fie probleme.

Era atât de mulţumit încât, fură să mai aştepte desertul, o prinse pe Lou de mână şi o trase până în dormitor.

În timp ce făcea dragoste cu ea, îi murmura la ureche cuvinte tandre, lucru neobişnuit în cazul lui. Dintr-odată, Lou Zhao se simţi ceva mai destinsă.

Totuşi, un gând o obseda: cum aveau să se sfârşească toate acestea?

*

După ce îşi anunţase vizita la telefon, Xao Keng aştepta acum la barul hotelului Kempinski, la fel de ţeapăn ca data trecută. Malko ajunse la masa lui, iar chinezul se ridică de parcă ar fi fost acţionat de un resort.

Făcu o plecăciune, zâmbind stângaci, apoi, după ce se aşeză la loc, scoase din buzunar un plic pe care i-l întinse lui Malko.

— Trebuie să ajungă la autorităţile din ţara dumneavoastră. Cât mai repede posibil şi cu discreţie maximă.

Malko observă că-l considera american, lată deci şi răspunsul Partidului Comunist Chinez la propunerea Casei Albe. În ciuda înfăţişării sale şterse, Xao Keng avea probabil un rang destul de înalt în Guoambu din moment ce i se încredinţase o misiune atât de delicată.

Malko puse plicul în buzunar.

— S-a făcut, îl asigură el. O să ajungă unde trebuie, fie prin mine, fie printr-o persoană de încredere.

Xao Keng se ridică din nou, îşi făcu plecăciunea şi se depărtă.

*

Malko îi întinse plicul sigilat lui Al Snyder. Şeful staţiei CIA din Beijing îl cântări cu un zâmbet ironic.

— Aş vrea să-i cunosc conţinutul! Chinezii continuă să claxoneze în timp ce se îndreaptă spre

dezastru, dar ei nu ştiu asta. Cred că nu doreşti să-l duci tu, nu-i aşa?

— Ştii bine că am treabă aici, replică Malko.

Americanul îi întinse ceva ce semăna cu un flacon de medicamente lunguieţ.

— Iată ce poţi lăsa în banca din parcul Bei Hai. Ar trebui să faci asta *înainte* de eventuala întâlnire cu Lou Zhao.

— Astăzi? întrebă imediat Malko.

— Nu chiar. Mâine dimineaţă. O să meargă cu tine un ofiţer de caz care cunoaşte această cutie poştală secretă.

— Şi scrisoarea pentru Lou Zhao?

— Trebuie doar s-o scrii. O să plece în seara asta în cartierul unde se află societatea care administrează „Sun City”. În mod normal, ar trebui să meargă. Sigur că, dacă Guoambu deschide plicul, poţi să-ţi iei adio de la Lou Zhao.

— E adevărat, există un risc, recunoscu Malko.

— OK, mâine dimineaţă un alt ofiţer de caz va pleca la Washington cu scrisoarea.

*

Singur în biroul lui, Zhou Yong Kang încerca să facă un rezumat al situaţiei. Ei era cel care administrase de la început afacerea Lou Zhao şi se luptase cu ceilalţi membri de partid pentru a-şi impune punctul de vedere.

Era pe cale să-şi atingă scopul. Când va avea în buzunar răspunsul americanilor, va acţiona. El însuşi semnase scrisoarea cerută de ei. Cu numele lui. Washingtonul ştia foarte bine că el deţinea în cadrul regimului locul trei şi că, având acest rang, era

capabil să-şi asume orice fel de angajament.

După ce va ajunge la el scrisoarea semnată de preşedintele SUA, îl va aresta pe generalul Li Xiao Peng şi îl va supune unui interogatoriu sever. Nimeni nu rezista la un astfel de interogatoriu…

Primise undă verde de la preşedintele Hu Jintao. Nu se punea problema să-şi asume vreun risc, lipsindu-i cuvântul americanilor.

Vor cădea capete, atât în armată, cât şi în Partid. Dacă nu ar fi avut informaţii, doar Li Xiao Peng ar fi fost pedepsit, deoarece „colaborase” cu o spioană americană.

După arestarea ei, femeia se va întoarce la închisoarea Qincheng, aşteptându-şi procesul, judecata şi condamnarea.

Totul se va rezolva în secret, ca de obicei.

Pentru a sărbători acest succes apropiat, decise să-şi ofere o masă rafinată la un mare restaurant din Beijing. La fel ca tuturor chinezilor, îi plăcea să mănânce bine.

Poate că se va duce chiar la maseurii orbi pentru a se destinde complet. La Beijing, existau mai multe saloane, unde un bărbat ca el se putea simţi bine fără să se teamă de indiscreţii.

*

Malko sosise la ambasada americană la ora nouă fix. Al Snyder însă nu ajunsese, aşa că trebui să mai aştepte douăzeci de minute.

— Scrisoarea a plecat, îl anunţă imediat şeful staţiei. Nu ne mai rămâne decât să ne rugăm.

Era ultima linie dreaptă, la capătul căreia se afla

fie un zid de ciment de care se vor izbi, fie libertatea lui Lou Zhao. De asemenea, ştia foarte bine că-şi risca viaţa. Guoambu avea mii de mijloace de a se debarasa de el, fără ca nimeni să-i poată imputa amestecul.

Un bărbat cu părul scurt şi grizonant intră în biroul lui Al Snyder, care făcu prezentările.

— William Morris e la a doua şedere aici. Vorbeşte chineza şi o să te însoţească la cutia poştală secretă. Dispozitivul se află la locul lui, iar el cunoaşte traseul.

— N-aţi mai folosit-o demult? se nelinişti Malko.

— De doi sau de trei ani. Chinezii n-au descoperit-o niciodată.

Malko se îndreptă spre parcarea subterană în compania lui William Morris. Acesta se îngrijise de toate amănuntele: geamurile jeepului erau fumurii, aşa că „supraveghetorii" postului de pază din faţa ambasadei nu aveau cum să ştie cine se află în maşină.

Din cauza aglomeraţiei, merseră cam o jumătate de oră, apoi se opriră în faţa unei staţii de metrou de pe linia 1, Quandmen.

Lăsând şoferul în maşină, William Morris şi Malko se năpustiră pe scara staţiei. Tocmai la timp pentru a vedea garnitura de vagoane albe care sosea. Se aşezară în partea din faţă a trenului.

— Coborâm la a patra staţie, spuse ofiţerul de caz. O maşină cu numere chinezeşti ne aşteaptă acolo. O Toyota.

Coborâră la Wukesong.

Se năpustiră imediat în Toyota verde care aştepta lângă trotuar.

Strada era pustie.

Douăzeci de minute mai târziu, vehiculul intra în parcul Bei Hai prin poarta vestică şi se angajă pe un pod în întregime alb, care ducea la insula din mijlocul lacului.

— Este insula hortensiilor, îl anunţă William Morris. Chinezilor le place foarte mult să se plimbe aici. Duminica, e înghesuială.

Maşina urcă spre o „stupă”[27] de un alb strălucitor, care domina colina. Parcă te aflai în Tibet.

Trecură prin faţa unei clădiri etajate, construite chiar în faţa monumentului.

— Este Templul Liniştii Eterne, explică americanul. E bine să-l ţineţi minte.

Opri maşina într-o mică parcare aproape plină şi o luară apoi pe o potecă largă care ocolea „stupă”. Mai mulţi copii se jucau cu zmeiele, iar bătrânii stăteau de vorbă pe bănci.

William Morris spuse cu voce joasă:

— A treia bancă începând de aici.

Îşi continuară drumul tară să se grăbească. Banca era goală şi se aşezară. Oamenii treceau pe lângă ei fără să le acorde atenţie.

Americanul îi spuse lui Malko:

— Treceţi cu mâna pe sub bancă. De-a lungul primei stinghii de lemn.

Malko îl ascultă şi făcu un gest natural. Simţi imediat sub degete o cavitate de vreo zece centimetri lungime. În interiorul ei se găsea o placă metalică.

— O simt, spuse el.

— OK, răspunse ofiţerul. Puneţi acolo cutiuţa pe

27 Monument budist.

care v-am dat-o.

Malko îşi strecură din nou degetele sub bancă. Imediat ce cutia pe care o ţinea în mână ajunse deasupra cavităţii cioplite în lemn, fu aspirată şi rămase lipită de interior.

— E montat acolo un magnet puternic, îi explică americanul. În felul acesta, cutia nu are cum să cadă. Asta e, am cam terminat. Ne putem întoarce.

Malko recuperă cutiuţa metalică şi se îndreptară spre parcare.

— Atenţie să nu fiţi urmărit atunci când vă întoarceţi aici, îi recomandă ofiţerul de caz. Nu prea avem multe cutii poştale secrete. Guoambu nu trebuie să le descopere.

Lui Malko îi crescuseră aripi: avea de-acum un mijloc de comunicare cu Lou Zhao.

Capitolul XXI

Lou Zhao deschise distrată corespondenţa adusă de unul dintre paznici. O scrisoare trimisă de administraţia imobilului. De data aceasta, oare ce mai reclamau?

Adrenalina îi invadă brusc arterele atunci când descoperi câteva cuvinte scrise cu markerul pe o foaie de hârtie albă:

„Vino la cinematograful Megabox, rândul 12, mâine între trei şi patru. Dacă nu poţi, atunci poimâine. La aceeaşi oră. Malko.”

Inima îi bătea să-i sară din piept. Se forţă să pună scrisoarea la loc în plic ca şi cum n-ar fi avut nicio importanţă, apoi deschise şi restul corespondenţei. Se temea de camerele de vederi ascunse.

Se duse în bucătărie şi aruncă scrisoarea în dispozitivul de mărunţit gunoiul împreună cu alte hârtii. Nu mai ştia ce să creadă. Oare trebuia să se ducă la întâlnire? Oare nu era o capcană întinsă de Guoambu?

Se simţea în pericol, însă Malko Linge o determinase să facă lucruri şi mai periculoase.

Pentru o clipă, îi trecu prin minte să-i anunţe pe cei din Guoambu, ca să-şi mai îndulcească soarta. Poate că, în cele din urmă, o vor lăsa în pace.

Mai avea la dispoziţie câteva ore de gândire şi încercă să-şi golească mintea.

Oare cum se vor termina toate astea?

Dacă nu erai pasăre, n-aveai cum să pleci din China. Prima dată, beneficiase de efectul surprizei. Acum, nu mai era cazul.

Şi atunci, de ce să rişte?

*

Echipa trimisă de Guoambu să-l supravegheze pe Malko era din nou mustrată. Pentru a doua oară, agenţii fuseseră lăsaţi cu buzele umflate.

Singurul element pozitiv: în perioada în care el dispăruse, Lou Zhao se aflase în sediul Guoambu, unde-şi scrisese raportul zilnic.

Deci nu pe ea intenţionase s-o vadă.

Bineînţeles că această dispariţie era neliniştitoare, dar răul cel mare fusese evitat.

Responsabilul redactă o notă prin care recomanda intensificarea supravegherii agentului CIA. Din păcate, episodul de la metrou nu putea fi contracarat. Având în vedere circulaţia din Beijing,

nu puteau posta maşini la fiecare ieşire a metroului.

Acum, după ce fusese trimisă şi ultima scrisoare, nu mai aveau mult de aşteptat.

Guoambu prefera să aştepte răspunsul americanilor înainte de a-l lichida pe Malko, de a o trimite pe Lou Zhao la închisoare şi de a-l aresta pe generalul Li Xiao Peng. Totuşi, în caz de urgenţă, puteau da lovitura. Însă lichidarea lui Malko Linge ridica o problemă: trebuia să pară un accident.

*

Era ziua cea mare. Dacă totul se desfăşura aşa cum trebuia, Malko putea să vorbească cu Lou Zhao.

Aştepta în biroul lui Al Snyder ca dispozitivul să fie pus la punct. Încă o dată, urma să-i lase pe agenţii chinezi cu buzele umflate.

Şeful staţiei CIA intră în birou şi îl întrebă vesel:

— Eşti gata?

Era însoţit de tânărul ofiţer de caz care-l dusese pe Malko la banca din parcul Bei Hai. Ieşiră din ambasadă şi se îndreptară spre centru, simţind în jur „prezenţa” masivă a oamenilor trimişi de Guoambu. Cel puţin trei maşini.

Din fericire, aceştia nu puteau lua metroul.

Schimbaseră staţia. Malko se dădu jos din Ford şi văzu trei oameni care se precipitară pe urmele lui.

Guoambu dădea tot ce avea mai bun.

Metroul era aproape gol.

Chinezii care-l urmăreau se aflau în vagonul următor. În timp ce garnitura prindea viteză, Malko se rugă în gând să nu existe niciun contratimp.

Cinci staţii. Coborî din vagon în ultima clipă,

tocmai când se închideau uşile. Unul dintre chinezi nu avu timp să se desprindă din mulţime, dar când Malko ajunse afară, doi erau pe urmele sale, unul dintre ei cu telefonul mobil la ureche. Din fericire, fără ajutorul unui elicopter, nu puteau să-l urmărească prea departe.

Malko sări în Toyota pregătită de Al Snyder, care demară imediat.

Satisfăcut, se întoarse şi inima îi sări din piept: cei doi agenţi opriseră un taxi şi se năpustiseră în el!

De data aceasta, filajul nu fusese întrerupt.

Malko înjură şi se aplecă spre şofer.

— Au găsit un taxi, sunt în spatele nostru.

— Ce facem?

— Mergi mai departe şi ne gândim.

Merseră până la bulevardul Dongchang'an, cu taxiul pe urmele lor. Ocupanţii acestuia chemaseră probabil întăriri. Malko îşi spuse că se terminase: Lou Zhao îl aştepta degeaba.

— Ne întoarcem la ambasadă, îi spuse el şoferului.

— Staţi puţin, sir. Am o idee, îi propuse tânărul agent. De-a lungul ambasadei există o stradă pe care circulaţia este interzisă, unde se află ieşirea pentru ambasador. Pot să intru pe acolo.

— Ăştia sunt de la Guoambu, puţin le pasă lor de interdicţii de circulaţie.

— Îi cunosc pe chinezi, sir. Cei care păzesc strada sunt extrem de severi. În cel mai rău caz, o să-i facă să piardă două-trei minute ca să le verifice actele.

— OK, conchise Malko, putem încerca.

Se îndreptară în direcţia ambasadei americane. După cinci minute, se aflau la intrarea pe Ganghua Road, care se întindea de-a lungul ambasadei spre

est. Şoferul semnalizã cu farurile şi opri în faţa dispozitivului cu ţepi din mijlocul drumului, care interzicea trecerea.

Patru chinezi în uniformă păzeau barajul, purtând şepci de blană şi haine matlasate, iar pe dedesubt veste antiglonţ G.K., capabile să oprească orice tip de proiectil tras dintr-o armă de foc.

Ofiţerul de caz coborî geamul, scoţând la vedere legitimaţia diplomatică, iar unul dintre soldaţi trase la o parte dispozitivul cu ţepi pentru a-i permite trecerea.

Parcurseseră douăzeci de metri atunci când taxiul se opri în faţa barajului pus la loc. Malko se întoarse şi observă conversaţia dintre şoferul taxiului şi paznici. Brusc, unul dintre pasageri ţâşni din taxi şi vârî sub nasul paznicului o legitimaţie.

Acesta îndepărtă imediat barajul.

Maşina lui Malko nu se afla la mai mult de zece metri de capătul străzii.

La plecare, era mai simplu.

Încetiniră uşor în faţa punctului de gardă, cotind imediat la dreapta, pe Chaoyong Men Street, una dintre şoselele de centură cu o circulaţie extrem de aglomerată. Între timp, taxiul tocmai dădea colţul pe care se afla ambasada americană.

Ofiţerul de la volan accelerã şi o luă la dreapta, pe banda pentru opriri de urgenţă. Mergând cu peste 120 de kilometri la oră, căpătase un avans considerabil faţă de taxiul în care veneau cei doi agenţi din Guoambu. Ieşi pe primul drum lateral, în Gongyatiyuchang, un mare bulevard care ducea la Stadionul Muncitorilor. Coti încă de două ori la dreapta, îndreptându-se din nou spre vest.

Încântat, tânărul ofiţer se întoarse spre Malko.

— De data sta, sir, cred că ne-au pierdut urma! Mergem la cinematograf.

— Mergem, confirmă Malko.

Douăzeci de minute mai târziu, opriră în faţa intrării centrului comercial în care se afla cinematograful Megabox. Malko sosise cu cel puţin o jumătate de oră înaintea lui Lou Zhao. Ofiţerul îi întinse un bilet.

— Poftim, sir, nu mai trebuie să treceţi pe la casă.

Malko puse piciorul pe scara rulantă care ducea la subsol. După ce arătă biletul, intră în sală. Rula *Green Zone,* un film american de acum trei ani. Când ochii săi se mai acomodară cu obscuritatea, văzu că sala era pe jumătate plină.

Se aşeză pe rândul 12, aşa cum precizase în scrisoare. Lângă el, auzi oftaturile scoase de o masă indistinctă care ocupa două fotolii: un cuplu de tineri angajaţi într-un flirt febril şi agitat, dacă era să judeci după mişcările lor dezordonate.

Malko încercă să se destindă.

Nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să aştepte şi să se roage.

*

Lou Zhao îşi parcase Volkswagen-ul Beetle destul de departe de Megabox. Comportamentul ei nu trebuia să trezească neîncrederea agenţilor care o urmăreau, pentru că aşa proceda de fiecare dată când ieşea în oraş.

Făcu câţiva paşi, trecu prin faţa centrului comercial, intră puţin într-un magazin de jeanşi, apoi se întoarse pe acelaşi drum.

De data asta, se opri în faţa intrării centrului comercial, păru să ezite, apoi puse piciorul pe scara rulantă. După câteva clipe, pătrunse în sala de cinema cufundată în întuneric. Aşteptă câteva secunde pentru ca ochii să i se obişnuiască cu obscuritatea, apoi numără douăsprezece rânduri şi se aşeză lângă cei doi tineri îmbrăţişaţi.

Inima îi bătea mai repede şi era mai emoţionată decât cei doi îndrăgostiţi.

Chiar dacă cineva o urmărise până în sală, se vedea clar că nu se întâlnise cu nimeni.

Încurajată, încercă să se uite la film, dar era totuşi prea încordată. De-acum, îi distingea mai bine pe cei din jurul ei: câteva persoane singure şi multe cupluri. Imposibil de văzut dacă Malko se afla printre ei.

Zece minute mai târziu, o siluetă se ridică de pe acelaşi rând cu ea şi o apucă pe culoarul lateral, îndreptându-se spre toaleta din stânga ecranului.

Lou Zhao aşteptă zece minute, apoi se ridică şi ea. Între timp, un cuplu procedase la fel: unii nu ezitau să facă dragoste în toaletele publice.

Cu inima bătându-i gata să-i sară din piept, merse pe culoarul care ducea la toalete. Cei doi tineri se sărutau lipiţi de zid, fără să vadă nimic în jur.

Lou Zhao se strecură prin faţa lor şi împinse uşa pe care scria „Bărbaţi”.

Malko era acolo, aplecat deasupra chiuvetei. O văzu în oglindă şi se întoarse spre ea.

*

Malko făcu un pas înainte şi o prinse de braţ,

împingând-o într-o cabină deschisă. Închise imediat uşa cu zăvorul. Totul era de o curăţenie scrupuloasă, dar de-abia începeau acolo amândoi.

— Vreo problemă? întrebă Malko cu voce joasă.

— Nu, nu, e-n ordine, spuse Lou Zhao pe un ton nesigur. De ce ai vrut să ne întâlnim?

— Mă ocup de scoaterea ta din ţară, răspunse el. Putem înşela vigilenţa agenţilor din Guoambu, aşa cum am făcut azi. Mai sunt necesare câteva zile pentru ca totul să fie pus la punct. O să-ţi explic cum vom comunica de aici înainte.

Îi descrise cutia de scrisori improvizată din parcul Bei Hai, oferindu-i suficiente amănunte ca s-o poată identifica.

Lou Zhao era neliniştită.

— Asta-i tot? întrebă ea.

— Pentru moment, da.

— Trebuie să plec din Beijing, spuse femeia. Li Xiao Peng mi-a propus să-l însoţesc în turul lui de inspecţii. O să lipsim cinci sau şase zile.

— Bănuieşte ceva?

— Nu, v-am spus că este foarte îndrăgostit.

— Ce părere are Guoambu despre el?

— Îl supraveghează îndeaproape, dar mi-au dat voie să-l însoţesc.

Malko îşi spuse că era bizar. Însă minutele treceau.

— Întoarce-te la locul tău, o sfătui el. O să-ţi trimit mâine un mesaj prin intermediul băncii din parc.

Lou Zhao se desprinse din spaţiul îngust al cabinei şi dispăru.

Malko mai rămase câteva clipe, apoi se întoarse şi el în sală.

Aşteptă să se termine filmul, lăsând-o pe Lou Zhao să plece prima. Ieşi în stradă mult mai târziu. Era destul de neliniştit, dar nu se întâmplă nimic. Din precauţie, nu luă taxiul din apropierea cinematografului, ci de pe Gongti South Road.

După ce coborî din taxi în faţa hotelului Kempinski, văzu un bărbat ieşind dintr-o maşină şi precipitându-se spre şoferul taxiului. Malko zâmbi în gând: precauţiile lui se dovedeau utile. Altfel, Guoambu ar fi putut face legătura între el şi Lou Zhao.

Urcă în cameră pentru a reflecta la cele întâmplate. Lou Zhao avea dreptate: era bine să scape provizoriu de Guoambu, însă plecarea ei din China reprezenta adevărata problemă.

Deodată, îi veni o idee.

Dacă mergea, toate problemele erau rezolvate. Din păcate, exista un număr destul de mare de necunoscute. Oricare dintre ele putea duce la eşuarea proiectului.

Capitolul XXII

Zhou Yong Kang îi convocase pe toţi responsabilii operaţiunii *Dragonul Roşu.* După ce le citi rapoartele, deveni extrem de neliniştit. Toată asistenţa aştepta cu sufletul la gură cuvintele lui.

— Cred că americanii pregătesc ceva! începu el. Nu este normal ca Malko Linge să scape de filaj în mod repetat.

— Ultima dată când a dispărut, căpitanul Lou Zhao se afla la noi, observă responsabilul cu supravegherea celor două personaje.

Zhou Yong Kang îi aruncă o privire dispreţuitoare.

— Nu trebuie să ne subestimăm adversarii. Malko Linge nu se află la Beijing doar în calitate de „curier”. Sunt sigur că americanii vor s-o recupereze pe Lou Zhao şi au pus la cale un plan.

— Imposibil, protestă responsabilul. Nu vor putea ieşi niciodată din Beijing.

Zhou Yong Kang îl privi cu severitate.

— A făcut-o deja o dată. A ieşit chiar şi din China, de sub nasul vostru. Nimic nu e imposibil.

— În cazul acesta, conchise responsabilul, nu există decât o singură soluţie: închidem porţile, arestându-i pe Lou Zhao şi pe amantul ei.

— E o decizie politică, remarcă Zhou Yong Kang. O supun aprobării Partidului. În acest moment, ne asumăm prea multe riscuri, l-am aburit pe americani, dar asta nu înseamnă că nu vor face şi ei la fel cu noi. Aveţi vreun plan B pentru eliminarea lui Malko Linge?

Cei prezenţi se uitară unii la alţii.

— Nu e foarte dificil, începu specialistul în lovituri dubioase. Putem organiza un „accident” de circulaţie, dar sunt necesare câteva zile de pregătiri.

Zhou Yong Kang nu se gândi decât două-trei secunde:

— Bine, zise el, daţi-i drumul. După asta, îi „eliminăm” pe căpitanul Zhao şi pe generalul Li Xiao Peng.

— Înaintea seriei de inspecţii?

— Probabil în timpul inspecţiilor, conchise omul care ocupa a doua poziţie în cadrul regimului. Poate că e mai bine să se întâmple în afara Beijing-ului. Cred că, aflând de arestarea generalului, complicii

lui, pe care încă nu i-am identificat, se vor teme şi vor renunţa la proiect. Sau se vor deconspira şi îi vom zdrobi. Mai întâi, eliminaţi-l pe Malko Linge.

*

Malko scrisese cu atenţie mesajul destinat lui Lou Zhao. Era ultima sticlă aruncată în mare. Renunţase la ideea de a o duce personal. Era prea periculos, aşa că îi cedase locul unui angajat al ambasadei, care nu se afla în colimatorul agenţilor din Guoambu.

Mingea era acum în terenul lui Lou Zhao. Ceea ce îi cerea Malko în mesaj nu era uşor şi nu depindea doar de ea. Dacă nu funcţiona, lui nu-i mai rămânea decât să plece din Beijing, pentru că încercase tot ce-i stătuse în puteri.

Următoarele patruzeci şi opt de ore aveau să fie cruciale.

*

Lou Zhao tremura ca o frunză-n vânt atunci când se aşează pe banca din parcul Bei Hai.

Din fericire, nu era prima dată când venea aici. Admirase de fiecare dată enorma „stupă” de patruzeci de metri înălţime, o clădire bizară pentru Beijing, fiind un monument tipic tibetan.

În plus, soarele strălucitor de primăvară răspândea o căldură blândă, deloc caniculară, dar suficientă pentru ca parcurile capitalei să se umple de lume.

Lou Zhao îşi aprinse o ţigară, apoi trecu discret cu

mâna pe sub marginea băncii. Degetele ei găsiră imediat adâncitura şi smulseră din ea cutiuţa metalică. Se uită tot timpul în jur.

Nu se vedea nimeni.

Agenţii care o supravegheau credeau probabil că e cufundată în meditaţie.

Despături hârtia şi o citi rapid, o dată, apoi încă o dată. Sângele începu să-i pulseze în vene. Ceea ce citise o îngrozise. Dacă nu făcea nimic, era pierdută. Dar oare va reuşi să întreprindă ceea ce-i cerea Malko?

Mototoli hârtia şi se întrebă cum să scape de ea. În cele din urmă, îşi mai aprinse o ţigară şi dădu foc şi hârtiei, a cărei cenuşă se răspândi în aer.

După ce termină de fumat, urcă până la „stupă” şi îngenunche printre ceilalţi pelerini. Se rugă din toate puterile.

Poate că ar fi trebuit să-i ceară Diavolului un strop de ajutor.

*

Malko se odihnea în biroul lui Al Snyder, care plecase la o întâlnire cu omologii săi britanici. Răsucea în minte pe toate părţile planul său nebunesc.

Perioadele de descurajare, în care existau o mulţime de „dacă”, alternau cu cele de entuziasm: dacă proiectul reuşea, dădea cea mai mare lovitură din cariera lui.

Nici măcar şeful staţiei CIA nu era la curent cu planul lui. Malko aştepta răspunsul lui Lou Zhao. Dacă ea declara că planul era imposibil, renunţa la

el.

Îşi impusese să aştepte patruzeci şi opt de ore pentru a-i lăsa timp lui Lou Zhao să răspundă. Ceea ce era un risc suplimentar.

Şeful staţiei intră ca o furtună şi îi aruncă lui Malko o privire.

— Te muncesc gândurile negre?

— Nu, cugetam.

Americanul se trânti în fotoliu şi propuse:

— Şi eu sunt obosit. Ce zici, mergem să mâncăm la barul XIU? Acolo există muzică şi fete frumoase, chiar dacă nu ne putem atinge de ele.

— Asta ai spus şi despre Zhong Li, nu se putu abţine Malko.

— Biata Zhong Li. Dacă aş fi bănuit că, prezentându-ţi-o, o condamn la moarte... Era o femeie adorabilă.

Încă o pierdere colaterală. Malko ar fi vrut să-şi scoată din minte acest episod: era prea trist.

— OK, acceptă el, mergem la XIU Bar. Măcar să uităm câteva momente de toate astea.

Genul acesta de misiune îl sleia de puteri, îl golea din punct de vedere nervos. Erau atâtea capcane de evitat! Malko îşi stabilise un obiectiv practic imposibil de atins. Îşi punea viaţa pe tavă. Dacă Guoambu afla de planul lui, nu va ezita nicio secundă să-l lichideze, cu negocieri sau fără...

*

Lou Zhao se făcuse frumoasă ca să-şi primească amantul.

Îmbrăcase un taior cu fusta foarte scurtă, de sub

care se vedeau ciorapii negri. Se dusese special să-şi cumpere ciorapi „stay-up” dintr-un magazin de lenjerie italienesc de pe strada Wangfujiang, o arteră pietonală unde se aflau cele mai bune buticuri din Beijing. Chinezoaicele, foarte pudice, nu le frecventau aproape niciodată. De altfel, chiar şi Lou Zhao se simţea puţin jenată, considerând în mintea ei că se purtase ca o târfă. Categoric, generalul Li Xiao Peng n-o cumpărase niciodată, dar se folosea acum, pentru a-l seduce, de artificiile proprii curtezanelor.

Când sună la uşă, tocurile ei răsunară în încăpere aproape prea tare.

Li Xiao Peng râmase stană de piatră în uşă, amuţit de aşa o surpriză.

Lou Zhao îi adresă un zâmbet încărcat de toată senzualitatea de care era în stare.

— Ce faci, nu intri?

Chinezul se mişcă brusc, puse jos pachetul pe care-l ţinea în mâini şi o luă în braţe pe Lou Zhao, pipăind-o aşa cum faci cu o portocală ca să vezi dacă e coaptă.

Lipită de zid, tulburată de această înflăcărare neobişnuită, Lou Zhao încercă să-l respingă, dar fără convingere. Nu văzuse asemenea scene decât în filmele porno japoneze.

— Ce frumoasă eşti, mormăi amantul ei, desfăcându-i taiorul pentru a-i mângâia sânii acoperiţi de mătasea mov.

— Nu vrei să mănânci?

Drept răspuns, generalul îi strecură mâna pe sub fustă, urcând de-a lungul a ceea ce credea el că sunt nişte dresuri.

Când simţi carnea dedesubtul ciorapului, fu cât pe-aci să facă un infarct! Nici în visurile sale cele mai nesăbuite nu-şi imaginase aşa ceva. Lou Zhao era o femeie serioasă, nicidecum o curtezană.

Mâna cotrobăia pe sub fusta ei, încercând să-i smulgă chiloţii. Nereuşind, o apucă strâns şi o târî literalmente prin cameră. Excitat peste măsură, nici nu-şi mai scoase haina, mulţumindu-se să-şi descheie pantalonii şi să-şi elibereze sexul pe care, altădată, Lou Zhao reuşea cu mari eforturi să-l „trezească”.

Cu un răget de fiară sălbatică, o aruncă pe pat şi, cu o singură mână, îi scoase chiloţii de nailon. Se lăsă peste ea, strivind-o cu toată greutatea.

După mici căutări, se înfipse în ea. Lou Zhao nu era încă excitată şi avu senzaţia că o violează.

Întorcând capul, bărbatul zări siluetele lor în oglinda şifonierului, ciorapii negri şi carnea de deasupra.

În câteva secunde, explodă.

Era ameţit, dar nebun de fericire.

Lou Zhao nu se aşteptase la acest uragan, dar îşi spuse că îi servea planurilor ei.

Pudică, îşi trase în jos fusta, acoperindu-şi picioarele şi abandonându-şi chiloţii pe cearşaful mototolit. Generalul îşi aranja şi el hainele.

— Ţi-e foame? întrebă ea.

— Aş mânca un dragon întreg, o asigură Li Xiao Peng.

*

Terminaseră raţa à la Peking. Li Xiao Peng încă

mai plutea pe un norişor roz. Luă mâna amantei sale şi o strânse cu putere.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine! spuse el. Niciodată n-am fost atât de fericit.

Atunci când se trezeşte, Demonul Amiezii poate face ravagii teribile.

Lou Zhao îl fixă cu privirea.

— Ştii ce mi-ar plăcea?

— Vrei un ceas elveţian?

Pentru el, asta era culmea luxului. Lou Zhao clătină din cap.

— Nu, aş vrea să mergem să cinăm într-un restaurant bun.

Li Xiao Peng rămase mai întâi tăcut, apoi remarcă:

— Ştii bine că, la funcţia mea, trebuie să fiu prudent. Partidului nu-i plac ofiţerii superiori care se afişează în locuri publice cu femei ca…

Generalul se opri brusc. Lou Zhao continuă cu o voce dulce:

— Femei care sunt nişte prostituate. Cu toate astea, mă iei cu avionul tău în inspecţie. Crezi că Partidul n-o să afle?

Li Xiao Peng se tulbură, ochii i se înceţoşară şi bâlbâi:

— Ai dreptate! Mergem!

— Când?

— La întoarcerea din călătorie.

— Nu, vreau înainte. De multă vreme îmi doresc asta. Pe urmă, o să-ţi ofer multă plăcere.

— Ah, bine.

Femeia se ridică şi îl luă de mână, trăgându-l după ea în direcţia camerei. Acolo, trase sertarul unei comode şi-i arătă teancul de lenjerie dinăuntru.

— De dragul jocului, dragostea ştie să se folosească de artificii, câtă ea un vechi proverb chinezesc.

Generalul rămase trăsnit în faţa grămezii de mătăsuri. Se decise foarte repede.

— Bine, spuse el. Nici mâine, nici poimâine. Joi. Aleg eu restaurantul.

Lou Zhao îşi lipi buzele de ale lui şi îl sărută, meditând la proverbul lui Lao Tzu: femeile învinge bărbaţii aşa cum apa învinge focul.

Prima treaptă a rachetei imaginate de Malko îşi luase zborul.

Capitolul XXIII

Se scurseseră două zile şi nu se întâmplase nimic. Malko stătea ca pe ace, făcând curse între hotelul Kempinski şi ambasada americană şi numărând orele. Avea de gând să mai aştepte o zi, apoi voia să se ducă în parcul Bei Hai să recupereze răspunsul lui Lou Zhao. Dacă era negativ, eşecul devenea total.

Intră în restaurantul Da Dong, unde îl aştepta Al Snyder. Îl zări pe american în mijlocul mulţimii gălăgioase de clienţi. Lângă ei, şase chinezi aşezaţi în jurul unei mese rotunde se îndopau pe rupte, învârtind cu mare viteză platoul din centru.

— Am veşti de la Washington, îl anunţă şeful staţiei. Sunt neliniştiţi. Au pregătit un răspuns usturător pentru chinezi, dar vor să fie siguri că nu riscă nimic.

— Am ajuns în ultima fază, răspunse Malko. Aştept răspunsul lui Lou Zhao la întrebările pe care i le-am pus. Dacă răspunde pozitiv, totul e posibil.

— Ce înseamnă totul?

Malko zâmbi.

— E prea devreme, nu pot spune nimic. E o chestiune de câteva zile.

Nu voia să vândă pielea ursului din pădure.

*

Malko se trezi atunci când sună telefonul mobil. O voce care vorbea în engleză cu un puternic accent chinez. Trebui să i se repete de mai multe ori ca să înţeleagă numele persoanei care-l suna: Xao Keng, agentul care o înlocuise pe Ling Sima pentru contactele cu el. După ce rosti acelaşi lucru în mii de variante, chinezul sfârşi prin a spune:

— Şefii mei sunt îngrijoraţi. Unii doresc să vă vadă. E posibil?

— La ce nivel?

Malko nu avea niciun chef să piardă timpul cu subalterni.

— La un nivel foarte înalt, îl asigură chinezul. Nu vreau să dau nume prin telefon.

Malko îşi spuse că nu avea nimic de pierdut. Era întotdeauna interesant să-i cercetezi pe chinezi şi să pătrunzi în miezul instituţiei care se numea Guoambu.

Chinezul emise un sunet care putea trece drept un râs de satisfacţie.

— În acest caz, domnule Linge, la ora două va veni o maşină să vă ia de la hotel. Un Audi negru.

Vehiculul unui aparatcik de rang înalt.

Vrând şi el să evite indiscreţiile, Malko se pregăti şi se duse la ambasada americană.

Al Snyder rămase perplex.

— Mă întreb cu cine vor să te întâlneşti, exclamă el. Şi ce-ţi vor spune. Ştii unde te vei duce?

— Nu.

— O să încerc să-ţi asigur o protecţie. Trimit o maşină cu doi agenţi, care te va urmări tot timpul. Aşa, o să ştim unde te duc.

*

Malko coborî la două fără cinci. Un vânt îngheţat sufla asupra Beijing-ului şi ar fi avut nevoie de ceva mai gros decât paltonul de vigonie.

Maşina Audi 8 aştepta chiar în faţa uşii. După ce ieşi din hotel, de pe locul de lângă şofer ţâşni un chinez care deschise portiera din spate. Maşina demară imediat.

Aşezându-se mai bine pe locul lui, Malko îşi dădu seama că Glock-ul rămăsese în buzunarul interior al paltonului. Ar fi fost mai bine dacă l-ar fi lăsat la hotel. Era cam deplasat să răspunzi unei invitaţii făcute de Guoambu şi să te duci în vizită înarmat.

Distrat, se uita la peisajul de afară prin geamurile fumurii. Era imposibil să-şi dea seama unde se află. Brusc, zări nişte tribune şi înţelese că era Stadionul Muncitorilor. Se găseau în nord-estul Beijing-ului, aproape de sediul Guoambu.

Maşina urmări o lungă palisadă situată în dreapta. În stânga, o mulţime de locuinţe modeste de închiriat numerotate şi terenuri virane.

Malko moţăia.

Auzi dintr-odată, din dreapta, un muget puternic de motor. Întorcând capul, zări pentru o fracţiune de secundă botul unui camion care, ieşind din stadion, se îndrepta spre ei, ca şi cum nu i-ar fi văzut.

Malko nu avu timp nici să i se facă frică.

Botul camionului lovi maşina Audi la nivelul portierei drepte din faţă, proiectând-o ca pe o bilă de biliard. Maşina pluti pe deasupra şoselei, se răsturnă şi ateriză alunecând mai departe. Malko se trezi în patru labe pe capotă, cu o durere cruntă în braţul stâng. Era ameţit.

Din partea din faţă a vehiculului, acum distrusă, se auzeau gemete. Bărbatul care-i deschisese mai devreme portiera părea fără cunoştinţă. Un miros de benzină începu să invadeze maşina, iar Malko îşi spuse că va lua curând foc.

Încercă din toate puterile să deschidă portiera, dar era blocată. În cele din urmă, cu lovituri de picior, reuşi s-o forţeze şi să se strecoare afară în patru labe.

Îl durea spatele, sângele îi curgea de-a lungul braţului, iar capul i se învârtea. Reuşi să se ridice în picioare şi se uită în jur.

Căută cu privirea camionul care-i lovise.

Nici urmă.

Gemând, şoferul maşinii se strecură afară din maşină, apoi dispăru în fugă.

Totul era bizar.

Brusc, Malko realiză că nu era vorba de un accident: încercaseră să-l asasineze. Un accident de circulaţie, aşa cum ştia să organizeze KGB-ul din Rusia.

De neevitat.

Iată de ce veniseră să-l ia. Ca să-l ducă direct în capcană.

*

Întorcând capul, văzu doi chinezi care coborâseră dintr-un Volkswagen Santana şi alergau acum spre el. Tocmai voia să le facă semn, dar observă o armă în mâna celui care fugea în faţă.

În acelaşi moment, se auzi în spatele lui un bufnet surd, şi maşina Audi luă foc. Flăcările lingeau geamurile, împrăştiind un miros puternic de plastic ars.

Ultima mişcare: chinezii plasaseră în Audi o bombă incendiară, astfel încât Malko să nu poată supravieţui...

Crima perfectă: un accident provocat de o maşină care dispare, urmat de incendierea „accidentală" a vehiculului.

Cei doi chinezi se aflau acum la vreo douăzeci de metri de el. Amândoi erau înarmaţi.

Apucat de un acces irezistibil de furie, Malko scotoci rapid în buzunarul paltonului şi scoase Glock-ul. După ce vârî un cartuş pe ţeavă, deschise focul asupra celor doi bărbaţi care veneau în fugă să-l termine.

*

Împuşcăturile răsunară înfundat pe şoseaua pustie. Ţinând arma cu ambele mâini, Malko îşi goli încărcătorul. Cei doi chinezi, surprinşi, nu avură timp să riposteze, prăbuşindu-se la impactul cu gloanţele de 9 mm.

Malko lăsă pistolul în jos. Îl durea tot corpul. Se uită în jur, întrebându-se ce să facă. Cei doi agenţi rămăseseră nemişcaţi pe şosea. Probabil că alţii

erau pe drum. Maşina continua să ardă.

Deodată, zări o Toyota care se apropia. Prima reacţie fu aceea de a o lua la goană. Apoi remarcă prin parbriz nişte figuri care nu aparţineau unor chinezi. Maşina opri lângă el şi doi bărbaţi săriră din ea. Tineri, albi, cu bluzoane şi jeanşi. Unul dintre ei mânui rapid o servietă neagră antiglonţ G.K., pe care o desfăcu pentru a-l proteja pe Malko.

— Am văzut tot, spuse un ofiţer. A fost un act deliberat. Camionul aştepta la ieşirea din şantier. Când maşina s-a apropiat de el, s-a năpustit înainte, apoi a fugit. Probabil că a fost prevenit prin radio de unul dintre cei doi ţipi pe care i-aţi curăţat.

— Să mergem, nu trebuie să mai rămânem aici.

Cu o grimasă de durere, Malko se strecură în maşina care demară imediat. Unul dintre cei doi agenţi se întoarse spre el.

— Vă conducem la ambasadă, sir. Sper că n-au avut timp să se organizeze.

La început, Malko nu răspunse. Apoi realiză ce îl aştepta în viitorul apropiat. În ciuda statutului său diplomatic, chinezii îl atacaseră. Nu făcuse bine că-i omorâse pe cei doi agenţi din Guoambu care alergaseră spre el. Numai că, aşa cum reieşea din atitudinea lor, veneau să-l termine.

La ambasadă va fi în siguranţă, însă complet izolat de lume pentru o perioadă de timp nedeterminată.

Or, a doua zi, ar fi trebuit să se ducă la banca din parc, să recupereze răspunsul lui Lou Zhao. Sigur că putea face asta şi altcineva, dar, ulterior, trebuia să aibă un contact cu Lou Zhao.

Se aplecă în faţă:

— Nu mergem la ambasadă! le strigă el.

Unul dintre agenţi se întoarse spre el, stupefiat.

— Dar unde vreţi să mergeţi, sir?

— Cunoaşteţi Beijing-ul?

— Da, destul de bine.

— OK, mergem în Fragrant Hills, după a cincea şosea de centură, spre vest. Există indicatoare, vă arăt eu ieşirea.

— Şi ce vreţi să faceţi acolo?

— Mă ascund, spuse Malko. Cunosc un loc unde Guoambu n-o să mă caute şi voi avea astfel libertate de mişcare.

Asta îi permitea să-şi continue misiunea, încununată sau nu de succes.

Ascultător, americanul care conducea maşina se îndreptă spre şoseaua de centură exterioară. Brusc, Malko începu să se gândească la altceva.

— Opreşte undeva să cumpăram ceva de mâncare, ceru el. N-am de gând să mor de foame. Sau de sete.

După cinci sute de metri, opriră în faţa unui supermarket, iar cei doi tineri americani se duseră la cumpărături.

Se întoarseră la maşină cu mai multe pachete enorme: apă minerală, Tsing Tao şi alimente pentru câteva zile.

Apoi o luară pe şoseaua de centură şi merseră pe ea vreo doisprezece kilometri. În fine, Malko zări în dreapta drumul marcat „Botanic Garden”, care ducea în Fragrant Hills.

— Coteşte aici, zise el.

Ieşiră de pe şosea, iar el îi ghidă pe serpentinele care traversau colinele. Din fericire, memoria sa fantastică îi permise să găsească amplasamentul

vilei pe care Zhong Li n-avea s-o mai vadă niciodată.

Pe şantier, nici ţipenie. Cabana era tot acolo.

Coborî din maşină şi dibui după cheia ascunsă în vasul de la intrare.

Deschise uşa şi intră, urmat de un ofiţer care căra pachetele.

— Poftim, zise Malko, am ajuns. Crezi că puteţi găsi drumul de întoarcere?

— Afirmativ, sir, am notat amplasamentul pe GPS. Dar n-o să vă lăsăm aşa. Aveţi muniţie?

— Un încărcător plin, plus ce mi-a rămas în armă. În orice caz, nu am de gând să fac faţă unui asediu. Dacă Guoambu mă descoperă, voi fi obligat să mă predau.

Celălalt tânăr îşi scoase mantaua, apoi vesta şi îşi descheie cămaşa.

— O să vă dau totuşi asta! zise el.

Desfăcu aricii vestei antiglonţ şi i-o întinse lui Malko.

— Timecop II G.K. din aramidă. Opreşte toate proiectilele de pistoale şi revolvere, chiar şi pe cele de Magnum 357. Vă poate fi de ajutor.

Era un gest elegant. În timp ce se îmbrăca la loc, Malko se gândi dintr-odată la o altă problemă.

— Vă deranjează dacă păstrez eu maşina? întrebă el.

— Sigur că nu, sir.

— OK, vă duc spre centru, de unde puteţi lua un taxi. Pe urmă, mă întorc aici şi ascund maşina.

Plecară în sens invers. Toyota, care avea numere chinezeşti, trecu neobservată. Depăşi a cincea şosea periferică şi îi depuse lângă stadionul olimpic.

— Spuneţi-i şefului staţiei să fie prudent. Dacă

vine la mine, să nu târască după el tot Guoambu. Deocamdată, aş prefera să nu vină.

— *Good luck,* sir, îi urară în cor cei doi americani.

Se întoarse pe acelaşi drum şi ajunse din nou la şoseaua de centură exterioară. În momentul în care fu ajuns din urmă de o maşină de poliţie, pulsul său o luă razna.

Alarmă falsă.

Parcurse drumul până la Fragrant Hills şi găsi o mică parcare unde se aflau deja mai multe maşini. A lui nu făcea deloc notă discordantă. Din prudenţă, rămase acolo până la căderea nopţii. În locurile acelea, nu prea vedeai străini umblând pe jos.

În sfârşit, închise maşina şi porni în direcţia cabanei din şantier. Din fericire, exista curent electric, dar prefera să nu se facă remarcat.

Nici urmă de pat.

O să doarmă pe jos. A doua zi, se va duce în parcul Bei Hai pentru a recupera răspunsul lui Lou Zhao.

Reuşi să aştearnă pe jos nişte bucăţi de pânză şi se dezbrăcă parţial. Avea o zgârietură lungă pe braţ, care mai sângera un pic. Se simţea epuizat, iar muşchii îi erau contractaţi.

Înainte de a se întinde, introduse un cartuş în pistolul Glock şi verifică zăvorul uşii.

Urmau cele mai dificile ore petrecute până acum la Beijing. Numai să n-o fi arestat chinezii pe Lou Zhao!

Capitolul XXIV

Lou Zhao era nervoasă. Se făcuse opt şi jumătate,

iar amantul ei încă nu venise. Era capabil să se răzgândească. Totuşi, ea făcuse tot ce-i stătuse în putinţă. Îşi pusese o lenjerie din dantelă neagră, asortată cu ciorapi fim „stay-up”. Fusta taiorului era aproape indecent de scurtă.

Pentru a-şi face curaj, îşi turnă puţin coniac, în acel moment, sună interfonul, iar ea auzi vocea lui Li Xiao Peng:

— Am ajuns! spuse el.

Femeia deschise uşa la primul semnal al soneriei. Li Xiao Peng o fixă îndelung, cu ochi pofticioşi. Era ca un copil în faţa vitrinei unei cofetării.

— Unde mergem să mâncăm? întrebă ea veselă.

— La Capital M.

Lou Zhao se strâmbă.

— E prea multă lume acolo. Aş prefera un loc mai liniştit…

— Dar am făcut rezervări!

— Nu e grav, o să le dai telefon şi o să le spui că te-ai răzgândit. Ce-ai zice dacă am merge la Green T House?

Cel mai scump restaurant din Beijing, instalat într-o galerie cu tablouri de artă modernă. O mulţime de expatriaţi bogaţi şi de chinezi şi mai bogaţi.

Li Xiao Peng se resemnă.

— Bine, dacă asta vrei…

Pentru Lou Zhao nu era un capriciu. Guoambu, care înregistrase cu siguranţă rezervarea amantului ei, avusese timp să „sonorizeze” masa unde urmau să fie duşi în mod automat. Schimbând restaurantul, le-o lua înainte.

— Să mergem! zise ea.

În lift, se lipi de el, cu pubisul înainte, şi-i şopti:

— Dacă ai şti ce am pe mine, n-ai mai vrea să mergem la masă...

*

Li Xiao Peng trebui să ducă tratative ca să obţină o masă la Green T House, însă numele lui făcu minuni. Fură instalaţi într-un colţ întunecat şi li se aduse meniul. Mare senior, Li Xiao Peng comandă o sticlă de şampanie Taittinger. Toate restaurantele bune din Beijing aveau şampanie şi vinuri franţuzeşti. Generalul simţea că pluteşte pe un norişor. Era pentru prima dată când lua o cină romantică într-un local public, alături de o altă femeie.

Lou Zhao alese meniul cu grijă, apoi bău prima cupă de şampanie.

Li Xiao Peng nu-şi mai lua ochii de pe pieptul ei, pus în valoare de un sutien „push-up”. Femeia îşi spuse că era momentul să treacă la atac. Se aplecă peste masă şi întrebă:

— Ştii de ce am vrut să ies în oraş cu tine?

Generalul făcu ochii mari.

— Pentru că-ţi face plăcere.

Femeia zâmbi.

— Da, bineînţeles. Dar mai există un motiv, mult mai important. Am vrut să fiu cu tine într-un loc unde nu există microfoane...

Generalul o fixă cu o urmă de panică în privire, gândindu-se la microfoanele din avion. Nu avu însă timp să răspundă. Lou Zhao, cu ochii aţintiţi în ai lui, îl anunţă pe un ton grav:

— Trebuie să-ţi spun un lucru extrem de serios. De

când m-am întors din Japonia, lucrez pentru Guoambu. Te spionez pe tine. Apartamentul meu e plin de microfoane.

— De ce?

— E o poveste lungă. După ce m-am întors din Japonia, am fost arestată de Guoambu şi dusă la închisoarea Qincheng. M-au lăsat să mă întorc acasă numai cu condiţia să te spionez pe tine. Ori acceptam, ori putrezeam în închisoare.

Li Xiao Peng parcă primise un pumn în stomac. Lou Zhao îşi aşează mâna peste a lui, zâmbindu-i tandru.

— Ştii, eu te iubesc sincer şi vreau să te salvez. De altfel, cu ceea ce-ţi voi spune, ai putea să pui capăt vieţii mele.

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Sunt în legătură cu americanii. Lucrez pentru ei de multă vreme…

— Ca să faci ce?

— Spionaj, răspunse ea calm.

În punctul acesta, putea să-şi dea singură foc la valiză. Era posibil ca Li Xiao Peng să se ridice şi să dispară. Totuşi, generalul nu se mişcă, rămase pe loc, cu umerii căzuţi. Întrebă cu o voce tânguitoare:

— Asta-i tot?

— Nu, continuă Lou Zhao. Guoambu a decis să ne aresteze pe amândoi în cursul turului de inspecţii. Dacă plecăm, nu ne mai întoarcem niciodată la Beijing.

Generalul tresări:

— De unde ştii asta?

— De la americani: ei ascultă comunicaţiile chinezilor şi le decriptează.

— Mai eşti în legătură cu ei?

— Uneori.

Sosi mâncarea, dar nu le mai era foame. Generalul Li Xiao Peng nu mai ştia pe ce lume se afla. Din nefericire, mărturisirile lui Lou Zhao corespundeau cu ceea ce descoperise el însuşi: microfoanele din avion. Iar el nu-i vorbise niciodată despre asta.

Se simţea prins într-un vârtej din care nu ştia dacă avea să mai iasă vreodată. Ridică spre Lou Zhao nişte ochi de câine bătut: cina romantică se transformase într-un coşmar.

— E îngrozitor! spuse el. Ce putem face?

Se vedea deja în închisoare, despărţit de Lou Zhao. Îşi dădea seama că era singurul lucru care conta pentru el. Ajunsese la capătul carierei, iar familia lui oficială nu-l mai interesa.

Lou Zhao rămase multă vreme tăcută, cât să-l lase să simtă presiunea, apoi spuse deodată:

— Poate că există o soluţie, dar totul depinde de tine. Altfel, vom fi despărţiţi pe vecie.

— Ce soluţie?

— Plecăm în inspecţii aşa cum a fost prevăzut. Din ceea ce ştiu eu, Guoambu a programat arestarea noastră spre sfârşitul lor, înainte să ne întoarcem. S-ar putea totuşi să nu mai existe nicio întoarcere…

Generalul Li Xiao Peng se încordă brusc:

— Ce vrei să spui?

— Ce-ar fi ca avionul tău, în loc să aterizeze la Langtian, să-şi continue zborul şi să aterizeze în Taiwan?

*

Împietrit, Li Xiao Peng păstră tăcerea. Lou Zhao îi cerea practic să fugă din ţară. Era un lucru la care nu se gândise niciodată. Viaţa lui era China, de unde nu ieşise niciodată.

— E imposibil! exclamă el.

— De ce?

— Piloţii nu vor accepta.

Lou Zhao schiţă un zâmbet răutăcios.

— Dacă le punem pistolul în ceafa, vor accepta. De altfel, dacă, după ce ne duc pe noi în Taiwan, vor să se întoarcă în China, n-au decât. Ai suficientă rază de acţiune pentru a ajunge acolo?

— Da, sigur că da. Dar ce vor face taiwanezii?

— Ne vor primi cu braţele deschise. Americanii îi vor preveni.

— Există o bază Suhoi 30 la Langtian, obiectă generalul. Dacă nu aterizăm, vor veni după noi şi ne vor doborî avionul.

— Vor *încerca,* sublinie Lou Zhao, dar Taiwan-ul se află doar la 180 de kilometri distanţă de Langtian. În mai puţin de un sfert de oră, ne vom afla în spaţiul aerian taiwanez. Avioanele lor de vânătoare ne vor asigura protecţia. Sigur că există şi riscuri, dar e mai bine aşa decât să sfârşim în Laogai.

Lou Zhao apucă beţigaşele şi începu să ciugulească din mâncărurile de pe platoul din mijlocul mesei. Li Xiao Peng părea paralizat.

Îi trebui ceva timp până se înceapă să mănânce. Pe chipul lui se citea îngrijorarea. Lou Zhao evită să-i mai vorbească. Ştia că-i provocase un şoc teribil; nu era pregătit pentru aşa ceva şi putea claca. După alte câteva minute, zâmbi şi preciză:

— Nu te voi forţa *în niciun fel.* Am vrut doar să-ţi prezint situaţia. Crede-mă, totul e aşa cum ţi-am spus.

Generalul Li Xiao Peng nu răspunse, mâncând în tăcere. Într-un târziu, puse deoparte beţigaşele.

— Ce-mi ceri tu e un lucru foarte dificil, sublinie el. Eu nu sunt un trădător şi îmi iubesc ţara. Nu mă văd trăind în altă parte.

— Şi Taiwan-ul înseamnă China, accentua Lou Zhao. Vorbesc aceeaşi limbă ca noi, trăiesc ca noi. Nu ţi se cere să trădezi, ci, pur şi simplu, să salvezi viaţa mea şi a ta.

— Trebuie să mă gândesc, afirmă generalul.

Lou Zhao apucă din nou beţigaşele.

— Înţeleg, admise ea, dar trebuie să te hotărăşti repede. Fie într-un sens, fie în celălalt.

— Şi ce se întâmplă dacă refuz?

— În cazul tău, ţi-am spus. Pe mine vor încerca să mă scoată din ţară americanii.

Chinezul se încruntă.

— Şi n-o să te mai văd?

Lou Zhao schiţă un zâmbet încărcat de tristeţe.

— Nu vreau să sfârşesc în Laogai. Şi pentru mine e greu, pentru că, dacă plec din China, n-o să-mi mai văd niciodată părinţii. Din păcate, cred că este singura soluţie care ne permite să rămânem împreună şi să trăim liberi. Poftim, ţi-am spus totul.

Femeia continuă să mănânce.

Zarurile fuseseră aruncate. De-acum, totul depindea de generalul Li Xiao Peng.

*

Atmosfera era atât de încărcată, încât ţi se făcea frică să aprinzi o ţigară. Zhou Yong Kang de-abia îşi stăpânea furia după ce citise povestea tentativei eşuate de asasinare a lui Malko Linge. Un fiasco total şi doi agenţi Guoambu ucişi în încăierare. Dar, în primul rând, conta că agentul CIA era încă în viaţă, iar ei nu mai aveau un interlocutor pentru negocierile cu americanii.

— Ştiţi unde se află acest om? întrebă el.

Responsabilul operaţiunii lăsă capul în jos.

— Credem că s-a refugiat în ambasada americană.

— Credeţi?

— Nimeni nu l-a văzut intrând acolo, dar nu poate fi în altă parte. Bineînţeles că am fost la Kempinski.

Zhou Yong Kang rămase cu capul plecat. Nu mai putea pretinde că fusese un „accident”, ca în cazul lui Ling Sima. Malko Linge ştia acum că Guoambu încercase să-l omoare. Or, Zhou Yong Kang nu-i putea spune de ce, pentru că i-ar fi dezvăluit astfel secretul: chinezii nu erau stăpâni pe situaţie.

Afacerea era practic încheiată: nu le mai lipsea decât răspunsul Casei Albe.

El era cel care trebuia să găsească o scăpare.

— Bine, atunci supravegheaţi ambasada. O să încerc să contactez pe cineva de acolo.

Nu-i mai rămânea decât o singură carte de jucat pentru a salva afacerea: să pretindă că ordinele fuseseră înţelese greşit, că era eroarea subalternilor săi.

Avea de gând să vorbească cu şeful staţiei CIA, încercând să dreagă busuiocul.

*

Generalul Li Xiao Peng băuse trei ceşti de ceai, dar de-abia se atinsese de mâncare şi de şampanie. Lăsă pe masă un teanc de bancnote verzi şi o urmă pe Lou Zhao spre ieşire.

Pajero-ul său negru, cu numere de armată, era parcat în faţa uşii. Îi dădu şoferului adresa din „Sun City”. Nu-i mai adresase niciun cuvânt lui Lou Zhao, aşteptând să ajungă în faţa reşedinţei pentru a se întoarce spre ea.

— Cred că ai dreptate, spuse el pe un ton neutru. O să procedăm aşa cum ai propus.

Femeia îi luă mâna şi i-o strânse din toate puterile, apoi îl trase afară din maşină.

În lift, se lipi de el şi îl sărută îndelung înainte de a-i spune:

— O să aranjez totul. Nu uita de microfoane. Nu vorbi în apartament.

Trebuia acum să-l contacteze pe Malko Linge pentru a-i spune că operaţiunea putea demara. Avea să se ducă pentru ultima dată în parcul Bei Hai.

Capitolul XXV

Malko se trezise înţepenit, obosit şi nervos. Tăcerea din jur era totală. Slavă Domnului că nu frecventa nimeni acest şantier abandonat.

Mâncă nişte biscuiţi şi bău apă. Evident că nu avea haine de schimb şi nici cu ce să se bărbierească. Conform înţelegerii cu Lou Zhao, femeia trebuia să pună după-amiază mesajul în locul

convenit din parcul Bei Hai. Până atunci, nu avea absolut nimic de făcut. Se forţă să-şi păstreze calmul.

Acesta era momentul adevărului.

Din păcate, chiar dacă Lou Zhao reuşise să-l convingă pe general, rămâneau de rezolvat o grămadă de probleme.

De fapt, scoaterea generalului Li Xiao Peng din ţară ridica probleme tehnice pe care doar americanii le puteau rezolva.

Prin urmare, trebuia să ia legătura cu ei.

*

Uluit, Al Snyder închise telefonul. Nu se aşteptase ca un înalt funcţionar din Guoambu să-i telefoneze direct. Conversaţia cu Zhou Yong Kang fusese bizară. Acest aparatcik puternic se scuzase de fapt pentru „greşeala” comisă de unul dintre serviciile sale, bucurându-se că Malko scăpase cu bine şi asigurându-l că înţelegerea cu americanii nu trebuia să fie afectată în niciun fel.

Mai mult decât atât, la sfârşitul conversaţiei, chinezul întrebase:

— Aş putea să-i transmit scuzele mele lui Malko Linge?

— I le transmit eu, replicase americanul cu răceală. Acum se odihneşte, a fost şocat de această întâmplare.

Dialogul se terminase aici.

Acum, aştepta. Malko nu putea rămâne la nesfârşit în cabana de pe şantierul din Fragrant Hills, dar putea trimite pe cineva acolo, cu condiţia

să-şi ia anumite precauţii.

Şi el se ruga ca ideea lui Malko să găsească un ecou favorabil în mintea generalului Li Xiao Peng. Era singura soluţie de a ieşi la liman.

Se decise să aştepte până spre seară pentru a-l contacta pe Malko.

Aşa, riscurile erau mai mici.

*

Malko îşi scoase cămaşa şi-şi puse direct pe piele vesta antiglonţ G.K. „Timecop”. Nu voia să rişte nimic. Se îmbrăcă şi, după ce-şi verifică pistolul, ieşi din cabană şi se duse pe jos până la maşină. Mersul prin Beijing cu o maşină cu numere chinezeşti nu prezenta un pericol prea mare.

Oricum, nu avea de ales.

*

Lou Zhao îşi lăsase ca de obicei maşina în parcarea din faţa monumentului. Înainte de asta, cumpărase două DVD-uri. În pofida celor petrecute, simţea o strângere de inimă. După seara din ajun, îşi însoţise amantul la maşină, iar acesta îi explicase cu lux de amănunte pretenţiile legate de dezertarea lui. Nimic nu părea să spună însă că aşa ceva era posibil.

Chinezoaica porni pe jos pe aleile parcului. Din fericire, în ciuda temperaturii scăzute, soarele strălucea deasupra Beijing-ului.

Nu era singura care se plimba, iar „îngerii săi păzitori” nu aveau de ce să se teamă. Pentru un

chinez, plimbatul în parc era perfect normal. Încercă să nu se gândească la nimic: dacă o prindeau asupra faptului atunci când umbla la cutia de scrisori secretă, fără îndoială că ar fi împuşcat-o...

Inima începu să-i bată mai repede: un bărbat stătea pe banca „sa”, pregătindu-se să citească *Renmin Ribao!* Nu putea să se aşeze lângă el.

Trecu mai departe şi făcu turul „stupei”, mergând cât mai încet posibil. Douăzeci de minute mai târziu, ajunse din nou în apropierea băncii. Era goală, iar bărbatul de adineaori lăsase pe ea ziarul.

Lou Zhao se aşeză, puse mâna pe exemplarul din *Renmin Rihao* şi începu să-l citească. Cuvintele îi dansau în faţa ochilor. Nici în condiţii normale *Cotidianul poporului* nu prezenta vreo urmă de interes... în fine, puse ziarul alături şi scotoci în geantă după ţigări şi, în acelaşi timp, după cutiuţa de metal cu mesajul pentru Malko.

Probabil că pulsul ei ajunsese la 200.

Cu un gest firesc, îşi lăsă mâna în jos şi îşi strecură degetele sub bancă. După ce găsi ascunzătoarea, vârî în ea minicontainerul care fu aspirat imediat de magnet. Pulsul i se linişti progresiv. Îşi impuse să mai rămână încă o jumătate de oră şi reluă lectura ziarului. În final, se ridică şi se îndreptă spre maşină.

De-acum, totul depindea de Malko.

*

Malko aşteptase înserarea pentru a porni spre parcul Bei Hai. Nu mulţi străini se plimbau pe acolo în timpul săptămânii.

Îşi lăsă maşina în parcare şi o apucă pe aleea care

înconjura „stupă”. Nu întâlni pe nimeni. Chinezii cinau de obicei devreme.

Ajuns la bancă, nu pierdu timpul şi îşi strecură mâna în ascunzătoarea secretă.

Prima surpriză plăcută: minicontainerul era acolo. Lou Zhao se ţinuse de cuvânt. Îl puse în buzunar şi plecă spre maşină.

Din superstiţie, deschise cutiuţa metalică numai după ce se urcă în maşină. Despături cu grijă hârtia lăsată de Lou Zhao.

Mai întâi, îi veni să strige de bucurie: generalul Li Xiao Peng fusese de acord cu plecarea. Ultima frază îi mai tăie însă din entuziasm: generalul *cerea* ca Malko să se afle în avion cu ei. Nu avea încredere în americani, iar prezenţa lui l-ar fi liniştit. În felul acesta, era sigur că taiwanezii nu vor doborî avionul…

Faptul de a se afla în avion cu generalul nu reprezenta o problemă pentru Malko, dar cum să ajungă acolo?

Scrise rapid răspunsul. Accepta, bineînţeles, dar cum credea Li Xiao Peng că va ajunge el în avionul aflat într-o bază militară păzită cu stricteţe?

Puse hârtia în container şi plecă. Era timpul să se întâlnească cu oamenii lui Al Snyder.

Îşi parcă Toyota şi se îndreptă spre intrarea în şantier. O maşină oprită pe drum îl atenţionă cu farurile. Cei doi tineri agenţi sosiseră. Se urcă în spate, iar unul dintre ocupanţii maşinii îi dădu un termos cu cafea.

— Cred că aveţi nevoie, sir.

De data aceasta, cafeaua americanilor i se păru aproape băubilă. La rândul său, îi întinse

minicontainerul.

— Mâine, între unsprezece şi douăsprezece, să fiţi la magazinul de DVD-uri, în camera din spate. Lou Zhao va veni acolo. Daţi-i mesajul şi amintiţi-i că următoarea întâlnire va avea loc în parc poimâine.

— Sir, nu vreţi să mergeţi la ambasadă? insistă unul dintre cei doi americani. Cred că v-a ajuns…

— La ambasadă aş fi blocat, îi explică Malko. Ne vedem poimâine la aceeaşi oră.

*

Zhou Yong Kang nu reuşea să se concentreze. În ciuda supravegherii ambasadei americane, nici urmă de Malko Linge! Ca şi cum nu ar fi avut niciun spion în interior; imposibil de obţinut vreun indiciu.

Şi mai grav, Al Snyder nu-l sunase. Americanul îi promisese că o va face atunci când va primi răspuns la scrisoarea transmisă de Zhou Yong Kang în numele Chinei.

Or, nu îndrăznea să insiste.

Îşi mai oferi un răgaz de douăzeci şi patru de ore. Plecarea în inspecţie a generalului Li Xiao Peng era prevăzută peste trei zile.

Iar arestarea lui în ziua următoare, departe de Beijing.

Răsuflă, într-un fel, uşurat.

Înregistrările din apartament nu aduseseră nimic nou: Lou Zhao şi amantul ei păreau fericiţi împreună, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

*

Aflat la volanul maşinii parcate în locul obişnuit,

Malko zări Toyota ambasadei americane, care opri lângă el. Din ea coborî un ofiţer care se apropie de el.

— Totul a fost OK, spuse el. Femeia era acolo şi mi-a dat asta.

Malko primi minicontainerul şi îl deschise. Conţinea două foi de hârtie. Începu cu mesajul lui Lou Zhao. Citind, pulsul îi crescu rapid, iar arterele îi fură invadate de tot mai multă adrenalină. Cu voia lui Dumnezeu, era aproape de a câştiga pariul.

Cu inima bătându-i repede, îi întinse cel de-al doilea document tânărului ofiţer.

— Iată planul de zbor de poimâine al avionului generalului Li Xiao Peng, de la aeroportul militar din Beijing la Fuzhou. Ora de decolare şi ora de aterizare la Langtian. Ai toate datele: altitudine, viteză, timp de zbor. Între Beijing şi Langtian sunt 2 334 de kilometri.

— Şi dumneavoastră, sir? întrebă americanul. Cu dumneavoastră ce se întâmplă?

Malko zâmbi:

— Eu voi fi la bord. Iată câteva cuvinte pentru domnul Snyder, nu sunt sigur că-mi voi putea lua rămas-bun de la el.

Ofiţerul îl privi surprins.

— Asta-i tot, sir?

Da. Spune-i totuşi lui Al Snyder că vieţile noastre sunt în mâinile lui. Dacă treaba nu merge bine, chinezii nu ne vor cruţa. Noi n-o să ne mai vedem, aşa că îţi mulţumesc.

Îi strânse mâna îndelung şi urmări cu privirea maşina care se depărta.

Ultimele douăzeci şi patru de ore aveau să fie o

cursă cu obstacole pe viaţă şi pe moarte.

*

Era ora opt fix. Malko nu dormise practic deloc. Plecase din Fragrant Hills cu o oră mai devreme din cauza aglomeraţiei de pe şosea. Toyota era parcată la câţiva metri distanţă. Se îndreptă spre un refugiu de autobuz situat în faţa staţiei de metrou Gongzhufen.

Câţiva chinezi se aflau deja acolo, dar nu-i acordară nicio atenţie.

În interior, simţea că inima o să-i sară din piept. Îşi spuse că avea probabil o înfăţişare cam ciudată, aşa nepieptănat şi neras cum era.

Următoarele zece minute fură un chin. Dacă maşina nu venea să-l ia, era pierdut.

În sfârşit, zări un Pajero negru într-un ambuteiaj depărtat, care veni apoi spre el. Era genul de vehicul utilizat de militari. Maşina se apropie şi văzu plăcuţa de înmatriculare din faţă: două caractere chinezeşti scrise cu roşu, cinci cifre negre pe un fond alb. Un vehicul militar.

Două minute mai târziu, maşina semnaliză şi se opri în faţa staţiei de autobuz.

Dintr-un salt, Malko deschise portiera de pe partea opusă şoferului şi se năpusti înăuntru. În maşină nu era decât o singură persoană: şoferul, un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu părul foarte negru şi purtând haine civile. Se întoarse spre Malko şi spuse în engleză:

— *Have no fear. I am Li Xiao Peng.*[28]

28 Nu vă fie teamă. Sunt Li Xiao Peng.

Prin urmare, însuşi generalul venise să-l ia. Dar unde era Lou Zhao? Malko nu îndrăzni să-l întrebe. Merseră mai mult de o oră prin Beijing, încetiniţi de ambuteiaje. Ieşiră din oraş prin partea de nord. După zece minute, ocoliră interminabilul gard care închidea aeroportul.

Ajunseră la poarta hangarelor turnului de control, păzită de două santinele. Generalul opri, coborî geamul lateral şi rosti sec câteva cuvinte.

Imediat, un soldat se grăbi să deschidă una dintre laturile porţii. Generalul porni din nou şi se angajă pe un dram asfaltat care se derula de-a lungul gardului.

Malko tăcea mâlc, aproape ţinându-şi respiraţia.

Generalul părea foarte în largul lui; merseră câteva minute de-a lungul hangarelor şi se îndreptară spre o parcare unde se aflau mai multe avioane. Maşina se opri în faţa unui bireactor alb cu aripi înalte, însemnat în lateral cu steaua roşie chinezească şi cu o cifră. Uşa din faţă era deschisă, iar pasarela fusese desfăcută.

— *Follow me.*[29]

Generalul începu să urce pasarela, cu Malko pe urmele lui. O dată ajunşi în interior, Malko văzu că aparatul era împărţit în două. În mod normal, un bombardier Challenger 100 putea transporta şaptezeci de persoane. Generalul Li Xiao Peng îl amenajase pe al său într-o manieră specială, despărţindu-l în două. O parte era destinată spaţiului privat, de la carlingă până la capătul zonei afectate, să spunem, clasei I dintr-un avion comercial.

29 Urmaţi-mă.

Urmau apoi rândurile de locuri confortabile.

Li Xiao Peng deschise uşa părţii închise a aparatului şi îl lăsă pe Malko să treacă.

Era un mic apartament privat, cu salon, o cameră şi o baie cu duş. Complet separată de restul aparatului.

— *Sit down!*[30] îl invită el pe Malko.

Acesta se aşeză pe o banchetă rotundă care înconjura un fel de minisală de conferinţe.

Generalul Li Xiao Peng deschise o altă uşă, care dădea în partea din faţă a avionului. Malko zări în carlingă doi bărbaţi în uniformă instalaţi în faţa comenzilor. Generalul discută cu ei câteva clipe, apoi se întoarse în „apartament”.

Lui Malko îi venea să se frece la ochi. El, un agent CIA, se afla în avionul personal al unui general chinez, pe terenurile militare din Beijing, păzite cu atâta străşnicie.

Sigur că până când nu decolau, orice era posibil.

Generalul se întoarse spre el şi-i ordonă:

— *You stay here. You don’t move. Taking off in thirty minutes*[31]*.*

Redeschise uşa care dădea spre culoar şi o închise în urma lui. Malko auzi cheia răsucindu-se în broască: era închis înăuntru.

Capitolul XXVI

Malko tresări auzind zgomot de voci de dincolo de peretele despărţitor. Înţelese rapid ce se petrecea: mai multe persoane urcau în avion şi se aşezau în

30 Staţi jos.

31 Staţi aici. Nu vă mişcaţi. Decolăm în treizeci de minute.

partea din spate.

Erau cu siguranţă ofiţeri ai forţelor aeriene chineze.

Mai mult mort decât viu, se ruga în tăcere ca generalul Li Xiao Peng să se întoarcă repede.

Ce se întâmplase cu Lou Zhao?

Nu-şi puse multă vreme aceste întrebări: auzi zgomotul cheii în broască, uşa se deschise şi o văzu în cadrul ei pe Lou Zhao, cu mai multe genţi în mâini, însoţită de Li Xiao Peng.

Chinezoaica îi adresă lui Malko un zâmbet larg.

— Nu-mi venea să cred! Li l-a trimis pe şoferul lui să facă mai multe curse cu mine, astfel încât să poată veni singur să te ia.

Generalul se aşeză pe banchetă şi îşi aprinse o ţigară. Se auziră două bătăi în uşă, iar pulsul lui Malko o luă razna. Generalul, fără să se mişte, strigă ceva în chineză. În acelaşi moment, Malko auzi un zgomot surd: se închidea uşa din faţă.

Îi venea să strige de bucurie. Imposibilul devenea realitate.

Apoi mugetul reactoarelor umplu cabina, încă două-trei minute şi avionul porni din loc, îndreptându-se spre pista de decolare.

În cabină se lăsase o tăcere mormântală. Malko observă că Lou Zhao îl ţinea de mână pe generalul Li Xiao Peng.

Urmă o oprire scurtă, apoi avionul începu să ruleze tot mai repede, până când roţile se desprinseră de sol.

Generalul Li Xiao Peng îşi lipise faţa de un hublou. Se uită afară până când clădirile şi terenul dispărură la orizont. Întoarse capul, iar Malko îi văzu lacrimile

de pe obraji.

*

Zburau de două ore şi se apropiau de-acum de Langtian. Curând, avionul îşi va începe coborârea.

Aproape că nu vorbiseră deloc în timpul zborului. Generalul Li Xiao Peng se dusese puţin în spate şi discutase cu ofiţerii din „suita” sa.

În lipsa lui, Lou Zhao îi spusese lui Malko:

— Nu bănuiesc nimic. Dacă totul se termină cu bine şi doresc asta, se vor putea întoarce în China.

Generalul Li Xiao Peng se întoarse şi se aşeză lângă Malko. Acesta nu se putu abţine să nu-i pună întrebarea care-i stătea pe limbă:

— Domnule general, care este adevărul în legătură cu *Dragonul Roşu*l Acum, nu prea mai are importanţă. Americanii vă vor pune în mod sigur această întrebare.

La început, crezu că generalul nu-i va răspunde. Acesta bolborosi câteva cuvinte în engleză, apoi se întoarse spre Lou Zhao şi îi ţinu un lung discurs în chineză.

Femeia, care auzise întrebarea lui Malko, se aplecă spre el.

Mi-a spus că e vorba de un proiect conceput de un grup de şoimi din care făcea parte şi el. Cu sprijinul câtorva foşti conducători. Un proiect perfect viabil. Numai că, atunci când l-au supus spre aprobare membrilor Comitetului Permanent al Partidului Comunist Chinez, cu care împărtăşeau aceleaşi idei politice, aceştia i-au sfătuit să renunţe. Nu din cauza americanilor, ci din cauza posibilei rupturi din

interiorul Partidului. La vremea când mi-a vorbit despre proiect, nu credea că operaţiunea *Dragonul Roşu* va fi abandonată. Sub influenţa coniacului, a început să facă presupuneri legate de ceea ce era deja prevăzut.

Generalul nu scosese un cuvânt.

Lou Zhao i se adresă în chineză. Li Xiao Peng lăsă să-i scape o singură frază, clătinând din cap.

L-am întrebat dacă acceptă să preia el controlul asupra avionului, explică Lou Zhao. Mi-a răspuns că nu se simte în stare. Trebuie s-o facem noi doi. O să-i cer pistolul.

— N-are rost, am şi eu unul. Dar cred că piloţii nu vorbesc decât chineza.

— Vin cu tine, îi propuse femeia.

Malko se ridică, zâmbind crispat.

— *Let's roll!*[32]

Lou Zhao trecu în faţa lui şi deschise uşa care dădea în carlingă. Pilotul întoarse capul şi, văzând-o pe Lou Zhao, îi adresă un zâmbet plin de căldură.

Surâsul îi îngheţă însă pe buze atunci când zări Glock-ul din mâna lui Malko.

Lou Zhao li se adresă celor doi piloţi cu o voce ascuţită, grăbită. După ce termină de vorbit, îi întinse pilotului o foaie de hârtie şi se întoarse spre Malko.

— Le-am dat coordonatele zborului. O să trecem pe deasupra Langtian-ului peste zece minute. Le-am ordonat să întrerupă emiţătorul radio şi le-am spus că, dacă nu se supun, o să începi prin a-i trage copilotului un glonţ în ceafa.

— Le-ai spus unde mergem?

32 Să-i dăm drumul!

— Nu. Cred că au o bănuială. Mă duc să văd ce face generalul şi mă întorc. Îi e foarte rău.

Malko rămase singur, cu arma în mână. Se părea că piloţii se împăcaseră cu noua situaţie, iar avionul continua să zboare pe orizontală.

La întoarcerea lui Lou Zhao, o voce îngrijorată răsună ascuţit în difuzorul carlingii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Malko.

— Controlorul aerian al bazei din Langtian. Nu înţelege de ce avionul nu a început coborârea.

Lătrăturile din difuzor deveniră şi mai isterice. Lou Zhao se întoarse spre Malko.

— Trimit avioanele Suhoi 30 staţionate în bază să ne urmărească şi să ne doboare. Au înţeles ce se întâmplă.

O singură rachetă trasă de un avion Suhoi le putea pulveriza aparatul.

— Cât timp le trebuie ca să decoleze?

— Generalul mi-a zis că au nevoie de cincisprezece minute. Ar trebui să reuşim.

Tăcură. Din difuzoare se auziră zgomote, mai multe voci. Malko privea fix cerul gol din faţa lui. Avioanele Suhoi se pregăteau probabil să decoleze. Mai aveau un oarecare răgaz până când acestea vor ajunge la 9.000 de kilometri înălţime.

Zborul continuă într-o tăcere mormântală. Cu sufletul la gură, Malko scruta cerul gol. Nimic.

De-acum, avioanele Suhoi se aflau pe urmele lor şi zburau mai repede decât ei.

Încă cinci minute de groază, apoi Malko zări două puncte argintii care se îndreptau spre ei.

Simţi un nod în stomac. Avioanele Suhoi îi ajunseseră din urmă. Punctele se măriră şi se

apropiară. Erau avioane de vânătoare. După câteva secunde, se aşezară de o parte şi de alta a avionului lor.

Malko avu timp să vadă un soare alb într-un cerc albastru, culorile drapelului taiwanez de pe flancurile avioanelor.

Alte două aparate îşi făcură apariţia, semănând cu nişte săgeţi de argint.

Malko era împietrit. Încă se mai putea întâmpla orice. Câteva clipe mai târziu, zări în dreapta un avion de vânătoare care zbura la nivelul lor.

Era atât de aproape, încât putea distinge figura pilotului. Avionul de vânătoare îşi mişcă aripile.

Era unul dintre aparatele Mirage 2000 F25 din dotarea Taiwan-ului. Două dintre ele se poziţionaseră de o parte şi de alta a avionului Challenger 100 al generalului Li Xiao Peng. Brusc, în difuzoare se auzi o voce care strigă ceva în chineză. Lou Zhao izbucni în hohote de plâns nervoase şi se întoarse spre Malko.

— E operatorul turnului de control din Taipei. Intrăm în spaţiul aerian taiwanez.

Sfârşit

Traducere din limba franceză de Eugen Damian
Editura Meteor Press, Bucureşti, 2012
ISBN: 978-973-728-565-2

Malko, într-o luptă inegală cu Guoambu la Beijing!

„Dintr-odată, degetele lui Ling Sima apăsară violent pe cele două carotide ale lui Malko. Creierul nemaifiindu-i irigat cu sânge, bărbatul îşi pierdu

cunoştinţa în câteva secunde.

Când redeschise ochii, Ling Sima era tot deasupra lui, cu mâna stângă strângându-i gâtul, dar înclinându-se uşor, ca şi cum ar fi avut de gând să se lase pe-o parte.

Brusc, Ling Sima se ridică, ţinând în mână dreaptă o daltă de spart gheaţa, şi se năpusti cu toată forţa spre pieptul lui Malko."